

Yvonne Kapteijns-Kuiper

BASINGSTOKE SABBATICAL

Reisdagboek van een verpleegkundige

Basingstoke Sabbatical

Copyright © 2019: Yvonne Kapteijns-Kuiper
www.fiefonline.com

Foto omslag: Martin Potappel
Top of the Town, Basingstoke
www.martinpotappel.nl

Inhoudsopgave

INLEIDING	1
GROEN LICHT	5
VERTREK EN AANKOMST	8
ZOEKTOCHT	13
KENNISMAKING	17
HUUROVEREENKOMST.....	24
TERUG IN DE TIJD	26
SPINNEN EN MANNENONDERGOED.....	29
DE EERSTE DAG	31
VERHUIZEN	38
ALLES OP ZIJN PLEK	42
BANKREKENING	46
NATIONAL INSURANCE NUMBER	50
RENNEN EN VLIEGEN	53
HALLOWEEN EN POPPY'S	57
IN FLANDERS FIELD.....	60
VERRASSINGSWEEKEND	61
VOORDELEN EN NADELEN	67
NIEUWE COLLEGA'S.....	71
SINTERKLAAS EN KERST	75
CHRISTMAS PARTY	78
WINCHESTER	80
KERST IN ENGELAND	83

HALVERWEGE	86
LEVEN EN DOOD	87
EERSTE VRIENDENBEZOEK.....	92
CARNAVAL	95
NEDERLANDSE AMBASSADE.....	98
LONDEN VERVEELT NOOIT	102
MISCOMMUNICATIE	104
UITSCHRIJVEN BIJ DE GEMEENTE.....	106
MOEDERDAG	108
MIJN MOEDER IS JARIG.....	110
GEMENGDE GEVOELEN	112
HET ALLERLAATSTE WEEKEND	116
EINDAFREKENING EN BORG	118
PRAKTISCHE INFORMATIE	120
EPILOOG.....	127
BRONNEN.....	129

Inleiding

Mijn avontuur begon in oktober 2015 en duurde tot april 2016.

Aanleiding voor dit avontuur was een gevoel van ontevredenheid en gemis in mijn werk. Het werken als dialyseverpleegkundige gaf me weinig tot geen voldoening meer en ik begon me steeds vaker af te vragen of ik dit werk nog wel wilde blijven doen. Ik keek al uit naar ander soort werk, maar leeftijd en gebrek aan kennis en ervaring was het grootste struikelblok. Omscholen was een optie, maar een studie naast mijn baan zag ik niet zitten. Ook het kostenaspect speelde daarbij een grote rol.

Om te kijken of verandering van werkplek een optie was, meldde ik me aan bij de flexpool van het Jeroen Bosch Ziekenhuis, het ziekenhuis waar ik werkzaam was. Zo kwam ik, naast mijn werk als dialyseverpleegkundige, als oproepkracht op diverse verpleegafdelingen te werken. Ik merkte al snel dat het werken op een verpleegafdeling toch een hele andere tak van sport is. Er was een hoop veranderd in tien jaar tijd en ik had al snel door dat dit het niet was voor mij. Ik heb daarna nog heel even invalwerk gedaan bij een van mijn vorige werkgevers en een blauwe maandag als verpleegkundige in een verzorgingstehuis gewerkt. Geen van allen bracht mij waar ik naar op zoek was: plezier en voldoening.

Mijn unithoofd raadde me aan een afspraak te maken bij een loopbaancoach. En zo kwam ik in 2014 in contact met Ton Vermeulen, loopbaancoach van het ziekenhuis. Er volgden een serie gesprekken en ik moest opdrachten maken. Ton liet me nadenken over wat ik nu echt wilde gaan doen. Langzaam durfde ik toe te geven dat ik al geruime tijd een sluimerende wens had, een behoefte voelde om even afstand te nemen van mijn huidige leven. Het liefst zou ik een tijdje op mezelf willen wonen in het buitenland, maar met een echtgenoot en twee kinderen kon ik daar niet zomaar gehoor aan geven.

De vraag die Ton Vermeulen me vervolgens stelde was: waarom niet? Die vraag bleef in mijn hoofd spoken.

Toen ik dit een tijdje later met Ton, mijn man, besprak, reageerde hij min of meer met de dezelfde vraag. Waarom niet? Allerlei argumenten om niet te kunnen gaan werden een voor een ontkracht. Voor alles was een oplossing te bedenken en dat maakte dat ik de stappen durfde te gaan zetten om die wens in vervulling te laten gaan.

De voorbereidingen konden beginnen. De eerste stap was bedenken hoe ik mijn verblijf zou gaan bekostigen. Ik kon op mijn werk onbetaald verlof opnemen, maar dat betekende een paar maanden geen inkomsten en mijn bijdrage aan de kosten thuis moesten wel gewoon doorgaan. Ik moest dus op zoek naar een tijdelijke baan. Dat was de volgende stap: bedenken waar ik dan wilde gaan wonen en werken. Als anglofiel was de keuze voor Engeland snel gemaakt. Ik heb altijd al een liefde voor dit land gehad en ik spreek de taal goed. En, niet onbelangrijk, mocht er thuis iets gebeuren dan zou ik ook zo weer terug zijn.

De voorbereidingen bleken heel wat voeten in aarde te hebben. Stiekem had ik me daar wel op verkeken; er kwam meer bij kijken dan ik aanvankelijk had verwacht. Er was geen kant en klaar lijstje dat ik af kon vinken en veel informatie heb ik zelf moeten zoeken. Met name het bureaucratische gedeelte was bij tijd en wijle wel eens ontmoedigend, maar terugkijkend is het meer dan de moeite waard geweest.

Ik heb dit boek in eerste instantie voor mezelf geschreven om deze voor mij zo bijzondere ervaring vast te leggen. Door het vertellen van mijn verhaal hoop ik ook anderen te enthousiasmeren om een dergelijk avontuur aan te gaan. Blijf niet hangen in je ontevredenheid, maar ga op zoek naar de uitdaging.

In dit reisdagboek beschrijf ik de belevenissen tijdens mijn verblijf in Basingstoke en de voorbereidingen die nodig waren, maar voor het

lezen van dit boek hoeft je niet per se een (dialyse-)verpleegkundige te zijn. Behalve de inschrijving in het Engelse BIG-register zijn alle voorbereidingen relevant voor een verblijf in Groot-Brittannië.

De namen van collega's en patiënten zijn omwille van de privacy gefingeerd. Alle andere namen zijn met toestemming gebruikt.

Kort na het voltooien van dit boek werd de Brexit een feit. De vraag is hoeveel voeten in aarde het zal hebben om een volgende keer in Engeland te gaan werken. Vooralsnog koester ik de herinneringen en ervaringen die ik daar op heb mogen doen.

Voor mijn zus Huubke die nog zoveel dromen had.

Groen Licht

Het heeft even geduurd, maar het ziet ernaar uit dat het toch gaat gebeuren: ik ga een half jaar wonen en werken in Engeland. Ik heb een tijdelijke baan gevonden als dialyseverpleegkundige. Dat klinkt wellicht tegenstrijdig. In de inleiding schrijf ik dat ik geen voldoening meer heb in mijn werk als dialyseverpleegkundige en toch kies ik er dan voor om precies dat te gaan doen in Engeland. De verklaring is simpel. Ik heb er ontzettend veel zin in, maar tegelijkertijd vind ik het ook doodeng om zomaar in den vreemde te gaan wonen en werken. Als ik dan ook nog eens een baantje heb waarin ik niet vertrouwd ben, is het dubbelop. Bovendien kan ik op deze manier van de gelegenheid gebruik maken om te kijken hoe het dialyseren in het buitenland gaat. Ik ga werken in een dialysekliniek in Basingstoke, een stad in het zuiden van Engeland. Als je op de landkaart de spoorlijn van Southampton naar Londen volgt, dan vind je Basingstoke halverwege.

Tot een paar weken geleden was het nog even spannend of ik überhaupt wel kon gaan. Via een detacheringsbureau hoopte ik een baan in Engeland te vinden om daar mijn verblijf te bekostigen. Het maakte me verder niet uit waar in Engeland. Ze zouden hun best voor mij gaan doen, maar twee maanden geleden kreeg ik een telefoontje dat het er niet naar uitzag dat het ging lukken. Daar baalde ik enorm van. Ik was al maanden bezig geweest met de voorbereidingen en nu zou het hele feest niet doorgaan.

De streefdatum voor vertrek die ik voor mezelf gesteld had was eind september en ik wilde vooralsnog aan die planning aanhouden. Daarom ben ik, op advies van Ton, zelf op zoek gegaan naar vacatures. Ik vond een aantal websites waar genoeg vacatures op stonden; er was dus wel degelijk vraag naar dialyseverpleegkundigen. Op de site van Fresenius Medical Care zag ik dat zij ook klinieken in Groot-Brittannië hebben. Fresenius ken ik omdat zij de machines op onze afdeling geleverd hebben. Zo kwam ik op het idee om hen te benaderen. Ik kwam in

contact met Jenny, een van de recruiters van die firma, een enorm enthousiaste en hulpvaardige vrouw. Tot mijn verbazing vroeg ze waar ik wilde werken. Ik was al heel blij dat ik iets gevonden had en nu kon ik zelfs kiezen bij welke kliniek ik wilde gaan werken. Daar hoefde ik niet lang over na te denken: het liefst in de buurt van Londen, maar ze raadde me af om in de stad zelf te gaan werken. Als alternatief bood ze me een dialysekliniek in Chandler's Ford en Basingstoke. Op internet heb ik vervolgens beide plaatsen opgezocht en wat ik over Basingstoke vond, voelde goed; er was meteen een klik. Jenny heeft me daarna geweldig geholpen met de sollicitatieprocedure. Ook daarna kon ik met vragen bij haar terecht.

De voorbereidingen waren een behoorlijke kluit. Met name de aanvraag voor de inschrijving in het Britse register voor verpleegkundigen, de NMC (Nursing and Midwifery Council). Dit was mijn eerste kennismaking met de Britse voorliefde voor regels, documenten, handtekeningen en stempels. Naast het invullen van de nodige formulieren moest alles ook nog eens vertaald en gelegaliseerd worden. Hier is veruit de meeste tijd in gaan zitten. Er waren momenten dat ik overwoog om toch iets totaal anders te gaan doen in Engeland. Maar ik heb de PIN (het registratienummer) ontvangen en mag dus als verpleegkundige aan de slag.

Op mijn werk was het snel geregeld. Mijn baas was enthousiast over mijn plannen en verleende alle medewerking. Met het inzetten van overuren, vakantie-uren en PLB dagen had ik uiteindelijk aan tweeënhalve maand onbetaald verlof voldoende. Een telefoontje met mijn zorgverzekeraar leerde me dat ik mijn zorgverzekering gedurende die zes maanden stop moest zetten. In Engeland zou ik onder de zorg van de NHS (National Health Service) vallen.

Het regelen van woonruimte en het aanvragen van een National Insurance Number (de Britse variant van ons burgerservicenummer) kan

ik pas doen als ik in Engeland ben. Ik heb al wel een aantal makelaars gebeld, maar voor de bezichtiging van een woonruimte moet ik toch in Engeland zijn. Voor de eerste drie weken heb ik daarom een kamer geboekt in een Bed & Breakfast.

Het vinden van een (tijdelijk) onderkomen was op zich al een uitdaging. Omdat ik pas sinds kort weet dat dit avontuur ook definitief doorgaat, kon ik ook pas laat iets boeken. De meeste B&B's waren of al vol, of ze hadden geen mogelijkheid meer om voor drie weken een kamer te huren. Helaas heb ik ook geen familie of vrienden in Engeland wonen. Maar uiteindelijk is het toch gelukt: een B&B met de mooie naam *Summer Breeze*, in het centrum en vlakbij het trein- en busstation. De foto's op de website zien er goed uit en de naam belooft wat.

Voor ik bij *Summer Breeze* uitkwam, heb ik nog een aantal andere opties overwogen. Een hotel viel voor mij al snel af. Drie weken lang in een hotel, of misschien wel langer, gaat een dure geschiedenis worden. Voor maaltijden moet je altijd buiten de deur eten en ik zal ook de mogelijkheid moeten hebben om ergens mijn was te doen. Daarnaast vind ik het ook wel prettig om een eigen plekje te hebben om thuis te komen na een dag werken.

Airbnb was een andere optie. Prijstechnisch is dat een prima keuze en daar zou ik alle faciliteiten bij de hand hebben, maar ik kon niets vinden wat ik voor zes aaneengesloten maanden kon huren. Daarnaast sprak het vooruitzicht om bij iemand in huis te wonen voor zo'n lange tijd sprak me niet zo aan. Ik ben wel op mijn privacy gesteld en ik heb dus mijn zinnen gezet op een appartementje of een studio.

Vertrek en aankomst

Dinsdag 29 september

Ik sta op Schiphol en ik zoek op het vertrekbord naar mijn vluchtnummer. De gate is nog niet bekend. Dat kan ook niet, want ik ben veel te vroeg; bang dat ik het vliegtuig mis. Het is me een keer overkomen en dat was geen prettige ervaring. Sindsdien zorg ik er iedere keer voor dat ik ruim op tijd aanwezig ben, overdreven vroeg volgens sommigen.

Ik heb nu ruim tijd en trakteer mezelf op een kop koffie. Met mijn koffie en bagage zoek ik een plaatsje waarvandaan ik het vertrekbord goed in de gaten kan houden. Het is ook heerlijk om naar de mensen om me heen te kijken; wat is hun reden om hier te zijn? Gaan ze op vakantie, een weekendje weg, naar familie of zijn ze voor zaken onderweg? Gaan ze, net als ik, ook een avontuur tegemoet?

Ton en de kinderen hebben me vanmorgen al vroeg naar het vliegveld gebracht. Het was een afscheid met gemengde gevoelens. Aan de ene kant heb ik er erg veel zin in, maar aan de andere kant voel ik me ook wel schuldig dat ik mijn gezin zo achterlaat, alleen om een droom waar te maken. Ik ben ze enorm dankbaar dat ze mij dit gunnen.

Misschien komt het ook door de wisselende reacties die ik kreeg toen ik vertelde dat ik dit ging doen.

‘Nou, ik zou mijn kinderen nooit achter kunnen laten.’

‘Ik vind het wel dapper hoor, ik zou dat niet kunnen.’

‘Ik mis mijn kinderen al als ik een weekend weg ga.’

Dat gaf me vaak het gevoel dat ik me moest verantwoorden, dat ik ze een uitleg verschuldigd was. Aan de andere kant waren er gelukkig ook reacties van begrip.

‘Even geen echtgenote zijn, even geen moeder zijn. Daar word je alleen maar sterker van.’

En daar houd ik me maar aan vast. Ik ben geen onmens en over zes maanden sta ik weer geheel tot ieders beschikking. Bovendien ga ik niet naar het einde van de wereld; als het nodig is ben ik zo weer terug.

Mijn twee grootste koffers heb ik al ingecheckt zodat ik nu alleen een tas en rugzak mee hoeft te nemen. De rest komt later als Ton met de auto die kant op gaat. Ik hoop dat het me lukt om in de komende drie weken een geschikte woonruimte te vinden.

Ik kijk nog een keer naar het vertrekbord en zie dat het gatenummer bekend is. Ik voel dat mijn hartslag omhooggaat: het gaat gebeuren! Ik verzamel mijn spullen en loop naar de gate. Het is de eerste keer dat ik op Gatwick Airport vlieg. Meestal vliegen we vanaf Eindhoven als we naar Londen gaan, maar dit bleek de voordeligste optie en vanaf Gatwick kan ik met de trein naar Basingstoke.

Het boarden verloopt vlot en in no time zijn we in de lucht. Mijn avontuur is officieel begonnen.

De vlucht duurt maar een uur en voor ik het weet sta ik op het treinstation van Gatwick Airport te wachten op de trein naar Clapham Junction. Daar moet ik overstappen op de trein naar Basingstoke. Tegen het middaguur arriveer ik en als ik het station uitloop zie ik meteen de grote ingang van het winkelcentrum dat ik herken van de foto's op internet. Het is een behoorlijk groot winkelcentrum als ik de foto's mag geloven.

Op de routebeschrijving die ik heb gekregen probeer ik te ontdekken welke kant ik op moet; oriëntatie is niet mijn sterkste kant. Vol goede moed ga ik op weg, twee loodzware koffers, een tas en een rugzak met me meezeulend. Het weer is goed, eigenlijk nog behoorlijk warm voor de tijd van het jaar. Hartstikke fijn natuurlijk, maar van het sjouwen met die koffers heb ik het al flink warm gekregen en ik voel me steeds plakkeriger worden.

Basingstoke ligt in een heuvelachtig gebied en dat maakt de tocht behoorlijk zwaar. Natuurlijk loop ik eerst een paar keer verkeerd. Ik kom onder andere bij het busstation aan de andere kant van het winkelcentrum. Aan een van de buschauffeurs die daar een sigaretje staat te roken vraag ik de weg naar *Southend Road* en hij stuurt me een kant op. Als ik mijn kaartje nog eens goed bekijk, zie ik dat het niet de goede richting is. Hij heeft waarschijnlijk verstaan dat ik naar de *Southern Road* moet, want daar ben ik nu aangekomen.

Top of the Town zie ik ergens staan, het hoogste punt van Basingstoke, maar ik moet de andere kant op. Zonder wifi kan ik geen route zoeken op mijn telefoon en dus vraag ik het nog een paar keer aan voorbijgangers. Moe en bezweet kom ik uiteindelijk dan toch aan op mijn plaats van bestemming: *Summer Breeze* in de Southend Road.

In de mailwisseling, die ik had met de eigenaresse, stond dat ik me moest melden bij het huis ernaast. De deur wordt opengedaan door een man en ik stel me voor. Hij vertelt dat zijn vrouw, die deze B&B runt, op vakantie is en dat hij en zijn zoon de honneurs waarnemen. We lopen naar het huis en hij maakt de voordeur voor me open. We komen meteen in de huiskamer. Er staan twee grote leren banken die hun beste tijd wel hebben gehad. Op een kastje staat een televisie en verderop in kamer staat een grote ronde, gedekte tafel. De man vertelt dat er nog drie gasten meer zijn. Brood en crackers voor het ontbijt worden elke dag klaargezet. Als ik iets anders op mijn brood wil dan jam, moet ik daar zelf voor zorgen. Ook voor alle andere levensmiddelen moet ik zelf zorgen.

We lopen door naar de keuken. Deze is voorzien van een koelkast, een magnetron en een waterkoker. Een fornuis ontbreekt. Op het aanrecht staat een afdruiptrek; afwassen moet met de hand gebeuren, maar de man vertelt dat de vuile spullen op het aanrecht gezet mogen worden. Zijn zoon doet elke avond de afwas.

Helaas is er ook geen wasmachine. Dat betekent dat ik mijn was voorlopig nog met de hand moet doen. Maar tot dusver is mijn eerste indruk positief. Het ziet er allemaal wat verouderd maar netjes uit.

De man helpt me vervolgens met het naar boven sjouwen van de koffers. Ik heb een kamer gekregen op de tweede verdieping, de zolder. In het zolderkamertje van 2 bij 3 meter staat alleen een bed en een bureau. Aan de wand hangt een televisie en er staat een kledingrek. Er staat geen kast, maar die past er ook echt niet meer in. Op het bureau zie ik een dienblad met daarop een waterkoker en wat zakjes thee en oploskoffie. Dat is wel handig. Hoef ik daarvoor niet helemaal naar beneden.

Vervolgens laat hij me de badkamer zien. Op mijn verdieping is een kleine toiletruimte annex douche gemaakt, maar op de eerste verdieping is een grotere badkamer met bad, douche en toilet. Als ik naar boven kijk, zie ik dat het plafond halfopen ligt. Er waren wat lekkages, vertelt hij, en het plafond moet nog gerepareerd worden. Ik kijk een beetje huiverig naar dit open plafond. In dit soort openingen huizen meestal van die achtpotige beesten waar ik niet zo'n fan van ben. Maar goed, het is hopelijk maar voor paar weken, met een beetje geluk misschien wel korter. De naam *Summer Breeze* dekt in ieder geval niet echt de lading.

De man overhandigt me de sleutels en vertrekt weer. Ik ga naar mijn zolderkamertje en laat het thuisfront weten dat ik goed ben aangekomen. Bij gebrek aan kastruimte moeten de koffers voorlopig nog even als opslag dienen. Dat betekent dat ik nu niet veel kan doen, maar het is heerlijk weer en nadat ik me wat heb opgefrist besluit ik om een rondje in de omgeving te maken. Het winkelcentrum moet volgens de informatie op de website vlakbij zijn, dus ik ga op zoek. Ik heb ook wel trek gekregen, bovendien moet ik ook wat voorraad in huis halen.

Ik loop de straat uit en aan het einde kom ik bij een grote rotonde waar ik via twee fietstunnels onderdoor kan lopen. Ik kom uit in een parkje

en als ik het parkje door ben sta ik al bij een ingang aan de zijkant van het winkelcentrum. Het ligt dus echt op steenworp afstand.

Ik zie dat het winkelcentrum eigenlijk uit twee centra bestaat: *The Malls* en *Festival Place*. De laatste is behoorlijk groot en heeft een aantal leuke winkels. Ik kom al meteen langs een Pret-a-Manger, in de volksmond Pret genoemd. In Londen gaan we hier vaak een broodje of een salade halen. Alles wordt versbereid met natuurlijke ingrediënten en is erg lekker. Hier start ik mijn ontdekkingstocht door het winkelcentrum. Tot mijn vreugde is er ook een Starbucks en een Costa dus de komende maanden ben ik in ieder geval verzekerd van een lekkere kop koffie.

Bij een telefoonprovider koop ik een prepaid simkaartje dat ik in de winkel of online kan opwaarderen. Van thuis heb ik een oud mobieltje meegenomen. Op deze manier ben ik voor mijn nieuwe werkgever en collega's gemakkelijker bereikbaar. Het is bovendien goedkoper bellen dan met mij Nederlandse abonnement, waarmee kan ik geen Engelse informatienummers kan bellen. Mijn eigen telefoon kan ik gebruiken voor Whatsapp en het lezen van e-mailberichten als ik in de buurt van wifi ben.

Zoektocht

Woensdag 30 september

Ik blijf samen te wonen met drie mannen die 's morgens al vroeg vertrekken. Ze doen waarschijnlijk enorm hun best om zo stil mogelijk te zijn, maar het huis is erg gehorig dus dat lukt niet al te best. Ik ben dus al vroeg wakker.

De douche is een tegenvaller. Er komt alleen koud water uit. Ik doe waarschijnlijk iets fout, maar voor nu spoel ik me maar even af in het bad. Er is wel een douche op mijn verdieping, maar daar kun je, om het even plat te zeggen, je kont niet keren.

Mijn missie voor vandaag: het vinden van een appartement. Gisteren heb ik bij een boekhandel in het centrum een plattegrond van het centrum gekocht. Hierop heb ik de makelaars aangekruist die ik via internet gevonden heb. Ze zitten gelukkig allemaal vlak bij elkaar in het centrum en zijn van hieruit gemakkelijk te voet te bereiken. Na mijn ontbijtje ga ik vol goede moed op pad.

Mijn rondgang langs de makelaars is in eerste instantie niet bepaald vruchtbaar te noemen. De een na de ander blijkt niets voor me in de aanbieding te hebben. Ik laat overal mijn naam en (Engelse) telefoonnummer achter en ze beloven me zo snel mogelijk te bellen als ze iets voor me hebben.

Aan het einde van de ronde kom ik bij een makelaar die zegge en schrijve één appartement beschikbaar heeft, maar mijn hart begint al sneller te kloppen. Helaas is het ongemeubileerd, dus er moet dan nog wel het een en ander aan spullen geregeld worden. Het ligt echter zowat om de hoek bij de dialysekliniek, dus heel veel gunstiger kan het niet. Ik maak meteen een afspraak voor een bezichtiging en tot mijn vreugde kan dat vanmiddag al.

Ik kan met de makelaar meerijden. Dat vind ik wel handig; dan hoef ik nu nog niet te bedenken hoe ik daar moet komen. Dat vogel ik later op mijn gemak wel uit.

Op de afgesproken tijd ga ik terug naar de makelaar en we rijden samen naar het appartement. Het is een vreemde gewaarwording om in een Engelse auto te zitten. Normaal ben ik gewend om aan deze kant van de auto een stuur in mijn handen te hebben.

Het adres van het appartementencomplex is Priestley Road. En zoals dat in Engeland de gewoonte is, heeft het gebouw zelf ook een eigen naam, Netherfield Place. Met een tag gaat de voordeur open. Het appartement ligt op de eerste verdieping aan de achterkant. We kunnen met de lift, maar het is maar één trap omhoog. Bovenaan de trap rechts voorbij de volgende deur aan de linkerkant is het appartement: nummer 109. De voordeur heeft twee sloten die ieder met een aparte sleutel geopend moeten worden.

We komen binnen in de hal en het voelt meteen goed. De vloerbedekking ziet er schoon uit en het ruikt fris in de L-vormige hal. De makelaar vertelt dat de vloerbedekking recentelijk nog is vernieuwd. De eerste deur aan de rechterkant is de deur van de badkamer. Deze ziet er eenvoudig uit, maar wel schoon en fris. Er is geen douche; douchen moet in het bad gebeuren. Er hangt een douchegordijn; nieuw volgens de makelaar. Boven de wasbak hangt een spiegelkast die voldoende ruimte biedt voor mijn toiletpullen.

De volgende deur aan de linkerkant is de deur naar de woonkamer annex keuken. Het vinyl bij het aanrecht en de vloerbedekking aan de woonkamerkant geven een optische scheiding. Het keukengedeelte is groot en uitgerust met voldoende apparatuur en opbergruimte; ik tel tien bovenkasten. Onder het L-vormig aanrecht zie ik een gasfornuis, een was- en vaatwasmachine. Tegenover het gasfornuis staat een koel/vriescombinatie.

Een wandtafel vormt de afscheiding tussen het keuken- en het woongedeelte. Dat scheelt de aanschaf van een tafel; alleen nog stoelen erbij. In gedachten ben ik stiekem al een lijstje aan het maken.

Het woonkamergedeelte is ruim genoeg. Er is een Frans balkon. De twee grote deuren draaien naar binnen open, dus bij mooi weer kun je wel in het zonnetje zitten. Echter, gezien het seizoen dat ik hier ben, zal ik de deuren niet veel openzetten.

Er hangt al een gordijnstang dus voor de raambedekking hoef ik alleen nog maar gordijnen te zoeken. Ik merk dat ik steeds enthousiaster word.

Het enige minpuntje is de vloerbedekking in het gedeelte van de woonkamer. In gedachten zie ik daar al een kop koffie of een glas rode wijn overheen gaan en de makelaar heeft zojuist verteld dat de reinigingskosten voor mij zijn. Ik ben echter enthousiast over het appartement. Het is schoon, ruim en ligt op loopafstand van de kliniek, wat ik het een heel groot pluspunt vind. Ik kan van hieruit ook te voet naar de stad. Dat is volgens de makelaar maar een klein half uur lopen. Maar aan de overkant van de straat blijkt ook een bushalte te zijn waar met regelmaat een bus stopt die richting het centrum gaat, dus ik denk dat de keus dan snel gemaakt is.

Na de bezichtiging rijd ik met de makelaar weer terug. We spreken af dat ik haar zo snel mogelijk laat weten wat mijn besluit is. Als ik ja zeg, kan ik met een beetje geluk eind volgende week de sleutel al krijgen.

Terug op mijn zolderkamertje bespreek ik het appartement met Ton. De huurprijs is aan de hoge kant (700 pond) en dat is exclusief de kosten voor gas, water en licht. Met het salaris van de kliniek is dat wel op te brengen, maar voor de eerste maand zal ik een aanslag moeten doen op onze spaarrekening: naast de eerste maand huur komt er namelijk ook nog een flinke borgsom bij.

Op de site van de makelaar kan Ton foto's en de indeling van het appartement bekijken. We inventariseren wat ik zoal nodig heb: bed en matras, (slaap)bank, salontafeltje, misschien nog een makkelijke stoel. Als ik inderdaad volgend weekend de sleutel krijg, wil Ton met de auto en een grote aanhanger naar Basingstoke komen om de spullen te brengen. We spreken in ieder geval af dat ik morgen de makelaar laat weten dat ik akkoord ga met het appartement.

Na het gesprek met Ton bel ik de kliniek. Met de manager maak ik een afspraak voor morgenvroeg voor een eerste kennismaking. Ik vind het wel spannend waar ik terecht ga komen, maar de foto die ik op internet van de kliniek gevonden heb is veelbelovend. Het ziet er mooi en overzichtelijk uit. Het geeft me alvast een indruk van wat ik kan verwachten van de werkomgeving.

Aan het einde van de middag loop ik naar het winkelcentrum. De hoofdingang is tegenover het treinstation en hier stoppen ook verschillende bussen. Ik probeer te ontdekken welke bussen in de richting van de kliniek gaan. Bus 6 komt het dichtst in de buurt. Bus 2 gaat naar het ziekenhuis. Dat is ook handig om te weten, die stopt namelijk tegenover "mijn" appartement.

Weer terug op mijn kamertje pak ik mijn laptop. Een collega heeft gevraagd of ik ook ga bloggen. Op die manier kan ze mijn avontuur volgen en ik kan het ook met anderen delen. Dat is weer een nieuwe uitdaging: ik heb nog nooit blogs geschreven. Op de site van waarbenjij.nu maak ik een account aan voor een reisdagboek en ik begin aan mijn allereerste blog.

Kennismaking

Donderdag 1 oktober

Na het weekend ga ik beginnen op de dialysekliniek, maar vandaag ga ik er heen voor een eerste kennismaking. Ik heb een afspraak aan het einde van de ochtend. De patiënten zijn dan allemaal aangesloten en is het op de unit even wat rustiger volgens de manager.

Ik loop naar de bushalte bij de ingang van het winkelcentrum en neem bus 6. De rit duurt nog geen tien minuten. Vanaf de bushalte is het vervolgens nog een klein stukje lopen naar de kliniek. Deze is gevestigd in een bedrijfsloods die omgebouwd is tot dialysekliniek. Ik moet bij nummer 7 zijn, maar het kan niet missen: boven de ingang hangt een groot bord van Fresenius.

De voordeur gaat vanzelf open zodra ik deze nader, maar bij de volgende deur moet ik aanbellen. Ik word door de secretaresse binnengelaten waarna ze me verzoekt om nog even plaats te nemen. De manager helpt op de unit mee met het aansluiten van de patiënten, maar hij zal er zo zijn. Ik gok dat dit de wachtruimte van de patiënten is. Op de deuren van de aangrenzende kamers staat “consultation room” te lezen en aan de wand hangt een groot prikbord met diverse informatie voor de patiënten. Daarnaast hangen foto’s van de mensen die hier werken. Nieuwsgierig bekijk ik mijn nieuwe collega’s. De namen die erbij staan klinken niet echt Engels: Samir, Kesia, Ngozi, Jakub, Deysi, Stavros; een interessante groep mensen. Als ik moet gokken, dan zou ik zeggen dat bijna de helft uit Zuid-Afrika en India komt. Een whiteboard bij de ingang naar de werkvloer geeft aan wie vandaag aan het werk zijn.

Na een paar minuten komt een man met een Indisch uiterlijk naar me toe en stelt zich voor als Samir. Hij blijkt de clinic manager te zijn. Hij is erg enthousiast over mijn komst en het feit dat ik hier wil komen

werken. Ze zijn al een tijdje onderbezet en alle hulp is welkom. Hij neemt me mee naar de werkvloer, maar ook hier kom je niet zomaar binnen: er moet eerst een code ingetoetst worden.

De unit is precies zoals ik op de foto heb gezien. Het eerste dat me opvalt is dat het erg warm is binnen.

De unit is verdeeld in vier ruimtes, *bays* genoemd; aan de linkerkant drie naast elkaar en tegenover de laatste nog een vierde, maar die wordt nooit gebruikt, vertelt Samir.

De eerste ruimte aan de linkerkant, bay 1, is een open ruimte. Bay 2 en 3 zijn afgesloten ruimtes, van bay 1 en elkaar gescheiden door een wand die aan de bovenkant van glas is. Zo heb je toch een goed overzicht over de hele unit. Bij bay 2 en 3 is de ruimte aan de voorkant afgesloten met een geheel glazen wand.

Op elke bay staan zes behandelstoelen en dus ook zes dialysemachines. Tussen de stoelen en aan het einde van elke bay hangt een wasbak. Voor extra privacy kan een blauw gordijn dichtgetrokken worden. Het is van een stug papierachtig materiaal en hangt als een soort accordeon langs de stoel.

Bij elke stoel staat een verrijdbaar tafeltje dat in hoogte verstelbaar is en voorzien is van een naaldencontainer. Het zijn dezelfde tafeltjes die we in Nederland ook gebruiken, alleen hangt er bij ons geen naaldencontainer aan. Het lijkt me echter wel handig. In ieder geval veilig; je kunt op deze manier de vuile naalden meteen wegdoen.

Ik zie ook een aantal vierkante, eveneens verrijdbare, roestvrijstalen tafeltjes. Samir legt uit dat deze tafeltjes (hij noemt ze *trolley's*) gebruikt worden voor het aan- en afsluiten van de patiënten. Bovenop kunnen de schone spullen gelegd worden en onder de verpakkingen en vuile spullen. Iedere verpleegkundige heeft zijn eigen trolley. Het ziet er heel handig uit. In Nederland gebruiken we de tafeltjes van de patiënten om onze spullen op te leggen. Die trolley's lijken me echter ook wel handig. Schoon en vuil is op deze manier beter van elkaar te scheiden.

Als ik me omdraai, zie ik tegenover de drie bays een grote balie met voorzien van twee computers. Achter de balie zijn nog twee aparte kamers, de isolatiekamers, die evenals bay 2 en 3 een glazen wand hebben. Via een sluis kun je de kamers betreden. In eerste instantie zijn deze kamers bedoeld voor patiënten die om infectieredenen niet bij andere patiënten mogen liggen, maar Samir vertelt dat ze ook gebruikt worden als patiënten om gedragsmatige redenen apart moeten liggen, of bij plaatsgebrek in de gewone bays. In totaal kunnen in de kliniek per dagdeel twintig patiënten dialyseren.

We lopen vervolgens naar een deur aan het einde van de unit.

Hierachter bevinden zich nog verschillende andere ruimtes, zoals een medicatieruimte, een keukentje, een technische ruimte en een opslagruimte. Bij die laatste ruimte moet ik even slikken. Dat ziet er bij ons toch iets overzichtelijker uit.

Op dit moment liggen er zeventien patiënten aangesloten aan een machine. Samir moet even weg en hij geeft me de gelegenheid om met een aantal patiënten kennis te maken. In bay 3 liggen vijf dames die het leuk vinden om een praatje te maken. Twee van hen zijn deze week voor het laatst hier omdat ze met thuisdialyse gaan beginnen. Dat houdt in dat ze thuis een dialysemachine krijgen en daar hun dialysebehandelingen kunnen doen. De andere drie dames ga ik vanaf volgende week met regelmaat terugzien.

De collega's die vandaag aan het werk zijn, ogen geen van allen Engels. Ik zie twee vrouwelijke collega's, waarvan ik later hoor dat ze uit Zuid-Afrika komen, en een mannelijke collega die oorspronkelijk uit India afkomstig is. Natuurlijk spreken ze allemaal Engels, maar hun uitspraak verradt dat het niet hun moedertaal is.

De dialysemachines bieden een vertrouwde aanblik. Het zijn dezelfde machines als waarmee ik ook in Nederland werk. De meldingen op het scherm zijn in het Engels, uiteraard, maar de alarmen klinken precies hetzelfde. Ik hoef in ieder geval geen energie te steken in het vertrouwd

raken met de machines. Er zullen nog genoeg andere dingen zijn om aan te wennen.

Het valt me ook op dat de machines opgebouwd zijn met tweenaaldsbloedlijnen. Dat moet ik even uitleggen. Bloedlijnen zijn de slangetjes waardoor het bloed van de patiënt door de dialysemachine en de kunstnier wordt geleid. In de kunstnier wordt het bloed ontdaan van vocht en afvalstoffen. Daarna gaat het weer terug naar de patiënt. Deze lijnen zijn aangesloten op twee naalden die bij iedere behandeling in een speciaal daarvoor geprepareerde ader worden aangebracht: een shunt. Het aanleggen van zo'n shunt wordt chirurgisch gedaan. Er wordt een verbinding gemaakt tussen een slagader en een ader om de druk in die ader te verhogen. Door die verhoogde druk wordt de ader opgerekt en de wand van de ader steviger. Dat is voor het regelmatig aanprikken van die ader wel fijn. Het dikker en steviger worden heeft een paar weken de tijd nodig: de ader moet "rijpen".

Zolang de shunt nog niet rijp genoeg is om aangeprikt te worden, kan de patiënt gedialyseerd worden door middel van een katheter die ingebracht wordt in een grote halsader of, als iemand acuut moet starten met dialyse, in de liesader.

Om optimaal te kunnen dialyseren heb je dus twee naalden nodig: één naald waarmee het bloed uit het lichaam door de machine wordt geleid (de arteriële naald), en één naald waardoor het bloed weer terug het lichaam in gaat (de veneuze naald). Soms komt het voor dat er maar met één naald gedialyseerd kan worden. In dat geval kan er een eennaaldslijnsset op de machine gezet worden. Op onze afdeling in Den Bosch werken we standaard met deze lijnssets. Mocht er tijdens de dialyse onverhoopt overgeschakeld moeten worden op één naald, bijvoorbeeld omdat een van naalden niet goed zit of verstopt is geraakt, dan kunnen we eenvoudig overgaan op het dialyseren op één naald door het kiezen van een ander programma op de machine. De patiënt kan dan zonder al te veel ongemak en oponthoud doorgaan met de behandeling.

Samir vertelt dat ze de machines hier standaard opbouwen met een tweenaaldslijnenset. Bij het gebruik van zo'n set moet je er wel zeker van zijn dat je met twee naalden kunt prikken. Als het prikken van de tweede naald onverhoopt niet lukt of als er tijdens de behandeling overgeschakeld moet worden op één naald, dan moet de hele lijnenset vervangen worden. Dat is op zich zo gedaan, maar het kost toch extra tijd en met het weggooien van de lijnen gooi je altijd een gedeelte van het bloed weg. Zeker als je het bloed dat in de lijnen zit niet meer terug hebt kunnen geven. Maar Samir vertelt dat hier alleen bij uitzondering een eennaaldslijnenset gebruikt wordt. Het is een kostenoverweging.

Kunstnier en lijnenset

De patiënten hebben allemaal een eigen deken meegebracht en sommigen ook een eigen kussen. Dat valt me op, omdat onze patiënten dat niet hoeven. Zij kunnen net zoveel dekens krijgen als ze nodig hebben. Het budget van de kliniek laat het helaas niet toe om de patiënten een deken te geven, legt Samir uit als ik het hem vraag. In het begin hebben ze wel een voorraad dekens gehad, via een inzamelingsactie bij elkaar gespaard. De patiënten kregen dan ieder een eigen deken die ze vervolgens wel zelf moesten wassen. Maar de

dekens werden vaak vergeten of kwamen niet meer terug. Daarom werd besloten om ze niet meer uit te delen. De patiënten zijn nu niet anders meer gewend dan hun eigen spullen mee te brengen. Ondanks de meegebrachte dekens blijven de patiënten klagen dat het koud is en dat verklaard waarom het zo warm is op de unit.

Terwijl ik sta te praten met een patiënt in bay 2, komt een verpleegkundige binnen met een karretje waarop een aantal styrofoam wegwerpbekers staan. Uit een grote aluminium theepot wordt thee geschonken. Een enkeling vraagt om koffie, maar de thee is zo donker dat het wel koffie lijkt. Zoals gewoonlijk in Engeland gaat er nog een flinke scheut melk bij.

Onderop de kar staat een doos met een assortiment aan voorverpakte koekjes. De patiënten kunnen kiezen uit verschillende smaken en de meesten kiezen twee of drie pakjes. Meer valt er niet te kiezen bij de thee- en koffieronde. Dat verklaart waarom er op de meeste tafeltjes een trommeltje, een bakje of een zakje met meegebrachte boterhammen staat. Wat een verschil met onze afdeling in Nederland. Daar krijgen de patiënten een of twee beschuitjes met kaas, vlees, jam of fruithagel aangeboden. Daarnaast kunnen ze nog een gevulde koek of een grote ontbijtkoek krijgen. Tevens worden er glazen ranja met ijs, of alleen ijsblokjes, geschonken en later op de ochtend of middag wordt er ook nog eens rondgegaan met tosti's. Het woord "verwend" komt in me op. Misschien scheelt het dat we in Den Bosch een afdeling van het ziekenhuis zijn en geen aparte kliniek net als hier, maar wellicht heeft het ook te maken met het feit dat de gezondheidszorg in Groot-Brittannië anders geregeld is dan in Nederland.

De collega's zijn druk bezig en hebben weinig tijd voor mij. Ik wil ze ook niet voor de voet lopen en voel me wat opgelaten, dus ik besluit om weer naar huis te gaan. Ik heb een goede indruk gekregen van de kliniek. Samir geeft me mijn dienstlijst mee voor de komende zes weken. De kliniek is open van maandag tot en met zondag, van 7.30 tot 19.15 uur. Dat is tevens ook de duur van de enige dienst die ze hier

hebben. Op de dienstlijst zie ik elke week vier van die diensten staan. Ik hoef dus niet bang te zijn dat ik niet aan mijn uren kom. Als ik wil mag ik zelfs nog een aantal uren meer werken. Overuren worden goed betaald, aldus Samir. De diensten staan als LD op de lijst: Long Day. Nou, dat kun je wel stellen. Ik bedank Samir voor de rondleiding en ik ga weer op huis aan.

Die middag laat ik de makelaar weten dat ik het appartement wil hebben en we maken een afspraak voor morgen.

De rest van de middag doe ik niet veel. Ik lunch bij de Pret en koop een boek bij een boekenwinkel in het winkelcentrum. Bij de Starbucks installeer me met een kop koffie in een hoekje en begin aan mijn boek. Terug op mijn zolderkamertje haal ik mijn laptop tevoorschijn om een nieuwe blog te schrijven. Ik merk dat ik het schrijven erg leuk vind. Geen idee of de wereld op mijn verhaal zit te wachten, maar het schrijven is leuk. Op de een of andere manier is dit zolderkamertje wel inspirerend. Zijn de grootste schrijvers niet ooit op deze manier begonnen?

Huurovereenkomst

Vrijdag 2 oktober

Aan het eind van de ochtend heb ik een afspraak bij de makelaar voor de huurovereenkomst, maar voor ik daar naartoe ga, loop ik eerst naar de HSBC-bank. Het had iedere andere bank kunnen zijn, maar dit is de eerste die ik tegenkom. Voor het overmaken van mijn salaris moet ik namelijk nog een bankrekening openen.

Bij binnenkomst word ik vriendelijk begroet door een bankmedewerker. Ik vraag of ik een bankrekening kan openen. Dat kan, maar daarvoor moet ik eerst een afspraak maken. Het lukt om een afspraak te maken later deze dag. Ik word verzocht om identiteitspapieren en een werkgeversverklaring mee te brengen.

Het makelaarskantoor bevindt zich om de hoek. Daar blijkt dat ook de huurovereenkomst nog niet getekend kan worden. Er moeten eerst een aantal formulieren ingevuld worden en daarna moeten er nog referenties opgevraagd worden. Ik begin te twijfelen of ik volgende week vrijdag wel de sleutel van het appartement krijg. Ton en ik hebben er in ieder geval wel op gerekend. Hij komt immers volgende week zaterdag mijn spullen brengen. De makelaar belooft om er zoveel mogelijk spoed achter te zetten. Ze heeft goede hoop dat het vrijdag wel gaat lukken. Nu maar hopen dat er niets tussenkomt.

Ik moet al wel een aanbetaling doen. Dat is meteen een flinke aanslag op mijn budget waar ik geen rekening mee heb gehouden. De komende weken zal ik het rustig aan moeten doen tot mijn eerste salaris binnen is.

Een beetje teleurgesteld verlaat ik het makelaarskantoor: geen huurovereenkomst en nog geen bankrekening. Ik loop het winkelcentrum binnen en besluit eerst even wat te gaan eten. Daarna haal ik thuis de werkgeversverklaring op die ik nodig heb voor de bankrekening. Toch wel ideaal om zo dicht bij het centrum te wonen.

Als ik opnieuw bij de bank arriveer, word ik vriendelijk te woord gestaan door een andere bankmedewerker. We nemen plaats aan zijn bureau en hij begint met het invullen van mijn persoonlijke gegevens. Dan vraagt hij wat mijn adres is en ik geef hem het adres van de B&B. Dit adres kan hij echter niet accepteren, omdat het een tijdelijk verblijf is en niet als officieel adres gebruikt kan worden. Ik vertel hem dat ik volgende week de huurovereenkomst van een appartement ga ondertekenen, maar de man zegt dat ik zonder die overeenkomst nu nog geen rekening kan openen. We kunnen al wel een begin maken met de aanvraag, dan hoeven we vrijdag alleen nog de puntjes op de i te zetten. Ik baal als een stekker, want weer kan ik dit klusje niet afvinken. We maken meteen een nieuwe afspraak voor vrijdagmiddag. Hopelijk heb ik dan de huurovereenkomst en kan ik eindelijk die bankrekening openen. Wederom teleurgesteld loop ik naar buiten.

Dan staat er ook nog het aanvragen van een *National Insurance Number* (*NiNo* of *NIN*) op mijn to-do-lijstje. Deze heb ik nodig voor mijn werkgever en voor de (gemeente)belasting. Het is, net als in Nederland, een persoonlijk nummer dat levenslang geldig is. Op internet heb ik gevonden dat ik dit nummer moet aanvragen bij Jobcentre Plus. Dat blijkt een soort arbeidsbureau te zijn. Zij helpen bij het zoeken van werk, maar ze regelen bijvoorbeeld ook de pensioenen. Tijdens mijn ontdekkingsreis door het centrum ben ik een vestiging van Jobcentre tegengekomen, maar helaas kan ik nu nog niets regelen. Ook hiervoor moet ik een officieel woonadres hebben. Alles blijft hangen op die huurovereenkomst.

Terug in de tijd

Zaterdag 3 oktober

Het weekend is aangebroken. Op de blogs heb ik al verschillende leuke reacties gehad. Vooral de 12-uurs diensten hebben blijkbaar veel indruk gemaakt. Eén collega schreef dat hij denkt dat ik erg rijk van deze reis terug ga komen. Rijk aan ervaringen en levenslessen ja, maar financieel weet ik het nog niet. Het maandsalaris is minder dan ik verdien in Nederland en ik moet er langere dagen voor werken. Bovendien moet er ook de huur, het gas, water en licht van betaald worden. En vergeet de boodschappen niet. Dus nee, rijk in financiële zin ga ik er niet van worden.

Maar het begint volgende week al meteen goed. Dan mag ik vier dagen achter elkaar werken. Volgens mij blijft er van de avond niet veel meer over. Thuiskomen, nog even wat eten en dan vroeg naar bed. Veel werken betekent natuurlijk wel dat je minder tijd hebt om het uit te geven. Zou mijn collega dan toch gelijk gaan krijgen?

Omdat ik nu niet veel meer kan regelen besluit ik vandaag de toerist uit te gaan hangen. In de stad heb ik een foldertje gevonden van het Milestones Museum. In dit museum, gevestigd in een grote loods net buiten de stad, wordt het leven van begin vorige eeuw nagebootst. Ik ben eigenlijk niet zo'n liefhebber van musea, maar ik wil ook niet de hele dag op mijn zolderkamertje zitten. Het weer is prachtig en dat nodigt uit om op pad te gaan.

Bij het station pak ik de bus naar het Milestones Museum. Tijdens de korte rit zie ik nog wat van de buitenwijken van Basingstoke. Zodra ik bij het museum naar binnen loop, waan ik me ineens in een hele andere wereld, in een hele andere tijd. Er zijn huizen, winkels, straten en steegjes nagebouwd zoals in het Victoriaanse tijdperk en de jaren 30. De meeste huizen en winkeltjes kun je van binnen bezichtigen. Er staan poppen in kleding uit die tijd, maar er lopen ook acteurs rond.

Die maken graag een praatje en geven uitleg over wie of wat ze uitbeelden.

Ik heb voor de audiotour gekozen en bij diverse locaties en bezienswaardigheden wordt uitleg gegeven over de functie ervan. Er zijn ook opnames van gesprekken te horen uit die tijd.

Als ik de deur van een latrine openmaak, schrik ik me rot. Er zit iemand op het toilet op zijn gemak een krant te lezen. Ik wil me verontschuldigen, maar zie gelukkig net op tijd dat het maar een pop is. Ik kijk vlug even rond of niemand me gezien heeft.

Het museum is niet supergroot, maar er valt genoeg te zien. De straten, de gevels, de etalages en de poppen zijn allemaal levensecht. De voertuigen zijn mooi gerestaureerd en je mag overal in, achter en omheen lopen. Je moet echter niet omhoogkijken: het dak verradt dat je in een hedendaags gebouw staat.

Vlak bij het Milestones Museum is ook een groot centrum voor sport en vertier. Het omvat onder andere een grote bioscoop, een indoor schaatsbaan en skipiste, een gym- en fitnesshal en een bowlingbaan. Je kunt er zelfs indoor sky-diven. En heb je honger gekregen van al die activiteiten, dan kun je bij diverse eettentjes terecht voor een snelle hap. Ik zie wel dat ik me hier niet hoeft te vervelen, maar voor vandaag vind ik het wel even genoeg. Ik ga op zoek naar een bus die me weer naar het centrum terugbrengt.

Naast het winkelcentrum heb ik eerder al een bioscoop ontdekt. Er draaien een aantal films die ik wel wil zien en de film *The Intern* met Anne Hathaway en Robert de Niro lijkt me voor vanavond een goed begin. De stoelen zitten heerlijk en de film is onderhoudend. Geen Oscar waardig, maar prima voor een avondje van huis.

Tegen half elf loop ik weer terug naar huis, voor het eerst in het donker. Ik ben niet bang aangelegd, maar de fietstunnels onder de grote rotonde zien er 's avonds iets minder gezellig uit dan overdag. Ze zijn

weliswaar goed verlicht, maar toch voel ik me niet prettig. Ik loop stevig door. Het is gelukkig niet ver.

Spinnen en Mannenondergoed

Zondag 4 oktober

Vandaag slaap ik heerlijk uit. Dat gaat de komende vier dagen niet meer lukken dus ik neem het er nog even van. Ik ben geen ochtendmens dus dat zal even wennen worden.

Als ik wil gaan douchen zie ik tot mijn schrik twee grote, dikke, zwarte spinnen in het bad. Ik ben als de dood voor deze engers, maar ik kan ze niet negeren, want wie weet waar ik ze dan weer tegenkom. Even sta ik in dubio; er is niemand in huis die ik kan vragen, dus ik moet het zelf oplossen. Ik loop daarom naar beneden om de waterkoker aan te zetten. Kokend water, heb ik ontdekt, werkt het meest effectief. Ik durf ze namelijk niet met een handdoek of iets dergelijks op te pakken en ik gooi altijd mis als ik een schoen als wapen wil gebruiken.

Beneden zie ik dat een van mijn medebewoners zijn was heeft gedaan. Overall hangen onderbroeken te drogen; van die grote onflatteuze mannenonderbroeken. Ze liggen over de radiator en de rug van de bank verspreid. Tja, die moeten natuurlijk ook een keer gewassen worden, maar om ze nu zo door de hele kamer ten toon te spreiden? Ik kan niet wachten tot ik de sleutels van het appartement heb.

Met een waterkoker vol kokend water ga ik weer terug naar de badkamer. De engers zitten gelukkig nog op dezelfde plek. Griezelend gooi ik het hete water over ze heen en ze spoelen door het putje weg. Ik had ook gewoon de douchekop aan kunnen zetten, maar dan ben ik bang dat ze weer terugkomen. Normaal gesproken ben ik een enorme dierenvriend, maar van deze griezels staan niet in mijn vriendenboekje. Nu ze weg zijn, kan ik me eindelijk gaan douchen (met een schuin oog naar het afvoerputje) en aankleden.

In het winkelcentrum ga ik op zoek naar een luchtbed. Zodra ik de sleutels heb, wil ik in het appartement gaan slapen, maar mijn spullen

zijn er dan nog niet. Nu mijn eigen stekkie in zicht is, wil ik hier zo snel mogelijk weg. Het luchtbed hoeft niet van superieure kwaliteit te zijn; het is tenslotte maar voor één nacht. Bij een sportwinkel vind ik er een voor een mooi prijsje. Verderop tik ik nog een goedkoop dekbed op de kop.

Aan het einde van de middag skype ik even met het thuisfront. Ton is al druk bezig geweest met het verzamelen van spullen. Op het scherm krijg ik de uitstalling in de huiskamer te zien. Via Marktplaats heeft hij een tweepersoonsbed, een tafel met vier stoelen en een bedbank gescoord. Van een collega mag ik twee fauteuils lenen, van een vriendin een klein kastje en mijn schoonzus heeft nog gordijnen in de aanbieding. De woonkamer thuis staat al behoorlijk vol. We vinken op ons lijstje af wat we al hebben en inventariseren wat nog ontbreekt.

Na het skypegesprek maak ik een magnetronmaaltijd warm. Heel smaakvol is het niet, maar het vult. Volgende week kan ik gelukkig weer zelf iets klaarmaken. Ook daar kijk ik nu al naar uit.

Na het eten komt een van mijn huisgenoten afscheid nemen. Hij vertelt dat hij hier regelmatig een paar nachten verblijft als hij een klus in de buurt heeft. Hij werkt door het hele land en moet dus veel reizen. De andere twee medebewoners blijken eerder deze week al vertrokken te zijn. Ik vond het al zo rustig 's morgens.

Ik ga op tijd naar bed. Morgen is mijn eerste werkdag. Ik vind het heel spannend, maar tegelijkertijd heb ik er ook veel zin in en ben benieuwd wat me te wachten staat.

De Eerste Dag

Maandag 5 oktober

De wekker loopt af om 6 uur. Ik ben, zoals ik al zei, helemaal geen ochtendmens. Vroeg opstaan is iets waar ik echt aan zal moeten wennen. Thuis draai ik veel nachtdiensten, maar die hebben ze hier helaas niet.

Ik ga me douchen en aankleden. Beneden staat de tafel al gedekt voor het ontbijt. Er ligt vers brood, maar dat is hier bedoeld om te roosteren. Brood zoals we in Nederland hebben, ben ik nog niet tegengekomen. Ik rooster het dus en doe er jam op. Het smaakt prima. Aan een uitgebreid Engels ontbijt waag ik me niet. Daar heb ik ook geen tijd voor. Ik pak wat brood in voor de pauze en een magnetronmaaltijd voor de lunch. Het is denk ik wel verstandig om vanmiddag iets warm te eten, want ik geloof niet dat ik vanavond nog zin heb om iets klaar te maken.

Na het ontbijt begeef ik me naar het busstation. Daar wil ik de bus van zeven uur zien te halen. Bus 6 is op tijd en tien minuten later ben ik bij de kliniek. Ik ben iets te vroeg en moet even wachten op een collega die de deur voor me open maakt.

Ik kan me nog niet omkleden. De uniformen zijn wel besteld, maar nog niet aangekomen. Er is wel een reservejasje dat ik kan lenen. Het is niet prettig om in mijn eigen kleren te moeten werken, maar het reservejasje is alvast iets. Nu maar hopen dat er geen bloed op mijn kleren komt.

De eerste dagen sta ik *supernumerary*, oftewel boventallig ingepland. Naast dialyseverpleegkundigen werken ze hier ook met dialyseassistenten. Zij staan niet geregistreerd bij de NMC. Dat betekent dat ze wel patiënten mogen aanprikken en alle andere handelingen van de dialysebehandeling mogen doen, maar handelingen zoals het aansluiten op dialysekatheters en het geven van medicatie zijn

voorbehouden aan geregistreerde verpleegkundigen. Ergens vind ik het wel vreemd, het aanprikken vergt meer dan zomaar twee naalden in iemands arm steken. Het aansluiten op dialysekatheters daarentegen is en veel minder ingewikkelde handeling. Hoewel deze handeling meer risicovol is en onder de voorbehouden handelingen valt, kun je met het aanprikken behoorlijk wat schade aan het bloedvat aanrichten.

Vandaag zijn we in totaal met zijn zessen: vijf verpleegkundigen en een assistent. Normaal zijn het er maar vijf, want ik ben boventallig. Behalve de secretaresse komt niemand van oorsprong uit Engeland. Zo werk ik vandaag met twee Zuid-Afrikaanse collega's, een Pakistaanse, een Indiase en een Griekse collega. Dat is even wennen qua communicatie. Ze spreken allemaal Engels uiteraard, maar door hun afkomst spreken ze ook allemaal met een eigen tongval. Vooral bij mijn Pakistaanse en Indiase collega's moet ik goed opletten wat ze precies bedoelen. Als ze praten, maken ze met hun kin van die zijwaartse bewegingen waardoor het lastig is om te beoordelen of ze nou iets bevestigen of juist tegenspreken.

Het was onnodig om tegen deze dag op te zien: mijn collega's zijn erg aardig en ik voel me meteen al welkom. Ze doen allemaal hun uiterste best om mij wegwijs te maken, naast alle andere karweitjes die ze erbij hebben. Ik probeer mijn best te doen om alles zo vlug mogelijk op te pikken, maar het wennen aan een nieuwe omgeving vergt gewoon wat tijd. Ik weet niets te liggen en moet alles vragen. Over de patiënten weet ik natuurlijk ook nog niets en de manier van werken is net even anders dan ik gewend ben, maar mijn collega's vinden het alleen maar fijn dat ik kom helpen.

De patiënten zijn allemaal wel grotendeels van Engelse komaf. Hoewel mijn Engels goed is, moet ik ook bij de patiënten wennen aan de verschillende dialecten, maar dat is een leuke uitdaging. Ze waarderen het dat ik hun taal beheers en als ik even niet goed weet hoe ik iets moet zeggen, zijn ze maar al te bereid om dat uit te leggen. Het jargon

is lastiger. Het zijn vaak zinnnetjes die gebezigd worden die je niet een op een kunt vertalen of op kunt zoeken in een woordenboek.

Ik heb me voorgenomen om goed naar mijn collega's te kijken en te luisteren. Vooralsnog maak ik me nog geen zorgen. Het zal met de tijd wel gemakkelijker worden. En anders maar met handen en voeten.

Het opbouwen van de machines is gelukkig geen probleem; ik werk in Nederland met dezelfde machines. Het zijn echter alle andere handelingen die hier net iets anders zijn. Andere naalden, andere manier van rapporteren, andere protocollen, andere regels. Zo moet ik voor het opbouwen van de machines verplicht een wit plastic wegwerpschortje aan. Na het opbouwen moet dat weer uit. Voor het aan- en afsluiten van de patiënten moet ik dan weer een nieuw schortje aan. Ik krijg ook een gelaatsscherm, een *visor* dat ik moet opzetten als ik een patiënt ga aanprikken. Het voorkomt dat ik bloed in mijn gezicht krijg als het prikken niet helemaal goed gaat. Dit komt gelukkig zelden voor, maar je moet er wel op bedacht zijn. De druk in een shunt kan namelijk erg hoog zijn en dan spuit het bloed eruit.

Zoals ik eerder al vertelde, moet de patiënt voor het dialyseren aangeprikt worden met, bij voorkeur, twee naalden. Hier gebruiken ze daarvoor stalen naalden. Deze zijn behoorlijk dik en blijven gedurende de dialyse in het vat blijven zitten. De naalden zijn vlijmscherp. Dat is voor het prikken natuurlijk ook de bedoeling, maar doordat ze zo scherp zijn, is de kans dat ze door het bloedvat gaan tijdens de dialyse, bijvoorbeeld omdat de patiënt een verkeerde beweging maakt, erg groot. In Den Bosch werken we daarom met katheternaalden. Dat zijn naalden waarbij na het aanprikken, de naald wordt verwijderd en een min of meer flexibel buisje (katheter) in de shunt achterblijft, vergelijkbaar met een infuusnaald maar dan iets dikker. De patiënt heeft hierdoor meer vrijheid om te bewegen tijdens de behandeling. Het gebruik van die stalen naalden vind ik daarom niet prettig, maar ik heb geen keus.

Katheternaald: alleen de canule blijft in het bloedvat achter

Er zijn ook patiënten die niet aangeprikt worden, maar een dialysekatheter hebben. Dat is een katheter met twee uiteinden die in een grote halsader wordt ingebracht. Door het ene gedeelte wordt het bloed uit het lichaam gehaald en door het andere gaat het weer terug. Het aansluiten moet hier helemaal steriel gedaan worden en dat vergt meer werk dan bij het aanprikken. Deze handeling mag ook alleen door een dialyseverpleegkundige gedaan worden. Op onze afdeling deden we dat in het begin ook, maar sinds enige tijd werken we met speciale connectoren waar de lijnen opgezet kunnen worden. Die connectoren moeten één keer per week vervangen worden en dat moet steriel gebeuren. Als ze er eenmaal opzitten, dan moet je uiteraard nog steeds schoon werken, maar hoeft het niet steriel meer te gebeuren.

In Nederland werk ik al vijftien jaar als dialyseverpleegkundige en ben ik een bepaalde manier van werken gewend. Op onze afdeling sta ik bijvoorbeeld samen met een collega ingedeeld op een groep van vijf patiënten. Samen overleggen we wie welke patiënt gaat aansluiten en hoe we de verdere werkzaamheden verdelen. Hier in Basingstoke krijgt iedereen drie tot vier patiënten toegewezen. Die kunnen allemaal in dezelfde bay liggen, of verspreid over de hele unit. Er mag onderling wel geruild worden als dat beter uitkomt bij het aan- of afsluiten, maar het is de bedoeling dat je verder alleen voor je toegewezen patiënten zorgt.

We worden ook allemaal ingedeeld voor klusjes die verder nog gedaan moeten worden. Zo moet iemand dagelijks de bloedsuikermeters testen of de temperaturen van de koelkasten noteren en zo nodig bijstellen. De kasten waarin alle benodigde materialen liggen moeten bijgevuld worden en iemand moet de *Clearsurf* klaarmaken. Deze vloeistof wordt gebruikt om de machines te poetsen. Het moet aangelengd worden met water en vervolgens over een aantal spuitflessen verdeeld worden. Het is een gemeen goedje en beschermende kleding is een vereiste: dikke rubberen handschoenen, een veiligheidsbril en beschermende mouwen voor over je blote armen.

Na het aansluiten van de patiënten ben ik samen met een andere collega ingedeeld om de theeronde te verzorgen. In plaats van een wit plastic wegwerpschortje moet ik nu een groen wegwerpschortje aan. Daar word ik vriendelijk aan herinnerd.

Zoals ik al eerder vertelde, krijgen de patiënten hier alleen een wegwerpbeker met thee of koffie en een aantal pakjes met koekjes. De rest moeten ze van thuis meebrengen. De thee wordt hier erg sterk en heet gedronken, met een flinke scheut melk. En o wee als je het kopje niet vol genoeg schenkt. Daar word ik al meteen op teruggefloten.

Slechts een enkeling drinkt koffie, oploskoffie wel te verstaan want een koffiezetapparaat hebben ze hier niet, ook niet voor het personeel.

Na het aansluiten en de theeronde hebben we zelf ook heel even tijd voor een kopje thee of koffie. We moeten hiervoor naar het keukentje, want op de werkvloer mag absoluut niets gedronken of gegeten worden. Er mag zelfs niet gesnoept worden. Het is echter niet de bedoeling dat je uitgebreid thee of koffie gaat drinken. De officiële ochtendpauze is rond elf uur.

Rond half 10 vindt eerst nog de gezamenlijke overdracht plaats. Dan worden alle patiënten kort doorgesproken. Niet alleen de patiënten van de ochtend, maar ook die van de middag en die van de vorige dag. Dat neemt al gauw een half uur tot drie kwartier in beslag. Daarna mogen we om beurten aan de pauze, dat ze hier het ontbijt noemen. Een van

mijn collega's maakt een kom met *porridge* klaar: een dikke vorm van Brinta pap. Dat heb ik laatst ook eens geprobeerd, maar dat is niet echt "my cup of tea": je moet ervan houden.

Maar er zijn ook collega's die gewoon een boterham roosteren of iets anders eten. Sommige nemen zelfs een klein zakje chips als ontbijt. Dat wordt hier overigens wel vaker gedaan. Ik zie regelmatig kinderen in de bus of op straat met een zak chips in hun handen. En dan vinden ze het gek dat er zoveel mensen met overgewicht zijn. Maar het is wel verstandig om in ieder geval iets te eten, want de eerstvolgende pauze is pas vanmiddag rond drie uur. Tot die tijd moet je het doen met wat je in de ochtendpauze eet. Ik pak daarom nu de boterhammen die ik heb meegebracht. De magnetronmaaltijd bewaar ik voor vanmiddag.

Ik heb al veel indrukken opgedaan en ben blij dat ik even kan gaan zitten. De Indiase collega waarmee ik pauzeer wil graag weten hoe het er in Nederland aan toe gaat. Hij is heel geïnteresseerd in mijn achtergrond en hoe ik hier zo verzeild ben geraakt. Hij heeft al met verschillende collega's uit diverse landen gewerkt, maar ik ben de eerste Nederlandse collega. Hij vindt het interessant om te horen hoe we in Nederland werken, maar ik merk dat ik daar terughoudend over vertel, haast alsof ik me schuldig voel dat het in Nederland naar mijn idee beter geregeld is voor zowel medewerkers als voor patiënten.

Na de pauze gaan we weer volle bak aan het werk. De patiënten moeten afgesloten worden en de machines moeten gepoetst en weer opnieuw opgebouwd worden voor de middaggroep. Die groep zit al te wachten. In sneltreinvaart wordt alles in gereedheid gebracht. Hoe sneller iedereen aangesloten is, des te sneller ze straks weer afgesloten kunnen worden. Dan moet alles weer gepoetst en klaargelegd worden voor de volgende dag. Het is een race tegen de klok. Officieel moeten we tot kwart over zeven werken, maar ik begrijp van mijn collega's dat het meestal later dan vroeger wordt.

Omdat ik nog boventallig gepland sta, mag ik op tijd naar huis. Gelukkig
hoef ik niet lang op de bus te wachten en iets na acht uur ben ik thuis.
Thuisgekomen heb ik niet veel puf meer om te eten. Dat had ik al
verwacht en het was een goed idee om 's middags warm te eten. Ik
skype nog even met het thuisfront en ga vroeg naar bed. Het was een
lange dag. Nog drie te gaan.

Verhuizen

Vrijdag 9 oktober

De eerste vier dagen zitten erop en ik heb vandaag mijn eerste vrije dag. Heerlijk weer een keer uitslapen.

Ik begin de routine een beetje door te krijgen. Heel veel variatie zit er niet in. Iedere werkdag ziet er hetzelfde uit: opbouwen, aansluiten ochtendgroep, theeronde, overdracht, pauze, tussendoor rapportage schrijven, afsluiten, opnieuw opbouwen, aansluiten middaggroep, theeronde, rapportage schrijven, afsluiten, opruimen en poetsen, spullen klaarleggen voor de volgende dag en de rapportage afmaken. Tussendoor moet je dan nog de karweitjes doen waarvoor je bent ingedeeld. Een gesprek met de patiënten? Tja, op sporadische rustige momenten en tijdens het aan- en afsluiten.

Bij de aanvraag voor de inschrijving in het register had ik al kennis gemaakt met de Britse voorliefde voor formulieren en documenten. Hier op de unit wacht me een nieuwe opgave: het tekenen van documenten en formulieren die informeren over protocollen, regels en risicomanagement. Eerst moet je de documenten lezen en daarna voorzien van een handtekening en een datum. Daar gaat behoorlijk wat tijd inzitten. De manager hamert er voortdurend bij iedereen op dat de documenten op tijd getekend moeten zijn, want als er onverwachts een inspectie komt, moeten alles bijgewerkt zijn. En mocht er onverwachts een inspectie zijn en er wordt naar een bepaald protocol gevraagd, dan vooral niet zeggen dat je het niet weet. Je hoeft de protocollen niet uit je hoofd te kennen, maar je moet wel kunnen vertellen waar ze te vinden zijn en waar ze ongeveer over gaan.

Op een whiteboard op de unit staan de namen van alle medewerkers met daarachter het aantal protocollen en documenten dat nog getekend moet worden. Op momenten dat het wat rustiger is mag je van de gelegenheid gebruik maken om in een van de *consultation rooms* zoveel mogelijk documenten te lezen en te tekenen, of om een

online bijscholing en toets te maken. Zo'n e-learning mag je ook thuis doen, maar daar krijg je geen tijd voor terug. De meeste collega's kiezen er daarom voor dit tijdens het werk te doen.

Het verschil in de dagen wordt vooral gemaakt door de groepen patiënten. Bij de ene groep kan het wat hectischer zijn dan bij de andere. De ene groep is ook wat actiever en socialer dan de andere. Ik heb alle groepen nu twee keer meegemaakt: de maandag-woensdag-vrijdaggroep en de dinsdag-donderdag-zaterdaggroep. De patiënten komen allemaal drie keer in de week dialyseren, altijd op dezelfde dagen; de meesten vier uur per keer. Ik begin ze langzaam een beetje te kennen.

Ook de collega's met wie ik werk bepalen hoe de dag verloopt. Soms tref ik collega's waarmee de dag als een speer verloopt, maar met sommige collega's lijkt de dag veel langer te duren dan anders. Dat heb je ergens anders natuurlijk ook. Met de ene ploeg collega's is het soms net wat gezelliger werken dan met de andere.

In het begin moest ik er even aan wennen, maar het is hier de gewoonte om iedereen bij zijn voornaam te noemen. Het gebruik van woorden als *darling*, *angel* of *dearest* is ook de normaalste zaak van de wereld. Er zitten geen bijbedoelingen achter en ik vind het wel wat hebben. In Nederland kan zo iets niet. Daar moeten we er niets van hebben als iemand zomaar willekeurig schatje, engel of liefje tegen je zegt. Het klinkt ook niet in het Nederlands vind ik.

Bij de supermarkt word ik altijd vriendelijk begroet met een "how are you, love?" Volgens mij krijg ik in Nederland ruzie als ik een wildvreemd iemand begroet met "hoe gaat het met je, schatje?" In het Engels klinkt het naar mijn idee toch anders, gezelliger, beleefder. Ik mag dat wel.

Het weekend staat voor de deur en de makelaar heeft een paar dagen geleden laten weten dat de referentiechecks akkoord zijn. Rond de middag kan ik de huurovereenkomst komen tekenen en dan heb ik mijn eigen verblijf. O, wat heb ik hier zin in.

De B&B is afgerekend en mijn spullen staan klaar voor vertrek. Die haal ik straks op als ik de sleutel heb.

Na het ondertekenen van de huurovereenkomst rijd ik met haar naar het appartement. Ik heb een dikke brochure gekregen waarin alle bijzonderheden van het appartement gedocumenteerd zijn. We maken een rondje langs de gas-, water- en elektriciteitsmeters in de gang en noteren de standen. Daarna nemen we een inventarisatielijst door. Hierin staan bijvoorbeeld de stopcontacten beschreven die door de vorige huurder zijn geplaatst en weer weggehaald. De lelijke plekken die te zien zijn op de muur in de gang staan gefotografeerd in de brochure, zodat voor beide partijen duidelijk is dat die er al zaten. Ik krijg ook uitleg over de rookmelder en de thermostaat. Van alle apparatuur zit een handleiding in de brochure zodat ik die op mijn gemak kan nalezen. Vervolgens krijg ik de sleutels overhandigd en is het appartement van mij: *Netherfield Place 109*.

Terug bij de B&B bestel ik een taxi. Dat lijkt me handiger dan al mijn spullen in de bus mee te zeulen. De taxichauffeur is niet erg spraakzaam en als we bij het appartementencomplex aankomen vindt hij het blijkbaar niet nodig om even te helpen de koffers uit de kofferbak te halen. Ik vind het op mijn beurt dan ook niet nodig om hem een fooi te geven.

Ik sleep de bagage naar boven en zet het zolang in de slaapkamer. De afvalzakken die ik gekocht heb gebruik ik om de ramen in de woonkamer een stukje dicht te plakken zolang ik nog geen gordijnen heb; ik wil hier vannacht gaan slapen. Dat lijkt me gezelliger dan in de slaapkamer.

Ik pak het luchtbed uit en ik maak me klaar om hem op te blazen. Ik heb niet aan een pomp gedacht, dus dat gaat nog wel een klusje worden. Maar als ik het luchtbed uit de verpakking haal, zie ik tot mijn vreugde dat het er een is met ingebouwde pomp. Dat heb ik nog nooit eerder

gezien, maar ik ben er wel erg blij mee. In no time is het opgeblazen en heb ik er een lekker bedje van gemaakt.

Met een natte doek ga ik door de kasten. Niet dat ze vies zijn, maar meer om er mijn eigen geur aan te geven. De koffers kunnen voor zes maanden in de kast in de gang. Er is meer dan genoeg bergruimte voor mijn spullen.

De koelkast en diepvries heb ik vanmiddag al aangezet en er valt nu verder niets meer doen. Ik besluit daarom met de bus naar de stad te gaan om de nodige boodschappen in huis te halen.

Vanmiddag heb ik ook weer een afspraak bij de bank, maar als ik daar aankom, kom ik tot de ontdekking dat ik de huurovereenkomst vergeten ben. Die ligt nog in het appartement! Ik kan mezelf wel voor mijn hoofd slaan. Lekker bezig! Het is al laat in de middag en even op en neer om de overeenkomst te gaan halen zit er niet meer in. Ik maak daarom (weer) een nieuwe afspraak, voor woensdag. Eerder lukt niet omdat ik moet werken.

Balend als een stekker ga ik de boodschappen dan maar doen. Bij de Pret "leen" ik wat wegwerpvorken, -messen en -lepels.

Weer thuis, ruim ik de boodschappen op en maak iets te eten klaar. De keuken is goed uitgerust, maar een magnetron ontbreekt. Voor vanavond staat een maaltijdsoup met stokbrood op het menu. In de stad heb ik nog een klein pannetje meegenomen.

Zonder stoelen wordt het een soort picknick in de kamer, maar wat is het fijn om een eigen plekje te hebben. Home away from home.

Ik kan helaas niet skypen of internetten omdat ik hier nog geen wifi heb. Dat moet ik de komende dagen nog regelen. Gelukkig heb ik een goed boek. Ik installeer me op mijn luchtbed, maar het zit toch niet zo comfortabel, dus ik ga op tijd slapen. Het was weer een enerverende dag.

Alles Op Zijn Plek

Zaterdag 10 oktober

Vannacht heb ik als een roos geslapen, ondanks dat het luchtbed wel wat kort, smal en wiebelig was. Mijn tassen en koffers zijn allemaal uitgepakt; alles heeft een plekje gekregen en het wachten is nu op de rest van de spullen.

Tegen de middag arriveert Ton met een afgeladen volle aanhanger en het is fijn om hem weer te zien.

De auto kan hij parkeren op de parkeerplaats die bij het appartement hoort, direct voor de voordeur. De aanhanger moet straks na het uitladen ergens anders neergezet worden.

De spullen kunnen we met de lift naar boven brengen. In een mum van tijd hebben we alles uitgeladen en naar boven gesjouwd.

Via Marktplaats heeft Ton voor een prikje nog donkerblauwe slaapbank gekocht. Hij past perfect in de kamer. Alhoewel hij zijn beste tijd heeft gehad, kan hij voor deze zes maanden nog prima gebruikt worden. De kussens die ik van Lieve mocht lenen, passen er perfect bij. Ook het tweepersoonsbed en de lattenbodems zijn tweedehands. Op die manier is de inrichting niet zo'n hele grote uitgave geweest.

De stoeltjes van mijn collega staan geweldig in de kamer en ook het kastje van mijn vriendin krijgt een mooi plekje. Voor de aankleding kon Ton op zijn werk een aantal schilderijtjes en nepplantjes lenen. Twee bijzettafeltjes fungeren als salontafel en het ziet er allemaal ineens erg gezellig uit. De gordijnen van mijn schoonzus zijn net iets te lang, maar dat heeft wel iets. Ik drapeer ze zo dat het lijkt alsof het zo hoort. Het ziet er wel trendy uit. Het eerst zo kale appartement ziet er meteen heel gezellig uit.

De oude pannenset die al eeuwen op zolder stond krijgt een plek in een van de keukenkastjes, evenals het campingservies dat we uit de vouwwagen hebben gehaald. Soms is dingen bewaren wel handig. Zo komt het Senseo apparaat dat al op de nominatie stond om weg te gaan, nu ook prima van pas.

Het klinkt misschien heel egoïstisch, maar ik heb er echt naar uitgekeken om een tijdje iets voor mij alleen te hebben. Ik heb nog nooit op mezelf gewoond; ik ben vanuit mijn ouderlijk huis meteen gaan samenwonen. Stiekem heb ik de vrienden die eerst op kamers hebben gewoond, benijd. Samenwonen is compromissen sluiten. Daar is niets mis mee, dat doe je in een relatie, maar hoe fijn is het om heel even totale zeggenschap te hebben over je eigen huisje. Zelf bepalen wat waar moet komen te staan zonder daar eerst over te discussiëren. Hoe fijn is het ook om even geen rekening te hoeven houden met de agenda van anderen, want dat is precies wat je doet als echtgenote en moeder. Hoe laat kunnen we eten, wie moet er sporten, wie moet er gebracht of gehaald worden, wanneer was die afspraak bij de tandarts? Het hoort allemaal bij mijn rol als moeder en dat doe ik ook met liefde en plezier. Na deze zes maanden neem ik die rol ook weer volledig op me, maar nu geniet ik even van de vrijheid die ik hier heb. Ik moet denken aan een van de reacties die ik kreeg toen ik vertelde dat ik zes maanden weg zou gaan: 'heerlijk, even geen moeder en echtgenote zijn.'

Het neemt niet weg dat ik me toch wel een beetje schuldig voel. Zes maanden van huis betekent dat Ton mijn rol erbij krijgt en hij doet het zonder enig verwijt. Het kan niet anders of hij moet er af en toe wel van balen dat hij hiermee akkoord is gegaan. En dan neemt hij ook nog eens de moeite om al die spullen te verzamelen en helemaal hierheen te brengen. Daar mag ik me alleen maar gelukkig mee prijzen.

De kinderen gaan gewoon lekker door met hun leven; sporten, vrienden, school, feestjes. Ik betwijfel of ze in de gaten hebben welke taken ik thuis als vanzelfsprekend voor mijn rekening neem; dat is geen klacht en zeker niet de reden waarom ik hier ben.

Ton, die lieverd, heeft voor vanavond ook een bakje zuurkoolstamp met rookworst meegebracht. Mijn lievelingsgerecht. En dat is me toch lekker als je twee weken op fastfood en magnetronmaaltijden hebt geleefd!

Zondag 11 oktober

De volgende morgen rijden we naar het centrum voor een uitgebreide lunch. Ton gaat daarna weer terug naar Nederland. Hij wil niet al te laat thuiskomen, want morgen moet hij gewoon weer werken.

Na de lunch rijden we terug naar het appartement om de aanhanger op te halen. Omdat het nog vroeg in de middag is, rijd ik met Ton weer terug naar het centrum. Ik wil nog wat laatste dingetjes kopen, mijn mail checken en nog een blog schrijven.

We nemen afscheid en ik zwaai Ton uit. Zijn volgende bezoek staat al gepland en dan kan hij wat langer blijven.

Bij de provider waar ik ook het simkaartje voor mijn telefoon heb gekocht, informeer ik naar de mogelijkheden voor het aanschaffen van wifi. De verkoper adviseert me om een internetabonnement te nemen. De prijs per maand valt mee, maar ik moet het abonnement voor zeker een jaar afsluiten. Ik kan het wel opzeggen na een half jaar, maar het addertje onder het gras is dat ik dan het resterende bedrag van dat jaar

in één keer terug moet betalen. Per maand worden dan die eerste zes maanden toch ineens een stuk duurder. Een andere mogelijkheid is een portable wifi hotspot. Dat werkt met een speciaal simkaartje dat ik iedere keer kan opwaarderen. Dat lijkt me wel handig en ik koop een Osprey Wifi Mini met een simkaart.

Als ik bij de Starbucks mijn e-mails heb bijgewerkt en een nieuwe blog heb geschreven, ga ik weer op huis aan. Onderweg stop ik nog even bij de supermarkt om de ingrediënten te halen voor een grote pan wortelstamp met gehaktballen. Hiervan wil ik een aantal porties in de diepvries doen, zodat ik de komende dagen een verse maaltijd heb. Komende dagen maak ik nog een paar andere gerechten meer voor de afwisseling.

Thuis probeer ik de portable hotspot uit. Voor mijn telefoon is die wel handig, maar voor het gebruik van internet heb ik niet genoeg data. Whatsappen gaat nu wel. Ton geeft de tip om via het KPN-netwerk een hotspot op te sporen. Vaak kun je daar gratis op meeliften. Ik vind er wel een, maar echt snel is deze niet. Dat is wel jammer, want het is fijn om 's avonds een film te kunnen kijken. Voor de wifi moet ik dus toch echt nog iets anders gaan verzinnen.

Bankrekening

Woensdag 14 oktober

Het werk wordt steeds overzichtelijker en het voelt alsof ik hier al maanden werk. Met de meeste collega's is het prettig werken. Er is echter één collega waar ik me enorm aan erger. Hij is geen teamspeler en houdt zich alleen bezig met zijn eigen karweitjes. Als ik even niets te doen heb en ik bied aan om hem te helpen wijst hij dit resoluut af. De reden is dat hij mij dan ook niet hoeft te helpen. En als hij aan het einde van de dag klaar is met zijn taken, vertrekt hij zonder te vragen of iemand nog hulp nodig heeft. Zo oncollegiaal; we willen ten slotte allemaal op tijd naar huis.

Als je de pech hebt dat jouw middagpatiënt laat bij de kliniek gebracht wordt, dan betekent dat ook dat die patiënt laat weer naar huis gaat en dat je al je afsluitende werkzaamheden ook pas later kunt doen. Het is normaal gesproken al een race tegen de klok om alles op tijd af te hebben, maar dan helemaal. Als je in een team werkt, is het in mijn ogen heel normaal dat we met zijn allen zorgen dat iedereen op tijd klaar is.

Zo heb ik bijvoorbeeld nog geen inloggegevens om de rapportages van mijn patiënten in te voeren. Dat betekent dat ik steeds aan een collega moet vragen om die rapportages te doen. We werken hier namelijk met twee rapportagesystemen en eerst moet het ene ingevuld worden voordat je het andere kunt doen. Zonder inloggegevens kom je echter niet in het systeem. In ruil daarvoor doe ik daarom het poetswerk voor die collega. Op die manier kun je samen de klus klaren. Samen uit, samen thuis.

Als ik mijn irritatiepunt met een collega bespreek, geeft deze aan dat iedereen zich aan die ene collega ergert. Hij is er al eens op aangesproken, maar trekt zich er niet zoveel van aan. Ik kan dus ook niet meer doen dan het accepteren. Als ik hem daar toch een keer over aanspreek, krijgen we bijna ruzie. Dat wil ik ook niet, dus ik laat het maar zo. Ik weet nu wat ik aan hem heb.

Een paar dagen geleden heb ik een afspraak gemaakt bij Jobcentre Plus voor de aanvraag van een *National Insurance Number* (NIN). Ik dacht dat ik daarvoor bij Jobcentre hier in Basingstoke terecht kon, maar voor de NIN blijk ik naar Southampton te moeten. De afspraak die ik kreeg is voor aanstaande zaterdag. Eigenlijk had ik komende zaterdag een dienst, maar die heb ik kunnen ruilen met vandaag. Dat leverde vervolgens het volgende probleem op: voor vandaag heb ik ook een afspraak bij de bank staan en die heb ik al een keer moeten verzetten dus ik zag de bui weer hangen. Gelukkig vinden mijn collega's het geen probleem als ik tussendoor even wegga om de bankrekening te regelen. In ruil daarvoor vragen ze of ik dan iets lekkers meebreng. Prima deal.

Met mijn papierwinkel ga ik naar de bank. Ik heb een afspraak bij het filiaal in Festival Place. Ik word ontvangen door een vriendelijke bankmedewerkster en ik geef haar de huurovereenkomst. Ze heeft ook mijn paspoort nodig waar ze een kopie van wil maken. Dan ziet ze dat mijn voornaam op de huurovereenkomst niet hetzelfde is geschreven als in mijn paspoort. Dat klopt. In mijn paspoort staat Ivonne, met een I, en op de huurovereenkomst staat Yvonne, met een Y. Al sinds ik mijn naam kan schrijven schrijf ik mijn naam met een Y.

Het feit dat het in mijn paspoort met een I staat, heb ik te danken aan mijn vader. Mijn moeder had Yvonne bedacht, maar mijn vader heeft me ingeschreven als Ivonne. Die schijfwijze gebruik ik nooit en dus heb ik bij de huurovereenkomst zonder erbij na te denken mijn naam met een Y geschreven. Ik heb er geen moment bij stil gestaan dat hier moeilijk over gedaan kon worden.

De bankmedewerkster zegt echter dat ze mijn aanvraag niet in behandeling kan nemen. Ze begint een hele uitleg over witwaspraktijken, maar ik luister eigenlijk al niet meer. Ik ben nu voor de zoveelste keer teruggekomen en ik had het vandaag af willen ronden. Eigenlijk ben ik er wel klaar mee. Dat zeg ik ook tegen haar en ik raap mijn papieren bij elkaar. Gefrustreerd loop ik de bank uit.

Dan bedenk ik dat ik bij een volgende bank waarschijnlijk hetzelfde probleem zal hebben en ik besluit naar de makelaar te gaan. Zij vertelt me echter dat ze de huurovereenkomst niet kan wijzigen, want het is een officieel document. Ze kan me wel een verklaring meegeven dat het paspoort van degene is die de huurovereenkomst heeft getekend. Dat lijkt me een goed plan. Maar dan mengt een andere collega zich in het gesprek en zij adviseert mij om naar de Lloyds Bank te gaan. Daar doen ze volgens haar meestal niet zo moeilijk. De Lloyds Bank is vlakbij en ik besluit haar advies op te volgen.

Ook hier moet ik een afspraak maken, maar ik kan morgen al terecht en dan ben ik vrij. Voor de zekerheid vraag ik of ze een huurovereenkomst nodig hebben, maar alleen een bewijs van adres is voldoende. Min of meer opgelucht loop ik naar het winkelcentrum om iets lekkers voor mijn collega's te halen. Daarna zet ik weer koers naar de kliniek om mijn dienst af te maken.

Donderdag 15 oktober

Het filiaal van de Lloyds Bank waar ik de afspraak heb, is ook gevestigd in het winkelcentrum. Voor de zekerheid heb ik mijn werkgever gevraagd of ze mijn voornaam in de werkgeversverklaring kunnen veranderen in Ivonne, en of ze mijn adres erboven kunnen vermelden. Dat is geen probleem en ik krijg een aangepaste versie van de werkgeversverklaring gemaild. Jenny, de secretaresse van de kliniek, is zo lief om deze voor mij te printen. Deze verklaring kan ik dan tevens gebruiken als bewijs van adres.

De man met wie ik de afspraak heb, doet echter totaal niet moeilijk over mijn naam. Het valt me wel op dat hij mijn meisjesnaam gebruikt. Op mijn paspoort staat mijn meisjesnaam in hoofdletters en in eerste instantie denk ik dat hij niet gezien heeft dat de achternaam die ik normaal gesproken gebruik, eronder staat. Als ik hem erop wijs, zegt hij dat ze bij deze bank altijd de meisjesnaam gebruiken.

De bankrekening is snel geregeld, zonder enig probleem. Volgende week kan ik het bankpasje op komen halen. Mijn salaris kan vanaf nu

gestort worden en dan kan ik de eerste rekeningen van het gas, water en de elektriciteit gaan betalen.

Ik vind dat ik een kop koffie verdiend heb en ik zoek mijn plekje bij Starbucks weer op. Mijn laptop en mijn boek heb ik standaard bij me en voor ik het weet ben ik twee uur verder.

National Insurance Number

Zaterdag 17 oktober

Het is vroeg in de ochtend als ik bij de bushalte sta om naar het treinstation te gaan. Eind van de ochtend heb ik de afspraak bij Jobcentre Plus in Southampton voor de aanvraag van mijn National Insurance Number.

In de verte zie ik bus 2 aankomen, maar tot mijn grote verbazing rijdt hij ons voorbij. De man die naast me staat te wachten kijkt ook vreemd op. De volgende bus komt pas over een half uur; in het weekend rijden ze niet zo vaak als door de week.

Ik besluit om niet op de volgende bus te wachten. In de tijd dat ik moet wachten kan ik ook naar het treinstation lopen. Dat is vanaf hier een klein half uur en ik zet er stevig de pas in. Halverwege kom ik weer een bushalte tegen en op het scherm zie ik dat de eerstvolgende bus elk moment kan komen. En inderdaad, in de verte zie ik hem al rijden. Nummer 2! Ik stap in en zie de man zitten die naast mij bij de bushalte stond te wachten. Hij vertelt dat de chauffeur hem uitgelegd heeft dat bus 2 twee keer langs onze halte komt. Er wordt vlak bij het ziekenhuis gewerkt aan een nieuwe weg, omdat daar huizen gebouwd gaan worden. Om de bussen toch via het ziekenhuis te laten rijden, maakt de bus een soort lus. Alleen gaat de ene bus 2 bij de stoplichten linksaf en de andere rechtsaf. Ik moet dus voortaan niet alleen op het nummer van de bus letten, maar ook op de plaatsnaam op de voorkant van de bus.

Gelukkig heeft de trein vertraging en ben ik ruimschoots op tijd. Ik heb zelfs nog tijd om koffie te halen voor onderweg.

De reis naar Southampton duurt een goed half uur. Ik heb opgezocht waar Jobcentre Plus zou moeten zijn, maar met mijn oriëntatievermogen duurt het weer even voor ik het gevonden heb. In de brief die ik ontvangen heb, staat met klem dat ik op tijd voor de

afpraak moet zijn anders komt deze te vervallen. Moeten ze net tegen mij zeggen. Doordat mijn zoektocht naar het adres toch enige tijd in beslag neemt, kom ik maar net op tijd aan. Nog nahijgend verontschuldig ik me dat ik aan de late kant ben, maar ze doen helemaal niet moeilijk.

Ik neem plaats in de wachtkamer. Nou, zeg maar gerust wachtzaal. Wat een hoop mensen en allemaal wachtend op een NIN. Het voelt wat onwettelijk om hier te zitten. Het is een kakafonie van stemmen en ik hoor een diversiteit aan verschillende talen. Het valt me op dat er weinig mensen zijn die Engels spreken. De meesten hebben iemand bij zich die als tolk fungeert. Dat versterkt mijn opvatting dat, als je wilt vestigen in een vreemd land, je minstens de taal moet kunnen spreken of in ieder geval een klein beetje. En Engels is niet de moeilijkste taal om te leren.

De aanvraag verloopt heel soepel. Er wordt even over en weer overleg gepleegd over mijn paspoort. Blijkbaar is dat een ingewikkeld document. Er is wat verwarring over de naam die ik gebruik. Ik leg uit dat de naam in hoofdletters mijn meisjesnaam is, dat daaronder de naam van mijn man staat en dat e/v “echtgenote van” betekent. Ze vragen me met welke naam ze mij moeten inschrijven en ik geef aan dat ik beide namen wil gebruiken. Nou maar hopen dat het weer niet mis gaat.

Over vier tot zes weken moet ik mijn NIN ontvangen hebben. Tot die tijd krijg ik een tijdelijk nummer dat ik aan mijn werkgever kan geven.

Een uur later sta ik alweer buiten. Ik loop een rondje door het centrum van Southampton, maar ik ben niet in een toeristische bui. Op een informatiebord van de stak zoek ik een route naar het station. In de buurt van het station blijkt een Ikea te zijn en daar wil ik wel even naar toe. Maar ja, bij een Ikea kom je meestal niet met lege handen buiten. Ik moet me dus inhouden, want het moet straks ook allemaal weer mee

naar huis. Ik kan het echter toch niet laten om een paar kleine dingetjes mee te nemen.

Thuisgekomen liggen de rekeningen voor het gas, water, de elektriciteit en de gemeentebelasting al op me te wachten. Binnenkort krijg ik mijn eerste salaris en ik weet nu waar dat aan op zal gaan.

Het internetbankieren werkt net zoals in Nederland. De manier om in te loggen is wat omslachtig, maar verder is het principe hetzelfde.

Dinsdag 20 oktober

Het energiebedrijf heeft een brief gestuurd met het verzoek om contact met hen op te nemen over de betalingen. Ik bel met de klantenservice en ik krijg uitleg over de verschillende contracten en vormen van betaling. Ik maak een keuze en het energiebedrijf gaat regelen dat de maandelijkse betalingen automatisch van mijn rekening afgeschreven zullen worden. Ze adviseren me om de meterstanden regelmatig te noteren en door te geven via de website. Het komt wel eens voor dat de bedragen aangepast worden als blijkt dat je duidelijk minder verbruikt, of meer.

Op de dag dat ik weer vertrek uit het appartement moet ik telefonisch de laatste meterstand doorgeven voor de eindafrekening.

Van de gemeente heb ik een overzicht toegestuurd gekregen van de data waarop de gemeentebelasting betaald moet worden. Dit zijn vaste bedragen en ook hiervoor regel ik een automatische betalingen bij de bank.

Rennen en Vliegen

Zondag 25 oktober

Gisteren is de klok, net als in Nederland, naar de wintertijd verzet: een uur langer weekend. Helaas duurt mijn weekend maar een dag. Gisteren heb ik namelijk mijn eerste zaterdag gewerkt. Die verschilt in zoverre van de andere dagen dat deze dag in het teken staat van poetsen. Op zaterdag worden alle machines extra gepoetst en moeten de kasten met dialysebenodigdheden helemaal leeg gemaakt en uitgesopt worden. Ook de koelkast in de personeelsruimte moet leeggemaakt en gepoetst worden. Het schoonmaken moet tussen de bedrijven door gebeuren en dat maakt dat de zaterdag een stuk hectischer is dan de doordeweekse dagen.

Net als op de afdeling in Den Bosch, werken ze hier met een ochtend- en een middaggroep. In Den Bosch zit er nog een pauze tussen de beide groepen, zodat je eerst de ene groep kunt afronden voor je met de voorbereiding en het aansluiten van de volgende groep gaat beginnen. Hier is het een race tegen de klok. Hoe sneller een patiënt is aangesloten, hoe eerder hij klaar is. En dan zo snel mogelijk zorgen dat de machine schoongemaakt en gedesinfecteerd wordt. Vervolgens moet de machine weer opnieuw opgestart worden met de vereiste test en opgebouwd met bloedlijnen.

De middaggroep zit al te wachten als we nog bezig zijn met het afsluiten van de ochtendgroep. Dat geeft een enorme werkdruk, zoals gezegd een race tegen de klok. En als je het al niet warm krijgt van het rennen en vliegen, dan staat de thermostaat ook nog eens op 25 graden afgesteld. Patiënten klagen hier voortdurend dat het te koud is. Ze brengen allemaal wel een eigen deken mee, maar dat is vaak niet voldoende. Ik vertelde eerder al dat de kliniek zelf geen dekens meer heeft. Ze hebben daar gewoonweg niet voldoende budget voor.

Anders dan mijn Nederlandse patiënten, zijn de patiënten hier gewend om te wachten. Het overgrote deel van hen wordt met een speciale ambulance voor patiëntenvervoer thuis opgehaald en dat betekent voor de meesten een lange rit. Sommige zitten wel een uur in de ambulance bus. Hier aangekomen moeten ze vervolgens wachten voor ze de unit op mogen en na afloop moeten ze weer op elkaar wachten om naar huis te kunnen. Een enkeling komt met eigen vervoer en een paar andere patiënten worden door een familielid of een bekende gebracht en gehaald.

Met de dialysetijd wordt hier streng omgegaan. Ze gaan hier niet uit van de voorgeschreven tijd, maar van de “effectieve dialysetijd”. Deze tijd wordt bijgehouden op een patiëntenkaart die in de machine gaat. Op deze kaart staan de specifieke instellingen van de patiënt geprogrammeerd en de duur van de dialyse. De software in de machine houdt bij hoeveel tijd er effectief gedialyseerd wordt. Als een patiënt bijvoorbeeld vier uur dialyse voorgeschreven krijgt, dan wordt dit op de kaart gezet. Als die vier uur om zijn, geeft de machine dat aan en dan kan de patiënt afgesloten worden. In Den Bosch sluiten we de patiënt af zodra we die melding krijgen. Hier moeten we eerst kijken of de effectieve dialysetijd is behaald en als blijkt dat dat niet zo is, dan moet de patiënt langer dialyseren tot die tijd wel is behaald. Dat varieert van één tot soms wel tien minuten. Drie tot vier uur (heel soms nog iets langer) op een behandelstoel zitten, is een hele opgave. Als het einde in zicht is ben je toch blij dat het er weer op zit. Die laatste minuten lijken altijd langer te duren. Als er dan nog eens tien bijkomen... Maar zoals gezegd, dat zijn ze hier gewend. Bovendien moeten ze na afloop toch op elkaar wachten voor het transport terug naar huis. Zo’n situatie is ondenkbaar voor de patiënten in Nederland. Daar heeft iedereen zijn eigen taxi. Soms moeten ze die delen met een andere patiënt en dan wordt er wel eens verbolgen gereageerd als de ander, om wat voor reden dan ook, iets later klaar is. Vaak wordt er al geklaagd als de taxi ook maar vijf minuten te laat is. Tolerantie is bij onze Nederlandse patiënten niet zo groot als het gaat om tijd.

Zoals ik al eerder vertelde, is het gebruik van woorden als *darling*, *sweetheart*, *angel* of *dearest* heel gewoon. Ook de patiënten bij de voornaam noemen is heel gewoon. Toch spreekt uit alles dat de mensen hier respect hebben voor elkaar en ze verwachten dat ook van jou. Beleefdheid staat hier hoog in het vaandel. Een typisch fenomeen waar de Britten bekend om staan, is het “queueing”: het maken van rijen. Waar je ook komt, of heb bij een bushalte is of voor een kassa, iedereen gaat netjes in een rij staan en probeer vooral niet voor te dringen. Je zult dringend toch beleefd gevraagd worden om aan te sluiten. Zo is het hier ook de normaalste zaak van de wereld om de buschauffeur te bedanken bij het uitstappen.

Je wordt op je gedrag aangesproken als je overlast veroorzaakt en zelf zullen ze zich voor het minste of geringste verontschuldigen, zelfs als ze zelf niet de veroorzaker zijn. Laatst werd ik bijna door een fietser omvergereden die nogal hard de bocht omkwam en vervolgens flink moest remmen. Ik kreeg meteen een “sorry, mijn fout, ik reed te hard”, terwijl ik minstens zo “fout” was door op het midden van het pad te lopen.

Dat zie ik Nederland wel eens anders gaan. Er wordt dan vaak niets gezegd of je krijgt een opgestoken middelvinger.

De woorden *please* en *thank you* zijn hier magische woorden. Gebruik die woorden vaak en je krijgt heel veel gedaan. Die beleefdheid lijkt soms wat overdreven, maar ik kan het wel waarderen.

Het verzoek om ergens niet te roken komt met een “Thank you for not smoking” vriendelijker over dan het formele “verboden te roken”. Of het effectiever is, is een tweede.

Ik kon het niet laten om een klein Nederlands tintje op de unit aan te brengen en daarom heb ik de “Dutch Bag” geïntroduceerd. Het stelt eigenlijk helemaal niets voor: het is een klein zakje, gemaakt van een vierkant gaasje dat je dubbelvouwt en aan een korte en de lange kant dichtplakt zodat het een zakje wordt. Dat kun je dan om de pootjes van

een dialysekatheter schuiven; dat voelt voor de patiënt prettiger op de huid. Ze zijn hier gewend om die pootjes helemaal te mummificeren met een gaasje en zodanig vast te plakken dat je vervolgens bij de volgende dialyse een half uur staat te plukken om het weer los te krijgen. Met de Dutch Bag ben je zo klaar. Inmiddels willen alle patiënten met een katheter wel zo'n Nederlands zakje. Jammer dat we geen oranje gaasjes hebben.

Inmiddels heb ik ook mijn *National Insurance Number* ontvangen. Hiermee is mijn to-do-lijstje helemaal afgevinkt.

Halloween en Poppy's

Zaterdag 31 oktober

Het is Halloween en dat wordt hier uitgebreid gevierd. Al weken zijn de etalages versierd met spinnenwebben, spinnen, maskers en pompoenen.

In het winkelcentrum staan vandaag diverse kraampjes waar kinderen zich kunnen laten schminken, waar je snoep kunt kopen of nog snel een leuke outfit voor een Halloweenparty kunt scoren. Verschillende kinderen en volwassenen lopen al rond in een Halloweenkostuum. Vanavond zal er ook op verschillende plaatsen vuurwerk afgestoken worden.

Voor mijn blog heb ik wat achtergrondinformatie opgezocht over Halloween. De naam is afgeleid van Hallw-e'en, of All Hallows Eve. Dit betekent zoveel als Allerheiligenavond, de avond voor Allerheiligen. Zodra het een beetje donker is, gaan de kinderen verkleed langs de huizen die veelal met pompoenen en lichtjes zijn versierd. De bewoner die opendoet krijgt "trick or treat" toegeroepen en hij kan vervolgens kiezen voor een plagerijtje of het geven van wat snoep. De keuze valt meestal op het laatste. Van een collega hoorde ik dat je blijkbaar aan kunt geven of je wel of niet mee wil doen. Degenen die langs de deur gaan mogen dan alleen aanbellen bij de mensen die dat kenbaar hebben gemaakt.

In Engeland was het oorspronkelijk een Keltisch gebruik. In de Keltische kalender begon het jaar op 1 november en op 31 oktober werd oudejaarsavond gevierd. De oogst was dan binnen en het zaaigoed voor het volgende jaar lag klaar zodat er even tijd was voor een vrije dag. Het Keltische woord voor Nieuwjaar is *Samhain* (spreek uit: Saun). Dit is later ook het Ierse woord voor de maand november geworden. Na de komst van de Romeinen in Groot-Brittannië werd het gebruik vermengd met de tradities van de Romeinen: het viert van de oogst met het eren van de overledenen.

In Nederland krijgt het vieren van Halloween ook meer bekendheid, maar net als Valentijnsdag is het een feestdag waarbij de commercie er nog het meeste aan doet om het in de belangstelling te krijgen.

Een ander typisch Engels fenomeen rond deze tijd is het dragen van een *poppy*, het Engelse woord voor klaproos. Op verschillende momenten zie je hier mannen en vrouwen in uniform rondlopen die geld inzamelen voor de British Legion. Deze organisatie zet zich in voor het (financieel) ondersteunen van oorlogsveteranen en hun familie, maar ook voor het onderhoud van oorlogsgraven en het bekostigen van de Remembrance Parade. Deze parade wordt gehouden in Londen op de zondag die het dichtst bij 11 november valt: Remembrance Day, soms ook Armistice Day genoemd. Op deze dag wordt het einde van de Eerste Wereldoorlog herdacht, om 11.00 uur op de 11^e dag van de 11^e maand in 1918. Om 11.00 uur wordt een twee minuten stilte in acht genomen om de mensen te herdenken die in de afgelopen oorlogen zijn omgekomen.

Ik kende de poppy al wel en ik wist ook wel dat het iets met de oorlog te maken had, maar waarom er gekozen is voor de klaproos als symbool, dat wist ik niet. Ik vraag het daarom aan een van de veteranen die staat te collecteren. Hij vertelt me dat de Britten met het dragen van een poppy de slachtoffers herdenken van de Eerste en Tweede Wereldoorlog en alle conflicten sindsdien. Het zijn de bloedrode blaadjes en het zwarte kruisvormige binnenste dat het zo'n toepasselijk symbool maakt. Het symbool komt voort uit het idee dat de plant groeide op plaatsen waar iemand gedood was. Het bloed van het slachtoffer zou de blaadjes zo rood kleuren. Hij vertelt dat er lang gedacht werd dat er daarom zoveel klaprozen op de slagvelden groeiden. De waarheid is iets minder romantisch. De zaden van de bloem gaan pas ontkiemen zodra ze aan het licht worden blootgesteld. Het omwoelen van de grond door gevechten en bombardementen rond de loopgraven in de Eerste Wereldoorlog zorgde aldus voor een ideale voedingsbodem.

Na zijn uitgebreide verhaal kan ik uiteraard niet zomaar weglopen; ik stop geld in de collectebus en ik koop een poppy die ik op mijn jas speld.

In Flanders Field

Geschreven door John McCrae, een Canadese militaire arts. Hij schreef dit gedicht tijdens de Eerste Wereldoorlog toen hij in Vlaanderen in een veldhospitaal werkte.

*In Flanders fields the poppies blow
Between the crosses, row on row,
That mark our place; and in the sky
The larks, still bravely singing, fly
Scarce heard amid the guns below.
We are the Dead. Short days ago
We lived, felt dawn, saw sunset glow,
Loved, and were loved, and now we lie
In Flanders fields.
Take up our quarrel with the foe:
To you from failing hands we throw
The torch; be yours to hold it high.
If ye break faith with us who die
We shall not sleep, though poppies grow
In Flanders fields.*

Verrassingsweekend

Zaterdag 7 november

Het is 2 uur 's nachts en ik sta op Stansted Airport. Ik ben onderweg naar huis voor de verjaardag van onze dochter. Ze wordt morgen 19, maar ze weet niet dat ik kom. Ik zou eigenlijk ook niet komen, want in eerste instantie moest ik deze zaterdag werken. Twee weken geleden bedacht ik dat het toch wel fijn zou zijn als ik bij de verjaardag van Lieve aanwezig kon zijn. Op zaterdagavond viert ze haar verjaardag met haar vrienden en op zondagmiddag met de familie. Samen met haar vader kan ze dat prima regelen, daar hebben ze mij niet voor nodig, maar Ton heeft ook nog andere verplichtingen en het gaat een druk weekend voor hem worden.

Ton en ik zijn geboren en getogen in Brabant en carnaval hebben we met de paplepel ingekregen. Sinds een paar jaar ben ik bestuurslid van de organisatie voor het jeugdcarnaval in ons dorp en vervul ik de taak van secretaris. Mijn vertrek naar Engeland heeft ook invloed op de organisatie en ik probeer zo veel mogelijk toch mijn steentje bij te dragen. Via Skype, Whatsapp en mail blijf ik op de hoogte van het hele gebeuren en vanuit Basingstoke kan ik de mijn administratie taken prima uitvoeren.

Op 11 november vindt de officiële opening van het carnavalsseizoen plaats. De invulling van dit seizoen wordt in ieder dorp op eigen manier ingevuld. In ons dorp hebben we een prins en een gevolg die tijdens het carnaval de scepter zwaait. Tijdens het openingsfeest, het "Elluf Elluf Fist", wordt de nieuwe prins carnaval voor het komende seizoen bekend gemaakt. Ton gaat dit jaar voor het eerst zitting nemen in het gevolg van de prins, de Raad van Elf, en hij zal die avond geïnstalleerd worden. Hij heeft spannende verhalen verteld over de voorbereiding van deze installatie: het belooft een heel spektakel te gaan worden.

Het zat me niet lekker dat ik dat weekend niet thuis kon zijn en ik heb daarom geprobeerd deze dag te ruilen met een collega. Dat is dus gelukt. Een andere collega heeft mijn dienst van maandag overgenomen en zo heb ik ineens een lang weekend vrij. Het moet een verrassingsbezoek worden, maar ik vind het ook wel een prettige gedachte dat er iemand is die weet dat ik onderweg ben, voor het geval dat er iets mocht gebeuren. Ik heb daarom mijn schoonzus op de hoogte gesteld van mijn bezoek.

Het plannen van de reis was nog wel een opgave. Ik wilde het maximale uit mijn dagen halen, maar de prijzen van de vluchten waren wel wat hoog. Op zaterdagochtend vanaf Stansted Airport vliegen bleek het voordeligst, maar het grootste probleem was op tijd op het vliegveld zien te komen.

Bij een middag- of avondvlucht heb ik verschillende mogelijkheden om naar het vliegveld te komen, maar bij een ochtendvlucht valt het reizen met de trein en de metro af, omdat deze zo vroeg nog niet rijden. De enige mogelijkheid was met de laatste bus van National Express naar Stansted Airport te reizen. Dat was ook de goedkoopste oplossing, maar heeft als nadeel dat ik nu midden in de nacht op het vliegveld zit terwijl mijn vlucht pas om 8.50 uur vertrekt.

Vervolgens kwam de volgende uitdaging. Ik skype elke avond even met Ton, maar dat zou deze vrijdagavond dus niet kunnen omdat ik dan al onderweg ben. En ik wilde het ook voor hem een verrassing houden. De oplossing kwam in de vorm van een kennismaking met Mandy, mijn bovenbuurvrouw. Ik was al enige tijd op zoek geweest naar een andere oplossing voor mijn wifiprobleem. Een van mijn bestuursgenoten van het jeugdcarnaval adviseerde me om eens bij de burens langs te gaan en te vragen of ik tegen betaling van hun wifi gebruik zou mogen maken. Op een avond was de wifi weer zo beroerd dat ik de stoute schoenen heb aangetrokken en bij mijn burens ben langsgegaan. De eerste buurman zei in gebrekkig Engels dat hij geen betrouwbare lijn had, de tweede buurman (of -vrouw) deed niet open hoewel ik wel kon horen

dat er iemand thuis was. Mijn overbuurvrouw had geen wifi en toen hield het op mijn verdieping op. De mogelijkheid die overbleef, was aanbellen bij de boven- of onderburen. De bovenbuurvrouw deed open en reageerde in eerste instantie wat twijfelachtig: ze was in haar pyjama en voelde zich niet fit. Ze vroeg of ik de volgende avond terug wilde komen. Dat heb ik gedaan en ik heb haar mijn vraag nogmaals voorgelegd. Ze vond het een prima idee. Ze nodigde me uit om binnen te komen en we hebben die avond nog gezellig zitten borrelen. Mandy woont alleen en kent ook niemand in het gebouw. Ze stelde voor om een keer ergens te gaan eten of een dagje op stap te gaan. Dat bracht me op het idee om Mandy als smoes te gebruiken voor Ton. Ik vertelde hem dus dat ik vrijdagavond niet kon skypen, want ik zou met Mandy ergens gaan eten.

Ik moest nog wel werken, maar ik had mijn koffer al mee naar de unit genomen. Vandaaruit ben ik naar het station gegaan waar ook het opstappunt van de bus van National Express is. En nu zit ik hier op het vliegveld te wachten tot ik door de controle heen kan. Die gaat pas over een paar uur open en tot die tijd moet ik me zien te vermaken. Maar ik ben niet alleen: er zijn meerdere passagiers die al zo vroeg aanwezig zijn. Sommige hebben dit blijkbaar vaker gedaan. Zij hebben een slaapzak meegenomen en liggen heerlijk te slapen. Ik heb alleen mijn winterjas bij me. Het is niet echt warm in de hal, maar met mijn jas aan is het wel te doen.

Ik heb een plekje langs de kant gevonden waar ik kan zitten. Ik haal mijn laptop tevoorschijn en ik schrijf alvast het eerste deel van een nieuwe blog. Daarna probeer ik nog even te slapen, maar dat lukt niet al te best; het zit niet echt comfortabel op de grond.

Tegen vijf uur worden we door de beveiliging gewekt en gesommeerd om ons naar de controle te bewegen. In de vertrekhal kan ik gelukkig wat comfortabeler zitten en ook iets te eten en te drinken halen. Het wachten is nu op het bekendmaken van de gate.

Als ik aankom op Eindhoven Airport, staat mijn schoonzus me al op te wachten. Zij is de enige die weet dat ik onderweg was. Om er zeker van te zijn dat er zo dadelijk iemand thuis is, heb ik tegen Teun gezegd dat er tegen de middag een pakje afgegeven zal worden, zogenaamd een cadeautje van mij voor de verjaardag van Lieve.

Als we thuis aankomen is Lieve in de keuken druk bezig met de voorbereiding voor een taart en ze is blij verrast als ze me ziet. Ook Teun staat verbaasd te kijken. Hij heeft wel meteen door dat het “pakje” is gearriveerd.

Kort daarna komt Ton terug van het boodschappen doen en ook hij moet even goed kijken. Zijn volgende bezoek aan mij staat voor volgend weekend gepland, dus ik ben wel de laatste die hij hier verwacht. De uitdrukking op zijn gezicht is goud waard. Hij is stiekem toch wel blij dat hij de verjaardag van Lieve morgen niet alleen hoeft te doen. Al met al een geslaagde verrassing.

Ook tijdens het Elluf Elluf Fist die avond zijn er verschillende mensen die verbaasd naar me toe komen. Het is een supergezellige avond en na de nodige alcoholische versnaperingen keren we weer huiswaarts. Daar vermaken de verjaardagsgasten van Lieve zich nog prima. Ik rol moe maar tevreden in mijn bed.

Zondag 8 november

Vandaag is Lieve echt jarig. Ze is 19 jaar geworden. Het klinkt zo cliché als ze zeggen dat de tijd voorbijvliegt, maar zo voelt het wel. De geboorte van Lieve staat me nog zo helder bij; als de dag van gisteren.

We slapen lekker uit en ontbijten daarna met zijn allen. Teun moet helaas al vroeg weg; hij heeft een basketbalwedstrijd, maar we hebben nog net even tijd om Lieve haar cadeautjes te geven.

’s Middags vieren we haar verjaardag met familie en vrienden. Het is een gezellige middag. De verbaasde reacties zijn het meer dan waard om dit weekend alsnog vrij gepland te hebben.

Ton heeft voor een flinke pan erwtensoep gezorgd. Ik had graag een portie mee naar Engeland genomen.

Maandag 9 november

Voor ik weer terug naar het vliegveld ga, breng ik nog een bliksembezoek aan mijn collega's van de dialyseafdeling in Den Bosch. Het is fijn om weer even terug te zijn. Het valt me nu pas op hoeveel rust de afdeling uitstraalt in vergelijking met de unit in Basingstoke. Alles ziet er ook zoveel ordelijker uit. Dat was voorheen zo vanzelfsprekend.

Ton brengt me naar het vliegveld. Het afscheid is dit keer van korte duur, want volgend weekend komt hij weer naar Basingstoke. Vrienden van ons zijn dan in Londen met hun kinderen en we hebben afgesproken om elkaar daar te treffen.

Ik heb de laatste vlucht naar Londen geboekt, maar dat was misschien niet zo slim. Het gaat namelijk een race tegen de klok worden om in Basingstoke te komen. Op het tijdstip dat we landen rijden er geen bussen meer van Stansted naar Basingstoke en ik heb daarom een bus geboekt van Victoria Coach Station (Londen) naar Basingstoke. Het is de laatste bus die dan vertrekt en alles moet meezitten wil ik die gaan halen. Met een beetje geluk kan ik vannacht om half 2 thuis zijn. Als het niet lukt om de bus te halen, dan moet ik overschakelen naar plan B: naar Waterloo Station om daar de trein naar Basingstoke te halen, maar dan ben ik veel later thuis en morgenvroeg heb ik weer een dagdienst.

Het vliegtuig landt op tijd, maar we mogen pas na enige tijd uitstappen; een onduidelijk probleem met een van de passagiers. Zodra we echter uit het vliegtuig zijn, probeer ik zo snel mogelijk naar de paspoortcontrole te gaan om de trein te halen. Helaas gaat het bij de controle ook niet zo snel als ik gehoopt had en ik mis de eerste trein. De volgende trein rijdt echter sneller dan ik verwacht had en gaandeweg de rit ziet het er naar uit dat plan A nog steeds haalbaar is.

Aangekomen op Victoria Station trek ik een sprintje naar Victoria Coach Station dat daar vlak achter ligt. Met mijn koffer achter me aan stuiterend kom ik net op tijd aan bij de bus. Vijf minuten later zijn we onderweg naar Basingstoke.

Bij het station in Basingstoke neem ik een taxi naar huis en ik ben op de geplande tijd thuis, maar ik zit nog zo vol adrenaline van de reis dat ik die nacht weinig slaap. Toch was het dat dit weekend meer dan waard.

Voordelen en Nadelen

De weken vliegen voorbij en ik merk dat ik langzaam aan de lange werkdagen begin te wennen. De contacten met de patiënten worden ook steeds leuker. Ik leer ze steeds beter kennen en ze willen op hun beurt ook graag meer over mijn achtergrond weten. Of het dialyseren in Nederland hetzelfde gaat als hier en hoe het in Nederland is. Een aantal patiënten zijn al wel eens in Nederland geweest en vinden het leuk om daar over te vertellen. Sommige zijn er op vakantie geweest en een paar hebben er zelfs gewerkt. Vol trots laten ze de woordjes horen die ze geleerd hebben. Ze willen dan weten waar ik in Nederland woon. Eindhoven kennen de meeste wel, van het vliegveld en Philips. Den Bosch wordt al iets lastiger; aan mijn woonplaats begin ik niet eens.

Laatst vroeg een patiënt waarom Nederland zo heet. Ik heb geprobeerd uit te leggen dat het een laaggelegen land is, beneden de zeespiegel. Een andere patiënt die meeluisterde, vroeg hoe het dan komt dat het land niet onder water loopt en ik begon te vertellen over de dijken. Dat leverde vervolgens een gênante woordspeling op. Het Engelse woord voor dijk is *dyke*. Dat wist ik zeker, maar die andere patiënt lag helemaal dubbel. Nu moet ik voor de duidelijkheid die patiënt een beetje beschrijven. Bij onze eerste kennismaking moest ik meteen aan de serie *Keeping Up Appearances* denken. In deze serie heeft het personage Hyacinth Bucket een zwager: Onslow. Deze patiënt lijkt op hem, praat zoals hem, is ietwat grofgebekt, maar heeft een hart van goud. Hij zegt alles wat in hem opkomt en dat in een heerlijk Engels dialect. Ik begin dus heel enthousiast over *the Dutch dykes* te vertellen en hij komt niet meer bij. Ik kijk de andere patiënt onzeker aan en vraag of het woord voor dijk wel klopt. Het woord klopt, maar die andere patiënt ligt dubbel. Onslow heldert het snel voor me op. *Dyke* betekent namelijk ook “pot”, de meer onvriendelijke benaming voor een lesbienne.

Er was laatst ook nog wat verwarring over hoe je een tijd afspreekt. Ik heb altijd geleerd dat je bijvoorbeeld half elf vertaalt met *half past ten*. Dat klopt ook wel, maar hier willen ze ook nog wel eens *half eleven* zeggen. Je bent dan geneigd om te denken dat dat hetzelfde is als onze half elf, maar *half eleven* betekent hier *half past eleven*, dus half twaalf. Dat is wel handig om te weten, het scheelt toch een uur.

Met het vertrouwd raken op de unit komen ook de eerste ergernissen. Omdat ik kan vergelijken met hoe het in Nederland gaat, zie ik dingen waarvan ik weet dat ze voorkomen kunnen worden. Maar men lijkt hier vast te zitten in protocollen en regels. Het is echter niet mijn bedoeling om hier even te komen vertellen hoe het anders moet, maar ik probeer wel voorzichtig wat suggesties te doen of te polsen waarom ze werken zoals ze doen. Hiërarchie en geld zijn naar mijn idee de grootste obstakels. Een voorstel moet eerst een aantal rangen naar boven passeren voordat er iets mee gedaan wordt. Vervolgens worden de kosten genoemd als voornaamste reden om dingen te laten zoals ze zijn.

Een voorbeeld hiervan zijn de naalden die gebruikt worden. Dialysenaalden zijn er in allerlei maten, soorten en diktes, voor elke type shunt. In Den Bosch werken we vooral met de katheternaald. Zoals ik eerder al heb beschreven, wordt een soort van redelijk flexibele canule in het vat gebracht waarop vervolgens de dialyselijnen worden aangesloten. Door de flexibiliteit van deze naalden heeft de patiënt een redelijke mate van vrijheid om zijn arm te bewegen zonder bang te hoeven zijn dat de naald door zijn vat prikt. Hier op de unit worden stalen naalden gebruikt. Deze naalden zijn vlijmscherp en blijven gedurende de dialyse in het vat zitten. Het grote gevaar bij deze naalden is dat ze bij een verkeerde beweging gemakkelijk door de wand van het bloedvat heen prikken, waardoor er een bloeding optreedt. Naast het feit dat dit een pijnlijke gebeurtenis voor de patiënt is, moet de dialyse ook onderbroken worden. Soms moet er dan een nieuwe naald geprikt worden of de patiënt moet

verder dialyseren met één naald. Dat gaat wel, maar de behandeling is minder effectief. Bij de volgende dialyse kan dan vaak ook maar met één naald gedialyseerd kan worden, omdat de bloeding een hematoom (bloeduitstorting) heeft veroorzaakt wat pijnlijk is en het prikken bemoeilijkt. Daarnaast moet de lijnenset vervangen worden om te kunnen dialyseren met één naald. Naar de kosten die dit met zich meebrengt, wordt naar mijn idee niet gekeken, terwijl het zo gemakkelijk te voorkomen is.

Het gebruik van katheternaalden was voor de meeste van mijn collega's niet bekend. Ze zien het nut van de naalden wel in, maar zeggen dat veranderingen niet gemakkelijk doorgevoerd kunnen worden.

Voor de controle van hun shunt moeten de patiënten naar het ziekenhuis in Portsmouth, waarmee deze kliniek verbonden is. Dat ziekenhuis bepaalt het beleid en de uitgaven.

Ik besef dat mijn patiënten in Nederland het qua zorg niet zo slecht getroffen hebben. Goede shuntzorg is erg belangrijk en daar wordt op onze afdeling veel energie in gestoken. De bloedstroming in de shunts wordt maandelijks gecontroleerd en bij twijfel vaker.

Het grote verschil is natuurlijk wel dat we een afdeling in een ziekenhuis zijn waar eerder naar een shunt gekeken kan worden als er problemen zijn. Bovendien beschikken we over apparatuur die de vaten in beeld kunnen brengen en waarmee de shunts nauwkeuriger aangeprikt kunnen worden. Een afspraak voor een controlefoto is sneller gemaakt en ze kunnen bij een opname gewoon bij ons blijven dialyseren.

Daarmee wil ik niet zeggen dat mijn Engelse collega's goede shuntzorg niet hoog in het vaandel hebben. Ze zijn echter gebonden aan de middelen en het budget waarmee ze moeten werken. Ik ben ook niet gekomen om het hier beter te weten, maar om te ervaren en te leren. Dat neemt niet weg dat ik dat wel lastig vind.

We hebben het naar mijn mening nog niet zo slecht getroffen met de gezondheidszorg in Nederland. Natuurlijk is er altijd ruimte voor verbetering, maar dat heeft wel een prijskaartje.

In Groot-Brittannië gaat het er iets anders aan toe. Daar ligt de gezondheidszorg in handen van de NHS (*National Health Service*), een Brits overheidsorgaan. In tegenstelling tot Nederland is het in Groot-Brittannië niet verplicht om een zorgverzekering af te sluiten. Iedereen heeft er recht op gratis gezondheidszorg en ze hoeven daarom geen zorgpremies, eigen risico of aanvullende kosten te betalen voor de meeste specialistische behandelingen. Deze kosten worden betaald uit belastingen en overheidsinkomsten. De hoogte van deze belasting hangt af van het inkomen en wordt direct van het loon ingehouden. Daar staat tegenover dat de gezondheidszorg in Groot-Brittannië weinig luxe kent en men te maken heeft met vaak lange wachttijden bij de huisarts en in de ziekenhuizen. De meeste ziekenhuizen kennen ook niet de luxe zoals wij die in Nederland gewend zijn.

Het is mogelijk om je extra te laten verzekeren door een particuliere verzekering te nemen, maar dit wordt over het algemeen weinig gedaan omdat de zorg al zo toegankelijk is. Het enige voordeel van een particuliere verzekering is dat je de mogelijkheid hebt om gebruik te maken van een privékliniek. De wachttijden zijn er korter en de zorg iets exclusiever.

Het zorgstelsel in Groot-Brittannië komt echter wel onder druk te staan. Minder EU-burgers willen in Groot-Brittannië gaan werken, wat leidt tot grote personeelstekorten in de Britse gezondheidszorg. Hierdoor ontstaan lange wachttijden voor behandelingen en operaties, wat mede wordt veroorzaakt doordat de Britten sneller naar een arts gaan omdat deze toch gratis is en ze geen eigen risico hebben. Ze hebben niet in de gaten wat de kosten voor de zorg of behandelingen daadwerkelijk zijn en nemen minder verantwoordelijkheid voor hun eigen gezondheid, wat vervolgens op de lange termijn ook voor hogere kosten zorgt.

Nieuwe Collega's

Dinsdag 1 december

Twee weken geleden waren vrienden van ons met hun kinderen voor het eerst in Londen en we hadden afgesproken om een dag met hen de stad te gaan bezichtigen. Ton was voor een kort bezoek overgekomen naar Basingstoke. Ondanks het koude en natte weer, hebben we ze toch een aantal leuke plekjes van Londen kunnen laten zien.

De weken daarna is er weinig spannends gebeurd. Ik werk nog steeds vier dagen in de week en ben inmiddels al helemaal ingeburgerd. Het voelt alsof ik er al jaren werk en ik voel me hier thuis. We hebben onlangs twee nieuwe collega's gekregen. Het grappige is dat zij nu aan mij vragen stellen over bepaalde werkwijzen.

Ook de nieuwe collega's zijn van oorsprong geen Britten. Jakub komt uit Tsjechië, maar woont alweer een paar jaar hier. Hij heeft geen achtergrond als verpleegkundige, maar heeft een tijd in de psychiatrie gewerkt. Hij werkt hier nu als dialyse-assistent.

Angelika komt uit Roemenië waar ze dialyseverpleegkundige was. Ze heeft hier wel haar PIN aangevraagd, maar de aanvraag loopt bij haar zo mogelijk nog minder soepel dan bij mij. Tot ze die PIN heeft mag ze niet als verpleegkundige werken en daarom werkt ze tijdelijk als assistent. Ze woont nog niet zo lang met haar gezin in Engeland en dat merk je aan haar Engels. Ze vindt het zelf heel vervelend dat ze minder goed Engels spreekt, maar niemand hier heeft er moeite mee.

Weer twee hele leuke collega's om mee samen te werken.

Die prettige samenwerking maakt dat de lange dagen goed door te komen zijn. Ik kan het werken op de unit het beste omschrijven als een rit in een achtbaan. Om half acht stap je in en de rit gaat beginnen. In de ochtend en in de middag stap je uit voor een half uur pauze en daarna weer in volle vaart vooruit. Om kwart over zeven, half acht, komt de rit in de achtbaan tot stilstand. En toch, als je daarna met zijn

allen ervoor gezorgd hebt dat iedereen op tijd naar huis kan en je buiten gekomen de frisse buitenlucht opsnuift, geeft dat toch een gevoel van voldoening.

Ik merk aan mijn collega's dat ze zelf ook niet altijd gelukkig zijn met hun werk, met name de werkdruk en de tijden. Kesia, de Zuid-Afrikaanse collega die mij ingewerkt heeft, geeft regelmatig aan dat ze graag weer terug naar Zuid-Afrika wil en ze vertelde onlangs dat ze plannen heeft om dat ook daadwerkelijk te gaan doen.

Ik heb mijn collega's gevraagd of ze niet liever acht uur wilden werken in plaats van twaalf uur. Met een avonddienst erbij zouden ze op vijf uur afgelost kunnen worden en zou het een stuk relaxter werken zijn. Maar ze gaven allemaal aan dat ze toch kiezen voor hun huidige diensten, want nu hoeven ze maar drie dagen in de week te werken. Jakub heeft meer moeite met zijn werkdagen. Hij loopt tegen dezelfde dingen aan als ik: de lange dagen, de hoeveelheid regeltjes en protocollen, het voortdurend noteren van irrelevante informatie en de onmacht hier iets tegen te doen. Voor mij is het echter gemakkelijker vol te houden omdat ik weet dat het maar tijdelijk is en ik heb met Jakub te doen. Het is een harde werker en heeft hart voor zijn patiënten, maar ik weet niet of hij het hier lang vol houdt.

Vorige week ben ik nog een keer bij Mandy op bezoek geweest. Ik moest het tweede deel van mijn bijdrage aan de wifi betalen en ze nodigde me uit voor een etentje. Geen uitgebreid diner, maar gewoon wat lekkere hapjes. Weer een erg gezellige avond. We zouden elkaar onder normale omstandigheden waarschijnlijk nooit zijn tegengekomen. Ik kom maar zelden iemand tegen in de flat. Iedereen is veel op zichzelf, maar we zijn het er samen over eens dat het wel prettig is dat we iemand kennen in het gebouw. Je weet maar nooit waar je voor komt te staan en dan is het fijn als je een beroep op iemand kunt doen in geval van nood.

Na afloop bood ik aan om de afwas te doen, ik heb namelijk een vaatwasser en zij niet, maar ze wilde er niets van weten. Toen ik naar huis ging kreeg ik de overgebleven stukjes kip mee naar huis. Mandy vertelde dat ze de volgende dag een aantal pakjes moest ophalen in Camberley, een plaatsje hier vlakbij en ze vroeg of ik zin had om mee te gaan. Nou, dat leek me wel leuk. En zo reden we de volgende dag samen naar Camberley.

Het plaatsje zelf vond ik niet zo geweldig, maar het was leuk om er even uit te zijn. We zijn er niet lang gebleven. Ik denk dat we allebei nog een beetje last hadden van die fles “43” die we de avond ervoor soldaat hadden gemaakt.

Toen ik een paar dagen later bij Starbucks mijn blog aan het schrijven was, kwam ik op het idee om met geocaching de omgeving van Basingstoke eens verder te gaan ontdekken. Geocaching is een soort van schatzoeken met behulp van coördinaten die je kunt vinden op de site van geocaching.nl of geocaching.com. Die coördinaten leiden je via een tocht door de omgeving naar een eindpunt waar iets begraven of verstopt is. Dat kan een klein kokertje zijn met een logboekje waarin je je naam noteert en de datum waarop je het gevonden hebt. Het kan ook een groter bakje of doosje zijn waarin wat spulletjes zitten. Dat is vooral voor kinderen heel leuk. Als je echter iets uit het bakje haalt, moet je er wel iets anders voor terug leggen. Dat kan een sleutelhanger zijn, een sticker, een plaatje of wat dan ook.

In bijna elke stad of dorp over de hele wereld zijn er van dit soort speurtochten uitgezet, meestal door mensen die je met een dergelijke tocht op interessante plaatsen willen wijzen. Vaak moet je onderweg opdrachten uitvoeren om op die manier de volgende coördinaat te vinden. De speurtochten zijn er in verschillende gradaties van moeilijkheid.

Het leukste vind ik de speurtochten waarbij je op het eind een potje, een doosje of een afgesloten bakje vindt waarin een travelbug ligt. Dit is een aluminium plaatje van 5,5 bij 3 cm met een nummer erop. Dit nummer kun je inloggen op de website van Geocaching.com en

daarmee laat je de eigenaar weten dat zijn travelbug is gevonden en weer op reis is. Het is wel de bedoeling dat je de travelbug vervangt door een andere travelbug. Op die manier verplaatsen ze zich over de hele wereld.

Met een travelbug kun je aandacht vragen voor iets of gewoon voor de lol om te kijken hoe ver het komt. Wij hebben er bijvoorbeeld een met een sleutelhanger van *Pink Ribbon* geplaatst met het doel om meer aandacht voor borstkanker te vragen. Op de site kun je precies volgen waar hij overal naar toe gaat. Deze is bijvoorbeeld helemaal naar Canada en Amerika gereisd. Helaas gaan er ook regelmatig travelbugs verloren omdat mensen ze meenemen, maar niet inloggen. Of omdat ze de vindplaats vernietigen.

Met Geocaching kom je op plaatsen waar je anders waarschijnlijk niet zo snel zou zijn gekomen. En zeker met kinderen is het een hele speelse manier om een wandeling te maken. Zeker in een grote stad is dat heel spannend, want niemand mag weten dat er ergens iets verstopt ligt. In Londen hebben we bijvoorbeeld op een van de bruggen moeten zoeken naar een kokertje dat met een magneet onder de reling was verstopt. Daar zat alleen een logboekje in, maar de spanning was er niet minder om.

Op mijn telefoon kan ik wel een app van Geocaching downloaden, maar helaas heb ik geen wifi op mijn telefoon. Als ik in de buurt van wifi ben, kan ik wel kijken waar ik ergens moet zijn, maar daarna wordt het zoeken erg moeilijk. Dus van het geocachen is uiteindelijk niet veel terechtgekomen, terwijl er een heleboel “schatten” verstopt zijn in Basingstoke.

Sinterklaas en Kerst

Zaterdag 5 december

Vanavond is het Sinterklaasavond. De familie is bij elkaar om te eten en pakjes uit te wisselen. Via Skype kan ik er op mijn manier toch bij zijn. Ze hebben een laptop op de kop van de tafel gezet en ik heb zo een mooi overzicht van de familie. Het is natuurlijk niet hetzelfde als lijflijk aanwezig zijn, maar het is wel leuk om de reacties te zien als ze de cadeautjes uitpakken. In november had ik al wat kleinigheidjes meegenomen, voor zover dat paste in mijn koffer, en die gaan ze vanavond openmaken. Ik heb de voorpret al gehad met het zoeken. Het zijn cadeautjes van niks; meer ludiek dan dat ze echt waarde hebben. De Sint heeft voor mij ook een pakje opgestuurd, maar dat is nog niet aangekomen. Dat heb ik nog tegood: vol verwachting klopt mijn hart.

Zondag 6 december

Een vriendin van mij is samen met haar dochter voor het eerst in Londen. We hebben afgesproken dat ik vandaag met hun op stap ga. Helaas ben ik dit weekend alleen vandaag vrij.

We treffen elkaar bij de Big Ben en maken vandaaruit een mooie wandeling door de stad. Het is erg druk in de stad. Dat is het normaal ook, maar in de aanloop naar kerst is het een stuk drukker. Kerstverlichting siert de grote winkelstraten en de meeste etalages zijn al in kerstsferen aangekleed.

Via Leicester Square, waar we bij de M&M Store de nodige voorraad M&M's inslaan, lopen we naar Covent Garden. Ooit was dit een grote overdekte groente- en fruitmarkt, maar tegenwoordig zitten er leuke winkeltjes in en kun je er op verschillende plaatsen lekker eten en drinken. Op zondag wordt het publiek getrakteerd op livemuziek en optredens van straatartiesten. Sommige zijn echt hilarisch, maar het is vooral de sfeer die mij aantrekt.

Bij een pub sluiten we af met een heerlijke hamburger, waarna ik met de trein weer naar huis ga. Ik heb nog een stukje middag over om even helemaal niets te doen. Zo kan ik me weer voorbereiden op vier lange dagen werken.

Vrijdag 11 december

Heerlijk weer een vrije dag. Ik heb met Jakub afgesproken om ergens koffie te drinken. Tijdens het werk hebben we niet zoveel tijd om uitgebreid te kletsen en ervaringen te delen.

We vinden een leuk koffietentje en onder het genot van een kop koffie vertelt hij hoe hij zijn vrouw heeft leren kennen. Een aantal jaren geleden zijn ze verhuisd naar Basingstoke en ze wonen nu in een appartement vlak bij het centrum. Ze zijn al een tijdje op zoek naar een koopwoning, maar er is nog niets op hun pad gekomen dat ze leuk vinden en dat ze kunnen betalen.

Ik vraag hem of hij het naar zijn zin heeft in de kliniek. Hij bevestigt wat ik al vermoedde: het werk vindt hij erg leuk en de omgang met de patiënten ook, maar al die regeltjes en protocollen staan hem tegen. De patiëntenrapportage en het tekenen van al die documenten neemt veel tijd in beslag. Zeker omdat je alles eerst moet doorlezen. Hij vertelt dat hij al op zoek is naar ander werk, maar dat is nog niet zo gemakkelijk. Met deze baan verdient hij goed en dat heeft hij nodig om een huis te kunnen kopen.

Na de koffie gaan we weer ieder onze eigen weg. Ik vind het heerlijk om door het winkelcentrum te struinen. Alles staat in het teken van kerst en dat is zo gezellig. De etalages zijn mooi aangekleed en overal klinkt kerstmuziek. Iedereen is al druk in de weer met het kopen van kerstcadeautjes en dat maakt dat het in het weekend extra druk is. Het Leger des Heils maakt muziek en kinderkoortjes zingen kerstliedjes. De geur van geroosterde kastanjes maakt de sfeer compleet.

Ik koop een klein kunstkerstboompje en wat snuisterijtjes om erin te hangen. Ik weet dat straks alles ook weer mee terug moet naar

Nederland, maar een beetje kerstsfeer in mijn appartementje vind ik er wel bij horen.

Volgend weekend hebben we een Christmas Party van de afdeling. Dit soort party's worden op verschillende plaatsen in de stad georganiseerd. Je kunt je daarvoor inschrijven en voor een bepaald bedrag kun je een hele avond eten en drinken. Met de collega's van de unit gaan we zaterdag naar een hotel dat op loopafstand van mijn appartement ligt.

Ik heb geen idee wat ik aan moet trekken. Volgens een van mijn collega's hoeft het niet chique te zijn, maar netjes aangekleed zijn wordt wel op prijs gesteld. Angelika worstelt met hetzelfde probleem en ik herhaal tegen haar wat tegen mij is gezegd. Ik heb nog een mooie jurk en in het winkelcentrum ga ik op zoek naar een paar nette schoenen. Een mooie panty erbij en dan ben ik klaar.

Een aantal van ons moet die zaterdag nog wel werken, maar we gaan proberen om alles zo snel mogelijk af te werken en dan bij de rest aan te sluiten.

Christmas Party

Zaterdag 19 december

Vanavond is de Christmas Party. De collega's die niet naar de party gaan bieden aan om af te sluiten waardoor we iets eerder naar huis kunnen om ons om te kleden.

Stavros, mijn Griekse collega, woont in het flatgebouw naast het mijne en we spreken af om samen naar het hotel te lopen. We moeten een stukje door een groot park dat aan de overkant van de weg ligt. Daarna is het nog een kleine wandeling van tien minuten.

Ik vind zelf dat ik netjes gekleed ben, maar als ik bij het hotel aankom voel ik me behoorlijk underdressed in mijn nette doch eenvoudige jurk. Mijn definitie van netjes gekleed zijn komt totaal niet overeen met hoe de Engelsen hierover denken. Alle dames komen in chique lange jurken met veel glitters en versierselen. Ook Angelika voelt zich ongemakkelijk. Gelukkig zijn we met zijn tweeën en we laten ons er niet door ontmoedigen. De mannen zien er goed uit in hun pakken en ik ben jaloers op de mooie jurken waarin mijn vrouwelijke collega's zijn gekomen.

Het diner valt tegen. Het voorgerecht bestaat uit de keuze voor een plankje met gesneden vleeswaren of een kop gepureerde groentesoep. Na het voorgerecht kunnen we aansluiten voor het buffet met geroosterde kalkoen, gebakken en/of gekookte aardappelen, diverse groenten, vis in saus, *pigs in blankets* (met spek omwikkelde worstjes), Beef Madras met rijst, naanbrood en papadums.

Er is op zich keuze genoeg en voor elk wat wils, maar er zit weinig smaak aan. De kalkoen is erg droog, de aardappelen slecht gebakken en de groenten nog bijna rauw. De Beef Madras is als enige nog wel te eten.

Ook het dessert kan weinig goedmaken. Ik had iets meer kwaliteit verwacht voor de prijs die ik ervoor betaald heb, maar misschien ben ik

als Nederlander op culinair gebied iets meer kwaliteit gewend of ben ik gewoon verwend. Toch hoor ik van mijn andere collega's ook minder positieve geluiden.

Uitgebreid tafelen zit er ook niet in. Alles bij elkaar zitten we nog geen uur aan tafel, waarna we kunnen aanschuiven voor de discoavond.

Lekkere ouderwetse disconummers en er wordt uitbundig gedanst. Het is leuk om mijn collega's in een andere hoedanigheid te zien. Sommige gaan helemaal los op de dansvloer, tot grote hilariteit van de anderen.

Tegen middernacht geeft Angelika aan dat ze naar huis gaat. Ik kan met haar mee terugrijden. Het vooruitzicht om alleen door het park te moeten spreekt me niet zo aan; Stavros gaat met nog een paar anderen op stap. Bovendien is het een lange dag geweest en dat vind ik een goed excuus om het aanbod van Angelika aan te nemen.

Winchester

Zondag 20 december

Van verschillende patiënten heb ik de tip gekregen om het stadje Winchester te gaan bezichtigen. Met de trein is dat maar vijftien minuten van hier.

Het is een oude stad, al van 2000 jaar vóór Christus, met 40.000 inwoners. Er zijn een aantal zeer oude gebouwen te bewonderen, waaronder een kathedraal uit de 12e eeuw.

Ik had een betere dag uit kunnen zoeken. Zodra ik uit de trein stap, begint het te regenen. Het is even zoeken welke richting ik op moet en na een omweg kom ik uit in de winkelstraat. De kathedraal blijkt vlakbij te zijn. In een van de winkels schuil ik tot het iets droger is en dan loop ik naar de kathedraal.

Ik heb gelezen dat de kathedraal met zijn 180 meter de langste kathedraal van Engeland is. Er liggen een aantal vroeg-Engelse koningen begraven. Ik vind het ook wel heel bijzonder om tussen de grafstenen van al die adellijken ook de grafsteen van romanschrijfster Jane Austen

te ontdekken. Ik ken de schrijfster voornamelijk van de verfilmingen van de romans *Pride and Prejudice* en *Sense and Sensibility*. Ze overleed op 18 juli 1817 op 41-jarige leeftijd in Winchester waar ze haar laatste levensjaren doorbracht. Jane Austen geniet nog veel bekendheid. In haar boeken geeft ze een realistische kijk op het leven van die tijd. Vooral de onhebbelijkheden van mensen, in gedrag en uiterlijk, vond ze leuk om te beschrijven. Door haar kritische manier van schrijven over de rangen en standen in het Engeland van de negentiende eeuw is ze een van de meest gelezen schrijvers van Engeland geworden. Dat ze nog steeds gewaardeerd wordt blijkt wel uit het grote bloemstuk dat haar graf siert.

Als ik vanuit de kathedraal verder de stad in loop, kom ik langs een imposant gebouw. Het blijkt het nog enige resterende deel van het oude koninklijke paleis te zijn, de imposante Great Hall. Hier is de ronde tafel van koning Arthur te bewonderen. Helaas is de Great Hall vandaag niet geopend, dus daar moet ik een andere keer nog eens voor terugkomen.

Het blijft flink regenen en het wandelen door de stad is niet bepaald aangenaam. Er zit niets anders op dan terug naar het station te lopen en weer naar huis te gaan.

In Basingstoke koop ik nog een aantal kerstcadeautjes en ik doe de laatste boodschappen voor kerst. Ton en de kinderen komen woensdag om hier kerst te vieren, onze eerste kerst in Engeland. Een van mijn collega's heeft ons geadviseerd om Ton de verse producten zoals vlees en groenten van thuis mee te laten brengen. Op die laatste dagen voor kerst is het erg druk in de winkels en staat men vaak in lange rijen voor de kassa's. Ton was eerst van plan om alles hier te kopen, maar na het advies van mijn collega brengt hij de verse ingrediënten nu mee vanuit Nederland.

Op eerste kerstdag is de afdeling altijd gesloten. Omdat het dit jaar op een doordeweekse dag valt, is de kliniek op zondag open; er zit anders

te veel tijd tussen de dialyses. In Den Bosch doen we dat ook. Als eerste kerstdag of Nieuwjaarsdag op een doordeweekse dag of zaterdag valt, is de afdeling op die dag gesloten. Dan wordt het schema van de patiënten aangepast en moet er een groep op zondag dialyseren.

Zoals we in Nederland de traditie kennen om een surprise te maken voor sinterklaas, hebben ze dat hier met kerst in de vorm van een *Secret Santa*. In de koffiekamer hebben we ons in kunnen schrijven om hieraan mee te doen. Iedereen kreeg vervolgens een envelop met daarin de naam van degene voor wie je een cadeautje moest kopen. De sport is om diegene er niet achter te laten komen wie zijn Secret Santa is. Ik heb het grootste cadeau gekregen en iedereen is benieuwd wat erin zit. Als ik het uitpak blijkt er een enorme, zachte en knuffelige kerstman in te zitten. Ik heb geen flauw idee wie deze ontzettend schattige knuffel voor mij heeft gekocht. Hij krijgt in ieder geval een ereplekje in mijn appartementje.

Kerst in Engeland

Vrijdag 24 december

Ton en de kinderen zijn gisteravond laat aangekomen met de auto, volgepakt met cadeautjes en etenswaren. Ze brachten ook een grote tas gevuld met cadeautjes van mijn Nederlandse collega's mee. Dat was een enorme verrassing.

Omdat ik vandaag nog moet werken, had ik alle bedden al in orde gemaakt. Het bankbed is een uitkomst en met een stretcher ernaast is er voor iedereen plaats genoeg.

Terwijl ik aan het werk ben, vermaken Ton en de kinderen zich in de stad met shoppen en de laatste boodschappen voor het kerstdiner. Werken op kerstavond betekent hier voor iedereen een extra tandje erbij zetten. Zowel patiënten als collega's willen graag op tijd naar huis. De ochtendgroep wordt daarom zo snel mogelijk aangesloten zodat de middaggroep snel kan volgen. Met vereende krachten krijgen we het zowaar voor elkaar dat zowel patiënten en collega's op tijd naar huis kunnen gaan.

In het appartement hebben Ton en de kinderen diverse lekkere gerechtjes gemaakt voor een gezellige kerstavond. We kunnen het niet laten om alvast een paar cadeautjes open te maken.

De volgende dag, eerste kerstdag, rijden we naar Winchester. Ik heb ze verteld over de vorige keer dat ik er was. Helaas zijn de weergoden ons vandaag ook niet goed gezind. Er valt een druilerige regen. In de stad is niets open, op een enkele pub na. Daar drinken we iets en besluiten weer naar huis te gaan. Jammer dat ook het tweede bezoek aan dit mooie stadje in het water is gevallen.

Na een spelletje kolonisten begint Ton aan het kerstdiner. Hij vindt het erg leuk om te koken en kookt zoveel beter dan ik, daar maak ik dankbaar gebruik van.

Het kerstmenu bestaat uit een heldere paddenstoelensoep, gevolgd door het hoofdgerecht van gebraden eend, gebakken aardappeltjes uit de oven en peultjes met worteltjes. Een vijf-sterren menu vergeleken met het buffet op de Christmas Party van de afdeling. Als toetje heeft hij een trifle gemaakt; een Engels nagerecht bestaande uit laagjes van vruchten met mascarpone en ricotta.

Tussen de gerechten door pakken we de rest van de cadeautjes uit.

Tweede kerstdag wordt hier *Boxing Day* genoemd. Vandaag rijden we naar Londen. De auto hebben we geparkeerd bij metrostation Hounslow West, net buiten het centrum, en vandaaruit reizen we met de metro verder naar het centrum.

Vroeger kregen de bedienden op de dag na kerst van hun werkgevers een zogenaamde *Christmas Box* met een kerstgeschenk. Daar komt de naam *Boxing Day* vandaan. Het is nu vooral een dag waarop veel winkels hun uitverkoop hebben en dat betekent dat het meestal erg druk is in de steden. De drukte valt echter mee. Het is niet zo druk als we verwacht hadden.

In Hyde Park, een van de grootste en bekendste parken van Londen, staat een enorm evenement opgebouwd: Winter Wonderland. Het hele evenement heeft een Duitse uitstraling. Zo staat er een grote tent met lange rijen tafels en banken waar je grote pullen bier kunt bestellen. Bij een aantal kraampjes kun je bratwurst kopen en boven een open vuur hangt een varken te roosteren aan het spit. We wanen ons op een Duitse kerstmarkt en dat is wel een vreemde gewaarwording in deze Britse hoofdstad. Verder staan er nog een aantal grote kermisattracties en kun je bij verschillende kraampjes snoep en geschenken kopen.

In een van de bioscopen op Leicester Square gaan we vervolgens naar de nieuwste James Bond-film, *Spectre*. Ik ben een Bond-fan en ik vind het wederom een zeer geslaagde film, maar achter ons zit zowaar iemand luid te snurken. Gezien de luide geluidseffecten in de film vind ik dat toch heel opmerkelijk.

Morgen rijden Ton en de kinderen weer naar huis. Ik vlieg morgenavond naar huis om oud en nieuw thuis te vieren. Het was gezelliger geweest om met hen mee terug te rijden, maar helaas moet ik morgen nog werken. Ik ben tenslotte al met kerst vrij geweest.

Oudejaarsavond vieren ze in Engeland niet zoals wij dat in Nederland doen. Wij gaan om middernacht de straat op om vuurwerk af te steken en buren en vrienden een gelukkig nieuw jaar te wensen. Hier wordt wel vuurwerk afgestoken, maar dat wordt georganiseerd gedaan. In Londen is dat wel een heel spektakel. Rondom de London Eye wordt een flinke vuurwerkshow gegeven, maar wil je daar iets van zien dan moet je al vroeg een plaats zien te bemachtigen. Hiervoor moet je dan eerst een ticket kopen. Vervolgens ben je het grootste deel van de avond kwijt met het wachten op het vuurwerk. Dan zit ik toch liever gezellig thuis met familie en vrienden.

Halverwege

Dinsdag 5 januari

Het is inmiddels 2016 geworden en ik ben op de helft van mijn avontuur. Mijn vakantie-weekje zit er weer op. Vanmorgen ben ik teruggevlogen en morgen mag ik weer aan het werk.

Gisteren ben ik nog even naar mijn collega's van de dialyseafdeling in Den Bosch gegaan om iedereen een goed nieuw jaar te wensen. Het was leuk om iedereen weer even te zien en te spreken.

Begin februari ga ik ook nog een paar dagen terug naar Nederland. Dan is het carnaval en ik heb mijn bestuursgenoten van het jeugdcarnaval beloofd om een handje te komen helpen. In de aanloop naar het carnaval probeer ik, zoals al eerder gezegd, vanaf hier mijn steentje bij te dragen met een aantal administratieve bezigheden.

Het team in Basingstoke is inmiddels compleet. We hebben onlangs nog een nieuwe collega erbij gekregen. Cynthia is een echte Engelse, een leuke vlotte meid met een heerlijk Engels gevoel voor humor. Ze komt hier werken als dialyse-assistente.

Angelika heeft nog steeds haar PIN niet ontvangen. Steeds zijn er documenten die worden afgekeurd. Ze is daarvoor al een paar keer terug naar Roemenië gevlogen om een en ander in orde te maken. Heel frustrerend, maar ze blijft de moed erin houden.

Nu we voltallig zijn, hoeven we ook niet meer zoveel van die lange dagen te maken. Deze en volgende week staan er nog vier gepland, maar daarna zijn het er nog maar drie per week. Als ik per se wil kan ik meer werken, maar het vooruitzicht van minder dagen staat me eigenlijk wel aan.

In mijn resterende periode hier staan er nog een aantal leuke weekenden op het programma. Een aantal vrienden willen nog een paar dagen op bezoek komen en ook Lieve komt met haar vriend een weekend bij mij logeren. Weer genoeg om naar uit te kijken.

Leven en dood

Vrijdag 8 januari

Mandy heeft me een berichtje gestuurd waarin ze vraagt of ik haar kerstcadeautje heb ontvangen. Vlak voor ik naar Nederland ben gegaan heb ik voor haar een kerstcadeautje gekocht en hebben we nog een leuk borrelavondje gehad. Ze had niet gerekend op een kerstcadeautje van mij en ze voelde zich bezwaard dat ze niets voor mij had gekocht. Ik vond dat geen probleem, maar ze beloofde dat ze voor mij iets uit Spanje zou meebrengen; ze heeft daar een appartementje waar ze regelmatig naar toe gaat.

Ik loop even naar boven om haar te vragen wat ze bedoelt. Ze zegt dat ze een cadeautje voor mij bij mijn voordeur heeft gelegd: een pakje met een kaartje erbij.

Ze zegt dat ze een reactie van mij had verwacht naar aanleiding van het cadeautje en vond het vreemd dat ik niets van me had laten horen. Ze is nog teruggegaan om te kijken of het cadeautje er nog lag. Toen ze zag dat het weg was, ging ze ervan uit dat ik het gevonden had.

Ze moet het pakje voor mijn deur hebben gelegd toen ik al weg was, want toen ik vertrok heb ik niets zien liggen. We vermoeden dat het pakje door iemand anders is meegenomen.

Mandy gaat een briefje maken met de vraag of iemand iets gezien heeft. Dit wil ze dan in alle brievenbussen doen. Maar eerlijk gezegd verwachten we daar niet veel van.

Zondag 10 januari

Ik heb een nieuw cadeautje van Mandy gekregen. Ze baalt nog steeds dat haar het andere is verdwenen. Het was ook niet handig om het voor mijn deur te leggen. Ze had beter eerst even kunnen informeren of ik nog thuis was en anders een briefje in mijn brievenbus kunnen doen. Maar ja, dat is achteraf.

We spreken een datum af voor een avondje bijkletsen. Ze is druk met het opknappen van haar appartementje. Dit appartement heeft ze een paar jaar geleden gekocht, maar ze wil gaan verhuizen en ze verwacht het beter te kunnen verkopen als het opgeknapt is. Haar appartement heeft dezelfde indeling als dat van mij, maar dat van haar ziet er echt geweldig uit. Ze heeft een goed gevoel voor stijl en ik denk dat ze haar appartement zo kwijt zal zijn.

Maandag 11 januari

De dag begint zoals alle andere dagen, maar kort nadat de middaggroep is aangesloten, gaat het mis. Een patiënt in een van de isolatiekamers krijgt een hartstilstand. Ik ben op het moment dat het gebeurt niet op de werkvloer, maar in de personeelsruimte. Ik word geroepen door een van mijn collega's om te komen helpen. De andere collega's zijn al druk in de weer bij de patiënt en de ambulance is al gebeld.

Omdat er al zoveel collega's in de kamer aanwezig zijn en ik daar niet veel aan kan bijdragen, neem ik de taak op me om de rest van de patiënten gerust te stellen en in de gaten te houden. De gordijnen worden dichtgetrokken om de activiteiten in de isolatiekamer aan het zicht te onttrekken. De patiënten in de bay tegenover de isolatiekamer hebben echter al het een en ander meegekregen en zijn erg bezorgd. Terecht, want het ziet er niet rooskleurig uit.

Het voordeel van de dialyseafdeling in Nederland is dat er binnen no time een reanimatieteam op de afdeling ter plekke is. Hier moet eerst een ambulance gebeld worden en het is afwachten wanneer deze dan arriveert.

In Nederland krijgen we twee keer per jaar een opfriscursus reanimeren en omgaan met een AED. We oefenen dan op een pop en de handelingen worden door de computer weergegeven op een scherm. Zo kun je zien of de hartmassages (het indrukken van de borstkas) niet te diep of te oppervlakkig zijn, en of de beademingen voldoende zijn.

In mijn hele carrière als verpleegkundige heb ik gelukkig nog maar één keer een echte reanimatie meegemaakt. Ik was toen nog een leerling-verpleegkundige. De omstandigheden waren destijds gunstig en de patiënt heeft het overleefd.

Hier leren ze, naast het reanimeren, ook hoe ze moeten intuberen en hoe ze de luchtwegen moeten uitzuigen. Maar voor de reanimatie krijgen ze geen opfriscursus zoals wij die krijgen. Een paar keer per jaar wordt er zomaar ineens een reanimatiepop op de grond gelegd en moet er op dat moment gehandeld worden. Naderhand volgt dan een evaluatie.

Op de unit staat een reanimatiekar die dagelijks moet worden gecontroleerd zodat deze paraat is in geval van nood, zoals in dit geval.

De ambulance is er gelukkig vrij snel en het ambulancepersoneel neemt het over. Er wordt een apparaat over de patiënt geplaatst die het reanimeren overneemt. Dat heb ik nog nooit eerder gezien en het ziet er vreemd uit. Het is een boog met een soort stamper in het midden die op het borstbeen van de patiënt wordt geplaatst. Deze stamper wordt op de juiste diepte ingesteld en neemt vervolgens de hartmassages over. Het geven van hartmassages is erg intensief en door de vermoeidheid worden deze minder effectief. Met dit apparaat heeft het ambulancepersoneel ook de handen vrij om andere handelingen te verrichten, zoals het aanleggen van een infuus om de nodige medicatie toe te dienen.

De conditie van de patiënt was al niet zo goed en het ziet ernaar uit dat hij het niet gaat redden. Hij is te onstabiel om vervoerd te worden en hij reageert niet op de medicatie en de hartmassages. De familie is inmiddels op de hoogte gesteld en is onderweg naar de unit.

Kort daarna worden we allemaal in de kamer van de patiënt geroepen. Een van de ambulancebroeders legt uit dat verder reanimeren geen zin meer heeft. Er wordt besloten om te stoppen en ze vragen ons of we het hier mee eens zijn. Zij zijn bevoegd om die beslissing te nemen, maar ze willen wel graag weten of iedereen zich daarin kan vinden om

problemen achteraf te voorkomen. Wij zijn het echter allemaal eens met hun beslissing. De behandeling wordt gestaakt en de patiënt komt te overlijden. De familie arriveert kort daarna en we gunnen hen de mogelijkheid om nog even bij hem te zijn voor hij door de begrafenisondernemer wordt meegenomen.

De patiënten op de unit worden op de hoogte gesteld van het overlijden van hun medepatiënt. De sfeer is bedrukt en de patiënten zijn onder de indruk. Ook de collega's zijn uit hun doen. We moeten weer over tot de orde van de dag, maar we zijn er met ons hoofd niet helemaal bij.

Dinsdag 12 januari

De patiënten van de ochtendgroep zijn aangesloten, maar Gary, één van de patiënten in bay 2, is niet op komen dagen. John, de patiënt die altijd tegenover hem ligt, maakt zich zorgen. Dat is een van de dingen die ik hier heel bijzonder vindt van deze patiënten. Ze zijn erg met elkaar begaan en houden vaak ook privé contact. Ze zijn altijd geïnteresseerd naar hoe het gaat met hun medepatiënten en met hun familie. Ze weten soms eerder dan wij als een van hun medepatiënten plotseling is opgenomen of overleden, maar John heeft nog niets van Gary vernomen.

John vertelt dat hij vorige week een heftig gesprek met Gary heeft gehad. Gary stond op het punt om een nier van een familielid te krijgen, maar dat familielid heeft zich op het laatste moment teruggetrokken. Hij was daar zo enorm teleurgesteld over dat hij tegen John had gezegd dat hij overwoog om te stoppen met dialyseren. Dat is een hele heftige beslissing en dat John zich nu zorgen maakt is heel begrijpelijk. Een van mijn collega's neemt contact op met Gary. Dat wordt altijd gedaan als patiënten niet verschijnen. Ze krijgt te horen dat hij afgelopen nacht is opgeroepen voor een transplantatie. Er is een nier beschikbaar gekomen van een onbekende donor en de transplantatie is geslaagd. Dat is natuurlijk een fantastisch bericht, zeker na de onsuccesvolle reanimatie van gisteren.

Ook dat hoort bij het werken in de gezondheidszorg. Je maakt (gelukkig) veel mooie, leuke en goede dingen mee, maar ook het overlijden van patiënten hoort daar (helaas) bij.

Eerste vriendenbezoek

Donderdag 21 januari

Ton is samen met twee vrienden van ons met de auto onderweg naar Basingstoke. Ik verwacht ze later op de avond. Ze blijven logeren in mijn appartement en vandaaruit gaan we uitstapjes maken naar Londen.

Eigenlijk moest ik vandaag werken, maar een van mijn collega's kon ruilen en ik ben nu de rest van de week vrij. Vanmorgen heb ik heerlijk uitgeslapen en daarna in de stad nog wat boodschappen gedaan. Het huis is aan kant. Dat is het voordeel van een appartement, en zeker het mijne: het poetsen is snel gedaan. Het bankbed kan ik straks pas opmaken. Vlug breng ik een volle vuilniszak naar de container beneden in de berging. Ik ben op mijn sokken, maar het is droog en ik ben zo weer terug.

In het voorbijgaan zie ik Mandy uit haar auto stappen en ik groet haar. Ik vertel haar opgetogen dat Ton er elk moment aan kan komen en dat er ook twee vrienden komen logeren. Ik ben op mijn sokken en ik heb de deur van het appartement niet afgesloten, dus ik loop snel door om de vuilniszak weg te gooien. Als ik me omdraai, zie ik dat ze al naar binnen is gegaan.

Een half uurtje later krijg ik een berichtje van mijn vriendin Astrid dat ze er bijna zijn en ik wacht ze op in de hal. Even later zie ik ze de parkeerplaats oprijden en ga naar buiten om ze te begroeten. Ik vind het zo gezellig dat ze komen logeren.

De bagage wordt uitgeladen en we lopen naar boven waar ik ze welkom heet in mijn appartementje. Ze hebben een lange autorit achter de rug, dus we nemen nog een wijntje en gaan daarna slapen. We willen morgen op tijd naar Londen gaan.

Vrijdag 22 januari

We hebben twee volle dagen om Londen te gaan bezichtigen en vandaag staan de highlights op het programma zoals Buckingham Palace, The Horse Guards, Trafalgar Square, White Hall, Downing Street 10, de Big Ben, Westminster Abbey en de Houses of Parliament. Natuurlijk mag ook een bezoek aan Harrods niet ontbreken, waar het winkelend publiek varieert van toeristen die alleen maar zijn gekomen om de pracht en praal te bewonderen tot mensen die hier serieus hun inkopen komen doen. En waar buiten de dure bolides met chauffeur staan te wachten om de aankopen in te laden. We verbazen ons over de bizar hoge prijzen die bij de artikelen staan en zijn zo mogelijk nog verbaasder als we mensen zien die serieus een horloge overwegen te kopen met een waarde van een eengezinswoning in Nederland. We sluiten deze gezellige dag af met een etentje bij The Minories. Met de metro reizen we terug naar metrostation Hounslow West, waar de auto geparkeerd staat.

De volgende morgen besluiten we met de trein naar Londen te gaan. De rit met de auto naar Hounslow en vervolgens de metro naar het centrum van Londen is toch niet zo goed bevallen. Met de trein zijn we er sneller en we kunnen tot het centrum blijven zitten. Het is misschien wat duurder, maar zeker een stuk relaxter. Ook voor Ton, die anders toch weer het laatste stuk terug moet rijden.

Bij de Tower Bridge starten we dag met een wandeling in een verrassend mooi stukje Londen: St. Katherine Docks. Het bestaat uit twee havens die verscholen liggen tussen de hoge gebouwen op de noordelijke kade naast de Tower of Londen en de Tower Bridge. Vanaf de Tower Bridge valt het niet op en de doorsnee toerist zal het niet snel in de gaten hebben. Dat is jammer. In de havens liggen vaak prachtige motorboten en zeiljachten en ook vandaag kunnen we weer mooie exemplaren bewonderen.

Daarna lopen we door naar Shoreditch, een leuke, creatieve en levendige wijk met gezellige markten, trendy eettentjes en veel street art. Je ziet er diverse grote muurschilderingen en fraai verbouwde arbeiderswoningen. Deze wijk blijkt het jachtterrein geweest te zijn van 's werelds beruchte seriemoordenaar Jack the Ripper, hebben we ons laten vertellen.

Op Leicester Square slaan we een voorraadje M&M's in bij de M&M Store, waarna Astrid en ik behoefte hebben aan een kop koffie en de mannen op zoek gaan naar tweedehands platen. Martin is een enorme fan van de popgroep *Simple Minds* en verzamelt alles wat er maar te verzamelen valt over deze groep. Zijn verzameling is indrukwekkend. Na een gezellige dag sluiten we af met een etentje, dit keer in een Italiaans restaurant in het winkelcentrum One New Change bij de St. Paul's Cathedral.

Zondag 24 januari

Het weekend zit er helaas weer op. Eind van de middag staat de Eurotunnel geboekt voor de terugreis.

Na het ontbijt maken we nog een rondwandeling door het centrum en eindigen in het winkelcentrum voor een kop koffie. Daarna gaan we terug om de bagage op te halen en moeten we afscheid nemen. Ik zwaai ze na tot ze uit het zicht verdwenen zijn.

Mijn weekend duurt een dag langer. Morgen ben ik ook nog vrij. Het is heerlijk dat ik nu nog maar drie dagen hoeft te werken. Ik vermaak me prima op mijn vrije dagen. Het is zo fijn om dan niets te hoeven en alles te mogen; even geen rekening te houden met de agenda van anderen, maar alleen met die van jezelf. Als ik het zo opschrijf voel ik me heel egoïstisch. Dat is het misschien ook wel, maar voor nu geniet ik daar nog van. Over een paar maanden laat ik de agenda van anderen graag weer toe.

Carnaval

Donderdag 4 februari

De weken rijgen zich aaneen. Nog twee maanden en dan zit dit avontuur er weer op. Aan de ene kant verlang ik wel weer naar de nachtdiensten en de overzichtelijkheid van mijn afdeling in Den Bosch. Aan de andere kant ga ik mijn Engelse patiënten en collega's enorm missen.

Via Skype heb ik een heel klein stukje van het verjaardagsfeest van Teun meegemaakt. Helaas kon ik niet voor zijn verjaardag overkomen. Ik had al een aantal weekenden geruild en dit weekend stond ook al gepland. Het was dus niet mogelijk om dezelfde stunt uithalen als bij Lieve. Maar vandaag zie ik iedereen weer, want ik ga een lang weekend naar huis. Vanmorgen ben ik al vroeg met de bus van National Express naar Stansted Airport gereisd. Dit keer hoef ik niet midden in de nacht op het vliegveld te wachten, want ik heb de middagvlucht en rond etenstijd ben ik thuis.

Vrijdagavond trappen we af met een groot feest en na de carnavalsoptocht op zondag gaat het echte carnaval beginnen. Zoals ik eerder al vertelde, ben ik lid van een organisatie die het jeugdcarnaval organiseert. Tijdens het carnaval hebben we diverse carnavaleske activiteiten voor de jeugd uit ons dorp, afgestemd op de verschillende leeftijdsgroepen. Samen met een grote groep vrijwilligers maken we daar elk jaar weer een leuk feest van. Maar het is ook hard werken; tijdens die dagen zijn we van 's morgens vroeg tot 's avonds laat in de weer.

Maandag 8 februari

Eens in de zoveel tijd ben ik jarig tijdens het carnaval en zo ook dit jaar. Ton is afgelopen november geïnstalleerd als lid van de Raad van Elf en

tijdens deze dagen is de raad met de prins op stap. Af en toe kan ik tijd vrij maken om even aan te sluiten en zo sta ik vanavond ineens op het podium, samen met nog een paar anderen die vandaag jarig zijn, en worden we door alle aanwezigen toegezongen. Het bijzondere is dat ik eenenvijftig jaar geleden in dit café/restaurant geboren ben, kamer 9 om precies te zijn. Destijds was het namelijk ook nog een hotel en waren mijn ouders de uitbaters. We hebben hier tien jaar gewoond. Als het druk was, sliep ik met mijn twee zussen bij mijn ouders op de kamer. En als het weer wat rustiger was, hadden we ieder onze eigen slaapkamer. Het was een bijzondere tijd.

Woensdag 10 februari

Gisteravond is het carnaval afgesloten met de traditionele bokverbranding. De naam van ons dorp tijdens carnaval is Bokkendonk. Voor de duidelijkheid: de bok is een ijzeren frame in de vorm van een bok, beplakt met oude kranten en beschilderd. Tijdens dit ritueel sluit de prins het carnaval af met een dankwoord en onthult hij het thema voor het komende seizoen. Ik heb mijn Engelse collega's geprobeerd uit te leggen wat carnaval is en hoe we dat in ons dorp vieren. Ik heb verteld over de bokverbranding, maar ook over het boegbeeld van ons dorp, "Pinus". De naam roept fonetisch echter een heel ander beeld op bij mijn collega's dan wat het in werkelijkheid is: een standbeeld van een mannetje in boerenkiel op klompen.

Voor ik het weet sta ik weer op Eindhoven Airport. De dagen zijn omgevlogen. Het leek me handiger om deze keer een middagvlucht terug te nemen. De stressvolle reis vorige keer is me niet zo goed bevallen. Nu hoef ik morgen nog niet te werken dus het was niet zo erg geweest om laat thuis te komen, maar nu kan ik met de bus vanaf Stansted rechtstreeks naar Basingstoke reizen.

Morgen nog fijn een vrije dag; even bijkomen van een paar leuke maar drukke dagen. Daarna staan er weer twee lange werkdagen op de agenda.

Het woord agenda heeft hier overigens een hele andere betekenis. *Agenda* betekent hier de agenda van een vergadering. De agenda waar je afspraken in noteert, wordt hier *diary* genoemd. Dat wordt bij ons dan weer vertaald in dagboek. Ja, je moet het maar weten.

Nederlandse Ambassade

Vrijdag 19 februari

Lieve en haar vriend Rob komen dit weekend bij mij logeren. Ook nu staat Londen op het programma. Lieve is al vaker in Londen geweest. Toen de kinderen oud genoeg waren, hebben we ze voor de eerste keer meegenomen. Daarna zijn we nog diverse keren met zijn vieren terug geweest. Voor Rob is het de allereerste keer en we gaan hem kennis laten maken met deze mooie stad.

We hebben afgesproken om elkaar op Victoria Station in Londen te treffen. Het is allemaal perfect getimed. Ik ben met de bus naar Londen gegaan en we komen tegelijkertijd aan op Victoria Station. De koffers geven we af bij het bagagedepot zodat we ze niet door de stad hoeven te slepen. Natuurlijk gaan we eerst weer langs de belangrijkste toeristische plekjes. Ondanks dat ik ze al zo vaak heb gezien, blijft het leuk. Het is alsof ik het steeds opnieuw beleef door de ogen van een ander.

Nadat we weer lekker gegeten hebben bij The Minories, reizen we van het metrostation Tower Hill naar het busstation bij Victoria Station. We zijn te vroeg voor de bus naar Basingstoke, dus we hebben nog tijd voor een kop koffie bij de Starbucks. Als we af willen rekenen, komt de Rob erachter dat zijn portemonnee niet meer in zijn jas zit. Hierin zit niet alleen zijn betaalpasje, maar ook zijn identiteitskaart. Hij had hem al speciaal in zijn binnenzak gedaan om te voorkomen dat deze gerold zou worden. Bij de Starbucks kunnen we zijn portemonnee nergens vinden en we gaan onze stappen na van vandaag. We komen tot de conclusie dat hij hem bij The Minories moet zijn verloren. Dat is de enige plek waar hij zijn jas heeft uitgedaan. Een telefoontje naar The Minories levert echter niets op. Er is niets afgegeven bij de bar en het personeel heeft het op dit moment te druk om te zoeken. We hebben nog even tijd voor de bus vertrekt en we haasten ons terug naar The

Minories om zelf te zoeken. Helaas ook zonder succes. Rob heeft ondertussen al zijn betaalpas laten blokkeren. We redden het om net op tijd weer terug bij de bus te zijn. Met gemengde gevoelens rijden we naar Basingstoke. Dit is geen geweldig begin van het weekend.

Thuis aangekomen, neem ik contact op met de Nederlandse ambassade, die 24 uur per dag bereikbaar is. Ik krijg te horen dat de ambassade in het weekend niet open is en dat maandag dus de eerstvolgende mogelijkheid is om een vervangend reisdocument aan te vragen. We krijgen het advies om in ieder geval aangifte te doen bij de politie.

Lieve en Rob zouden zondag weer terugvliegen, maar voor Rob is dat nu niet mogelijk. We besluiten dat Lieve alleen terugvliegt en dat we de vlucht voor Rob omboeken. De ambassade heeft ons verzekerd dat Rob maandag een vervangend document heeft, maar wanneer precies konden ze niet zeggen. De avondvlucht van maandag blijkt erg duur te zijn en we boeken daarom de dinsdagmiddagvlucht. Dat betekent wel dat Rob nog twee dagen met zijn schoonmoeder opgescheept zit en dat hij dinsdagmorgen al vroeg richting Stansted Airport moet. Voor het gemak regel ik daarom ook een ticket voor de bus van National Express zodat hij niet helemaal door Londen hoeft te reizen.

Zaterdag 20 februari

We staan op tijd op en ontbijten eerst. Daarna gaan we naar het politiebureau in Basingstoke. De agent van dienst kan ons helaas niet helpen. Hij kan wel een aantekening maken, maar hij kan geen proces-verbaal maken. Voor de aangifte moeten we bij het politiekorps van Londen zijn. Londen heeft namelijk een eigen politiekorps, The Metropolitan Police Department. Gelukkig hoeven we voor de aangifte niet naar Londen: we kunnen telefonisch aangifte doen. De agent die ik spreek geeft aan dat ze voor verloren spullen geen proces-verbaal opmaken, maar hij informeert voor ons nog wel of er toevallig iets gevonden is. Helaas blijkt dit niet het geval. Het identiteitsbewijs wordt

in ieder geval als verloren genoteerd. Het weekend verloopt al met al niet zoals we gehoopt hadden.

In het winkelcentrum maakt Rob een aantal pasfoto's in een fotohokje. Om de zinnen een beetje te verzetten neem ik ze 's avonds mee uit eten en we proberen er toch een gezellige avond van te maken.

Zondag 21 februari

We reizen met zijn drieën naar Londen. Lieve moet nog even wachten voor de bus naar Stansted vertrekt en we maken nog een klein rondje door de stad. Daarna is het toch echt tijd voor haar om in te stappen. Het is een verdrietig afscheid. Rob maakt zich zorgen omdat ze alleen moet vliegen, maar Lieve heeft deze reis al vaker gemaakt dus ik maak me daar niet ongerust over. Ik vind het vooral sneu voor Rob.

Als we haar hebben uitgezwaaid, gaan Rob en ik terug naar Basingstoke.

Maandag 22 februari

Door toeval ben ik vrij vandaag. Een collega moest een dienst kwijt en heeft die geruild voor mijn dienst vandaag. Dat is een geluk bij een ongeluk, want nu kan ik met Rob mee naar Londen. Ik weet de weg in de stad en dat scheelt een hoop tijd.

We nemen de eerste trein naar Londen en net na openingstijd staan we in de rij voor het loket van de Nederlandse Ambassade. De ambassade ligt tegenover Kensington Gardens, vlak bij de Royal Albert Hall. Ik was hier al wel eerder in de buurt geweest, maar bij de Nederlandse Ambassade zelf nog niet. Ton en ik proberen elke keer weer iets nieuws te ontdekken in Londen, maar de ambassade stond eigenlijk niet op mijn lijstje.

Bij het loket krijgen we een aantal formulieren die ingevuld moeten worden, waarna we plaats moeten nemen in de wachtruimte. Vervolgens worden we naar een ander loket geroepen waar we geholpen worden door een aardige vrouw. Ze vraagt of Rob misschien

nog een ander identiteitsbewijs bij zich heeft. Ze adviseert ons om altijd een kopie van een identiteitsbewijs bij te hebben. Rob heeft zijn rijbewijs thuisgelaten en belt met zijn moeder of ze daar een foto van kan doorsturen. De foto van het rijbewijs wordt geaccepteerd. Rob stuurt hem naar mij door en ik mail hem vervolgens door naar de ambassade zodat deze geprint kan worden. Als we geen foto hadden gehad, dan zou het allemaal veel langer hebben geduurd, legt de vrouw uit. Dan zou er eerst contact opgenomen moeten worden met de gemeente waar Rob woont. Nu kan het vervangende reisdocument, de laissez passer, meteen gemaakt worden. Het is maar voor korte tijd geldig dus Rob moet thuis dus zo snel mogelijk een nieuw paspoort of identiteitskaart aanvragen.

Als alles is ingevoerd, moeten we nog even wachten. De vrouw verwacht dat het reisdocument rond de middag klaar zal zijn. We gaan ergens koffiedrinken en maken een wandeling door Kensington Gardens om de tijd te doden. Het begint echter te regenen en daarom lopen we terug naar de ambassade. We hebben geluk. Het reisdocument ligt al klaar en we kunnen terug naar Basingstoke.

Dinsdag 23 februari

We moeten allebei vroeg op. Helaas rijden er nog geen bussen dus Rob moet te voet naar het station waar de bus van National Express komt. Het is een wandeling van een klein half uur. Ik leg hem uit hoe hij bij het station komt en zwaai hem uit. Dan maak ik me klaar om te gaan werken.

Op mijn werk krijg ik een appje van hem waarin hij vertelt dat hij in de bus zit en onderweg is naar het vliegveld. Aan het einde van de middag laat hij me weten dat hij goed in Eindhoven is aangekomen. Ik kan met een gerust gevoel naar huis. Jammer dat het weekend zo anders is gelopen.

Londen verveelt nooit

Vrijdag 26 februari

Na de vervelende gebeurtenissen van vorig weekend hoop ik dat het komend weekend zonder problemen gaat verlopen. Ton is onderweg met twee andere vrienden van ons, Mark en Charlotte. Ook met hen gaan we naar Londen.

Helaas hebben we dit keer maar één volle dag om de stad in te gaan. Dat betekent morgen vroeg uit de veren om het maximale uit de dag te halen.

En zo zitten we de volgende dag al om acht uur in de trein. Van Waterloo Station reizen we door naar Trafalgar Square, waar we beginnen met een kop koffie en een lekker stuk taart.

Trafalgar Square is samen met Piccadilly Circus en Leicester Square een van de bekendste pleinen in Londen. Het is heerlijk om hier op een terras, of voor het raam van een koffietentje, naar mensen te kijken. Er is altijd levendigheid op het plein.

Daarna staat een bezoek aan het warenhuis Harrods op het programma. Vijfentwintig jaar geleden op deze dag heeft Mark zijn vrouw Charlotte daar ten huwelijk gevraagd. Op de bruidsafdeling maken we een foto van het paar; een herhaling van het moment vijfentwintig jaar geleden. Weer een bijzonder moment.

Met de metro gaan we vervolgens naar St. Pancras International. Sinds november 2007 vertrekt hier de Eurostar hogesnelheidstrein die via de Kanaaltunnel naar het Europese vasteland rijdt. Door de komst van de hogesnelheidstrein moest het station flink verbouwd worden. Het oude station is met moderne nieuwbouw omgetoverd tot een architectonisch bijzonder gebouw. Het staat als nummer 1 op de lijst van de mooiste stations ter wereld.

Naast St. Pancras Station ligt het station King's Cross. Dit station speelt een rol in de boeken van Harry Potter. In de hal vind je nog het zogenaamde perron 9¾ van waar de Zweinsteinexpres vertrekt om de leerlingen naar school te brengen. Mensen staan hier massaal in de rij om een foto van zichzelf te laten maken. Uiteraard is er ook een Harry Potter souvenirwinkel voor de echte fans.

Van het station lopen we naar het Landmark Hotel. Er is ons verteld dat we dit hotel echt een keer gezien moeten hebben. We komen binnen in een indrukwekkende grote hal met enorme palmbomen. Eigenlijk is het een soort overdekt binnenplein. We kijken onze ogen uit: wat een pracht en praal. We maken een ronde op de eerste verdieping en we komen uit in een lounge café. Nu we hier toch zijn, vinden we dat we ook even iets moeten gaan drinken. De prijs van onze drankjes nodigt echter niet uit om een tweede consumptie te nemen. We proberen daarom zo lang mogelijk om van deze ene te genieten.

Bij The Minorities nuttigen we vervolgens een voor ons meer betaalbare maaltijd alvorens we weer terug naar Basingstoke gaan.

Zondag 28 februari.

Ook dit weekend is omgevlogen. Wat zou het fijn zijn als er meer dagen in een weekend zouden zitten.

We ontbijten in het appartement en drinken in het winkelcentrum nog een laatste kop koffie samen. Maar dan is het toch echt tijd om afscheid te nemen. Het was een supergezellig weekend en we spreken af om het snel nog eens over te doen.

Miscommunicatie

De wifi van Mandy werkte tot vandaag prima, maar op de een of andere manier lijkt het vandaag erg traag te zijn. Ik maak me ongerust dat ik dit misschien veroorzaak, omdat ik regelmatig gebruik maak van het internet. We hebben in het begin afgesproken dat we elkaar laten weten als een van twee problemen heeft met de wifi.

Ik stuur dus een appje naar Mandy met de vraag of zij ook last heeft van de trage wifi. Ik krijg daarop een erg kort antwoord: nee. Dat vind ik vreemd en niets voor Mandy, dus ik vraag haar of er iets is. Weer een kort antwoord: nee.

Ik begin me af te vragen of ik iets verkeerd heb gedaan of gezegd en ik denk even terug. Het is al even geleden dat ik haar heb gezien, maar we zijn allebei druk geweest.

Weer vraag ik of er iets is en of ik misschien iets heb gedaan waardoor ze zo kort reageert. Dan krijg ik een enorm antwoord terug: Ik had allereerst kunnen vragen hoe het met haar gaat. Ik zou haar genegeerd hebben toen ik haar een tijdje terug 's avonds tegenkwam. Vervolgens krijg ik het verwijt dat ik haar met de afwas heb laten zitten na ons laatste etentje en ik heb haar de volgende dag niet meer bedankt voor het restantje dat ik meegekregen had. Tot slot vindt ze dat ik in de gesprekken die we hadden, erg bot en gevoelloos reageerde.

Nou, dat komt wel aan. Ik moet echt even nadenken wat er dan allemaal voorgevallen en gezegd is. Ik ben haar inderdaad tegengekomen toen ze net thuiskwam. Dat was de avond dat Ton, Astrid en Martin kwamen logeren; alweer een tijdje geleden. Ik weet nog dat ik toen gehaast en op mijn sokken naar beneden ben gelopen en dat ik haar gezien heb, maar ik heb haar toen toch gegroet? Toen ik weer terugliep, was ze al naar binnen. Ik heb daar verder niets achter gezocht.

Wat het etentje betreft, ik heb aangeboden om de afwas mee te nemen om in mijn vaatwasser te zetten, maar daar wilde ze niets van weten en voor het restantje dat ik meekreeg, heb ik haar bedankt. Dat had ik

blijkbaar de volgende dag ook nog een keer moeten doen. En ja, bij een whatsapp berichtje begin ik niet meteen met een uitgebreide begroeting. Dat wordt in Nederland nooit gedaan, maar blijkbaar is dat hier wel de gewoonte.

Wellicht is mijn Nederlandse manier van communiceren te direct en ik steek de hand in eigen boezem; ik bied haar mijn excuses aan en zeg dat ik haar niet voor het hoofd heb willen stoten. Ik vraag of we hierover persoonlijk even kunnen praten, want via berichtjes komt een boodschap toch anders over. Ik krijg als antwoord dat ze dat niet nodig vindt. Daar wil ik het echter niet bij laten zitten. Ik voel me onheus bejegend en wil het graag rechtzetten. Daarnaast wil ik ook mijn kant van het verhaal vertellen, maar weer reageert ze dat ze het niet nodig vindt en dat ik overdreven reageer.

Dan ben ik er klaar mee. Ik wil graag mijn excuses aanbieden als blijkt dat ik haar beledigd heb of genegeerd, maar als ze me daar de kans niet voor geeft komt ook mijn trots om de hoek kijken. Dat bericht ik ook zo aan haar. Deze manier van communiceren voelt niet goed. Ze antwoordt weer dat ik me niet zo druk moet maken. Dan stuur ik mijn laatste app waarin ik haar zeg dat ik het jammer vind dat ze zo reageert, dat ik het gezellig vond om iemand in het gebouw te kennen en dat ik graag de kans wil krijgen om het een en ander uit te praten. Als ze me daar de gelegenheid niet toe geeft, dan houdt het hier voor mij op. Ik bedank haar voor de gezellige avonden en ik wens haar het allerbeste. Mandy reageert niet meer en ik vrees dat de vriendschap voorbij is, maar ik besluit het daar verder bij te laten. Het is misschien ook wel typisch Nederlands om dingen uit te willen spreken.

De wifi blijft het gewoon doen; daar mag ik blijkbaar nog wel gebruik van blijven maken.

De volgende dag bespreek ik het voorval met Cynthia. Ik vraag haar of dit typisch Engels is en of ik anders had moeten reageren, maar Cynthia geeft aan dat ze de reactie van Mandy ook vreemd vindt. Er zit dus niets anders op dan het maar gewoon te accepteren.

Uitschrijven bij de gemeente

Dinsdag 1 maart

Ton stuurt me een foto door van een brief over mijn zorgverzekering. De zorgverzekeraar schrijft daarin dat ze ontdekt hebben dat ik niet verzekerd ben. Ik begrijp het in eerste instantie niet. Voor ik naar Engeland ging, heb ik met hen contact opgenomen en ze vertelden me toen dat ik de zorgverzekering stop moest zetten. Dat heb ik gedaan, dus ja, in Nederland ben ik niet meer verzekerd.

Intussen is bij Ton een lampje gaan branden en hij vraagt of ik me ook bij de gemeente heb uitgeschreven. Nee, dat heb ik niet. Ik woon toch slechts tijdelijk in Engeland? En daar blijkt het probleem te zitten. Ik heb aan een heleboel zaken gedacht, maar geen moment dat ik me uit had moeten laten schrijven bij de gemeente.

De zorgverzekeraar heeft op een of andere manier ontdekt dat ik nog ingeschreven sta bij de gemeente, maar dat ik geen zorgverzekering heb en in Nederland is iedereen verplicht een zorgverzekering te hebben. In de brief vermelden ze dat ik me vóór 1 april moet laten verzekeren, anders riskeer ik een boete. Nou was ik dat toch al van plan, want per 1 april moet ik in Nederland weer aan het werk.

Ik wil er echter toch nog iets meer over weten en ik ga op zoek naar meer informatie hierover. Het blijkt dat je jezelf moet uitschrijven als je langer dan acht maanden in het buitenland gaat wonen en werken. Je wordt dan uitgeschreven uit de Basisregistratie Personen (BRP). Hier krijg je een bewijs van, wat je vervolgens weer nodig hebt voor je zorgverzekering. Door het uitschrijven bij de gemeente kan je recht op zorgverzekering vervallen en geadviseerd wordt om in alle gevallen met je zorgverzekering contact op te nemen over de consequenties. Het uitschrijven kan op zijn vroegst vier weken voor vertrek en op zijn laatst op de dag van vertrek.

Ga je korter dan zes maanden naar het buitenland, dan hoef je jezelf in principe niet uit te schrijven bij de gemeente. In mijn geval had ik dat wel moeten doen, want ik heb mijn zorgverzekering voor zes maanden stop moeten zetten omdat Groot-Brittannië een verdragsland is. In het hoofdstuk “Praktische Informatie” vind je hierover meer informatie.

Ik meld me dus weer netjes aan voor de zorgverzekering.

Moederdag

Zondag 6 maart

Het is vandaag Moederdag in Engeland. Ik heb altijd gedacht dat zo'n dag min of meer voor de commercie was bedacht, maar er blijkt een hele geschiedenis achter te zitten.

In Groot-Brittannië wordt Moederdag gevierd op de vierde zondag van de vastenperiode (Lent in het Engels), drie weken voor Paaszondag. Hoewel het hier in de commercials en op affiches Mother's Day wordt genoemd, is de originele Engelse benaming "Mothering Sunday".

Mother's Day is de Amerikaanse benaming voor de dag waarop moeders en de moederband worden geëerd.

Moederdag kent verschillende oorsprongen en gaat veel verder terug in de geschiedenis. Moederdag zoals wij het kennen is afkomstig uit Amerika.

Marie Reeves Jarvis, activiste en maatschappelijk werkster had de wens om een dag in het leven te roepen waarop alle moeders, levend en dood, geëerd zouden worden voor alles wat ze betekenen of betekend hebben. Toen zij stierf op 1905, besloot haar dochter Anna Jarvis (1864-1948) om haar moeders plan uit te voeren. Zij voerde campagne om hier een officiële dag van te maken. Voor de datum van deze dag koos ze de tweede zondag in mei, de eerste zondag na de sterfdag van haar moeder (9 mei 1905). In 1914 ondertekende president Wilson een verdrag waarin Moederdag tot officiële feestdag werd verklaard en sindsdien vieren ze in Amerika, net als in Nederland, deze dag op de tweede zondag in mei.

In Groot-Brittannië was het Constance Smith (1878-1938) die *Mothering Sunday* in het leven riep nadat zij geïnspireerd was geraakt na het lezen van een artikel over de campagne van Anna Jarvis. Zij wilde deze feestdag echter een meer Christelijke inslag geven en daarmee tevens de moederkerk eren. Mothering Sunday zou volgens haar gevierd

moeten worden op de vierde zondag van de vastenperiode, drie weken voor Paaszondag. Tot aan haar dood heeft ze hiervoor campagne gevoerd, met succes.

In een aantal andere landen wordt Moederdag op weer een heel andere dag gevierd. In Frankrijk, bijvoorbeeld, op de laatste zondag van mei en in Spanje op de tweede zondag in december.

De dag is dus oorspronkelijk bedoeld om alle moeders in het zonnetje te zetten, maar de commercie is hier dankbaar op ingesprongen. Anna Jarvis was hier destijds al bang voor en toen zij zag dat haar angst bewaarheid werd, heeft ze zelfs nog geprobeerd om de dag af te laten schaffen. Dat is niet gelukt; Moederdag wordt inmiddels in 46 landen gevierd. De commercie maakt daar dankbaar gebruik van.

Mijn moeder is jarig

Zaterdag 12 maart

Mijn moeder is maandag jarig en mag tachtig jaar worden. Om dat te vieren, geeft ze morgen een feest. Ik heb een aantal diensten kunnen ruilen zodat ik naar haar feest kan komen en dus ben ik weer onderweg naar Nederland.

Afgelopen week stond ook in het teken van opzeggen: mijn huurcontract en mijn baan. Stond ik vijf maanden geleden nog aan het begin van dit avontuur, nu zit het er alweer bijna op. Na dit weekend nog twee weken te gaan: acht diensten en 3 vrije dagen. Daarna moet ik echt afscheid gaan nemen van mijn collega's, patiënten en mijn appartementje in Basingstoke.

Zondag 13 maart

Mijn moeder wil dit jaar haar verjaardag groter vieren dan ze normaal doet; tachtig is natuurlijk ook een bijzondere leeftijd. Ze heeft daarom met de hulp van mijn jongste zus Anita, een zaaltje afgehuurd.

De afgelopen jaren zijn niet gemakkelijk voor haar geweest. In 2011 moesten mijn ouders toezien hoe een van hun dochters de strijd tegen borstkanker op moest geven. Hoewel mijn zus Huubke wist dat ze deze strijd niet kon winnen, heeft ze er alles aan gedaan om het zo lang mogelijk te rekken. Na tien jaar moest ze, na het verleggen van enorm veel grenzen, de strijd opgeven.

Kort na haar overlijden kreeg mijn moeder de zorg voor mijn vader die, ten gevolge van vasculaire dementie, steeds verder achteruitging. In 2014 moest ze de moeilijke beslissing nemen om hem op te laten nemen op een gesloten afdeling van een verzorgingstehuis. De zorg voor hem werd weliswaar lichamelijk een stuk minder, maar het gaf haar niet de rust die ze hoopte te krijgen. Het verblijf van mijn vader in

het verzorgingstehuis heeft niet lang geduurd: hij overleed een week later in zijn slaap op de mooie leeftijd van 89 jaar.

Mijn moeder is een sterke vrouw die de touwtjes in ons gezin stevig in handen heeft gehad. Samen met mijn vader runde ze tien jaar lang een hotel-café-restaurant, waarbij mijn vader de kastelein was en zij het zakelijk brein. Toen het huurcontract afliep zijn ze samen beheerder geworden van het ontmoetingscentrum in ons dorp. Mijn vader was elf jaar ouder dan mijn moeder en ging vrij snel daarna met pensioen. Hij nam het huishouden voor zijn rekening, terwijl mijn moeder het ontmoetingscentrum beheerde.

Ik kom uit een gezin met drie meiden en mijn vader had heel wat te stellen met vier dames in huis. Autorijden kon hij niet en hij deed alle boodschappen op de fiets. Ik zie hem nog door het dorp fietsen met drie pakken maandverband onder zijn pakkendrager.

Voor het feest heeft mijn moeder familie, burens en vrienden uitgenodigd. Ook alle neven en nichten zijn erbij. De afgelopen jaren hebben we elkaar alleen getroffen bij begrafenissen, maar deze omstandigheid is veel gezelliger.

Een aantal kleinkinderen hebben een lied voor oma ingestudeerd en ze is er zichtbaar door geroerd.

We worden goed voorzien van hapjes en drankjes, en we gaan na afloop met een voldaan gevoel weer naar huis. Mijn moeder kan terugkijken op een geslaagd verjaardagsfeest.

Maandag 14 maart

Vandaag is ze echt jarig en ik ga nog even bij haar langs voor ik weer naar het vliegveld ga. We drinken samen koffie en blikken nog eens terug op haar feest. Ze heeft er enorm van genoten.

Dan neem ik afscheid van haar, maar het is maar voor even. Over twee weken kom ik definitief naar huis.

Gemengde gevoelens

Zondag 27 maart

Het is paaszondag. Mijn collega's willen ter ere van mijn afscheid een etentje organiseren en onze secretaresse heeft haar huis ter beschikking gesteld voor een afscheidslunch. We hebben afgesproken om allemaal iets klaar te maken.

Ik kan met Cynthia meerijden en ze heeft de toeristische route genomen. Ze is in deze omgeving opgegroeid en weet overal wel interessante plekje aan te wijzen. Ze kan daar ook boeiend over vertellen op haar humoristische Engelse manier. Zo komen we bijvoorbeeld door het plaatsje Whitchurch. De schrijver van *Watership Down*, Richard Adams, woont in Whitchurch en het verhaal van *Watership Down* is gebaseerd op een van de heuvels in Kingsclear, een dorpje vlakbij Whitchurch. Het is een verhaal over een groep konijnen en is bij velen bekend door het lied "Bright Eyes" van Art Garfunkel en de bijbehorende videoclip.

Het is erg gezellig en de gerechten zijn heerlijk. Iedereen heeft, zoals afgesproken, een of twee gerechtjes gemaakt en dat levert een geurig en kleurig buffet op. Na afloop word ik verrast met een bijzonder mooi cadeau: een kristallen vaas met daarin een tekst gegraveerd: *A wonderful nurse who will be missed. With love from all*. Om de tekst staat een hart gegraveerd met daarin drie kleine Swarovski steentjes verwerkt. Ja, daar word ik wel even stil van. Ik ben er ook door verbaasd. Zij laten bij mij een grotere indruk na dan ik, in mijn beleving, op hen.

Voor mijn collega's en patiënten heb ik ook afscheidscadeautjes gekocht. Ik vond het wel leuk om iets typisch Nederlands achter te laten. Tja, en wat geef je dan als iedereen denkt dat we in Nederland allemaal op klompen lopen? Voor alle patiënten heb ik een

sleutelhanger met beschilderde houten klompjes gekocht en voor mijn collega's iets grotere klompjes van Delftsblauw keramiek. Voor iedere collega heb ik daarnaast ook nog een geschenktasje met wat persoonlijke cadeautjes samengesteld, voorzien van een persoonlijk geschreven kaartje. De klompjes voor de patiënten wil ik tijdens de laatste twee dagen uitdelen wanneer ik ze voor de laatste keer zie.

Maandag 28 maart

Tweede Paasdag. Vandaag zie ik de patiënten van de maandaggroepen voor de laatste keer. Ze reageren enthousiast op de klompjes, maar ze vinden het wel jammer dat ik wegga. Onslow roept vanuit zijn kamertje dat ik moet blijven en dat hij mijn baas wel eens even zal bellen. Grote mond, klein hartje.

Aan het einde van de ochtend word ik naar bay 2 geroepen. De patiënten hebben geld ingezameld om voor mij een afscheidscadeau te kopen. Samir vertelt dat ze daar drie maanden mee bezig zijn geweest. Ik krijg een enorme picknickmand met daarin een fles champagne en een assortiment Engelse jam en marmelades. Ik voel me vereerd dat ze al die moeite voor mij hebben gedaan. Gelukkig kan ik aan het einde van de dag met een collega meerijden.

Ton en Mark, die eerder ook bij mij heeft gelogeed met zijn vrouw, zijn inmiddels vanuit Nederland onderweg met een grote aanhanger. Ze gaan proberen om al mijn spullen weer ingepakt en ingeladen te krijgen. Ik kan ze daarbij niet helpen, want morgen is mijn laatste werkdag, maar in de afgelopen week heb ik steeds iets ingepakt en de kasten zijn nu zo goed als leeg. Ik heb alles al grondig gepoetst zodat ik het netjes kan achterlaten. Aan hen de uitdaging om alles in de aanhanger te krijgen.

Het appartement staat inmiddels weer te huur en er zijn ook al kijkers geweest.

Dinsdag 29 maart

Ton en Mark zijn vannacht laat aangekomen en slapen nog als ik vertrek voor mijn laatste werkdag. Als ik het appartementengebouw verlaat, besef ik dat dit de laatste keer is dat ik hier zo loop en het voelt een beetje raar. Ik ga het missen, dat weet ik zeker. Ik probeer onderweg zo bewust mogelijk de omgeving in me op te nemen, alsof ik bang ben dat ik het anders ga vergeten.

Het is vandaag uitzonderlijk rustig. Om verschillende redenen zijn een aantal patiënten vanmiddag niet aanwezig en voor de verandering hoeven we een keer niet te rennen en te vliegen.

De mannen thuis hebben hard gewerkt om alles uit elkaar te halen en in de aanhangwagen te laden. Ze verrassen me met een bezoek aan de kliniek. Ik geef ze een rondleiding. Onslow ziet ons voorbij lopen. Vanuit zijn kamer roept hij mij naar binnen en zegt dat hij Ton wel eens wil leren kennen, dus ik stel hem aan hem voor.

Ton en Mark vertrekken daarna weer. Ik heb nog een paar uurtjes voor de boeg, maar ik probeer er vandaag zoveel mogelijk van te genieten zolang het nog duurt.

Het inladen is erg voorspoedig verlopen waardoor de mannen nog tijd over hebben om de stad in te gaan. Ze hebben hard gewerkt. Alle spullen uit het appartement zijn in de aanhanger geladen en ook de auto zit helemaal vol. Met passen en meten hebben ze alles erin gekregen. De vaas die ik gekregen heb, heeft een veilige plek gekregen. Het zou jammer zijn als deze de reis niet overleeft. Ik vrees dat ik hem thuis ook niet durf te gebruiken, bang dat ik hem laat vallen.

Doordat het vandaag zo uitzonderlijk rustig is, kunnen we zowaar op tijd naar huis. Ton en Mark komen me bij de kliniek ophalen en na de laatste afscheidsknuffels van mijn collega's rijden we naar het appartement om de laatste spulletjes te pakken. Voor ik in de auto stap,

gooi ik nog vlug een kaartje in de brievenbus van Mandy om haar te bedanken voor de gezellige avonden en voor het delen van de wifi. Ik schrijf dat ik het erg jammer vind dat alles zo is gelopen en wens haar veel geluk met de verkoop van haar appartement. Daarna gaan we op weg naar Nederland. Het makelaarskantoor is in verband met de paasdagen gesloten, dus de sleutels moet ik het komende weekend nog inleveren. Dat is omslachtig, maar dit weekend was voor Ton de enige mogelijkheid om hier naartoe te komen om het appartement leeg te maken. We rijden komend weekend dus nog één keer op en neer voor de sleutels.

Ik vertrek met gemengde gevoelens. Aan de ene kant ben ik blij weer naar huis te gaan, maar aan de andere kant heb ik hier ook enorm genoten van het gevoel van vrijheid en mijn collega's en patiënten heb ik in mijn hart gesloten.

Het allerlaatste weekend

Woensdag 30 maart

Vanmorgen, of eigenlijk vannacht, zijn we thuisgekomen. De terugreis is voorspoedig verlopen. De vaas is gelukkig heelhuids aangekomen. Hij heeft een mooie plek gekregen, maar ik durf hem (nog) niet te gebruiken.

Eind van de ochtend heb ik in het ziekenhuis MRSA-kweken afgenomen. Dat moest omdat ik in een buitenlandse kliniek heb gewerkt: MRSA is een ziekenhuisbacterie en bij een verblijf in een buitenlands ziekenhuis, of in mijn geval omdat ik er gewerkt heb, ben ik verplicht de kweken af te nemen. Pas zodra de uitslag bekend is en deze negatief is, mag ik weer aan het werk. Daar gaan een paar dagen overheen. Voor de zekerheid heb ik daarom mijn voorjaarsvakantie gepland in de komende week. Dat is ook wel fijn, want dat kan ik alles nog even laten bezinken en alle spullen opruimen voor ik weer aan het werk moet.

Komend weekend moeten we zoals gezegd nog terug naar Basingstoke om de sleutels in te leveren. Ik heb overwogen om op en neer te vliegen, maar Ton vond het geen probleem om nog een keer te rijden.

Zaterdag 2 april

De makelaar is vandaag maar tot 13.00 uur geopend, dus we moeten zorgen dat we vóór die tijd de sleutels hebben ingeleverd.

Gisteravond zijn we bij het appartement aangekomen en hebben daar voor de laatste keer geslapen. Ik ben zes maanden geleden begonnen op een luchtbed en ik eindig nu de laatste nacht ook weer op een luchtbed. Deze is echter een stuk beter en comfortabeler dan die van de eerste nacht.

We ontbijten voor de laatste keer in het winkelcentrum en als we de sleutels hebben ingeleverd, rijden we weer terug naar Nederland.

De makelaar zal het appartement nog inspecteren, maar daar hoef ik niet bij aanwezig te zijn. Ik heb het naar mijn idee netjes achter gelaten. Het tapijt heb ik schoon weten te houden, dus dat hoeft niet gereinigd te worden. Ik ga ervan uit dat ik de borg gewoon teruggestort krijg.

Eindafrekening en Borg

De uitslag van de MRSA-kweken waren negatief en na mijn voorjaarsvakantie kon ik weer aan het werk op de dialyseafdeling in Den Bosch.

Het is fijn om hier weer terug te zijn. Ik heb de nachtdiensten gemist; de rust, de overzichtelijkheid, maar zeker ook de patiënten. Dat geldt eigenlijk ook voor de dagdiensten. Geen race tegen de klok, op je gemak alles af kunnen werken en op tijd naar huis. Dat zou ik mijn Engelse collega's ook zo graag gunnen.

Van het energiebedrijf heb ik de eindafrekening gekregen. Het bedrag storten ze niet terug op mijn rekening, maar ze zullen me een cheque sturen. Deze moet dan bij de bank afgegeven worden en dan wordt het op mijn rekening bijgeschreven. Ik moet een adres in Engeland opgeven waar ze de cheque naar toe kunnen sturen, maar dat heb ik niet meer. Ik neem contact op met de makelaar om te vragen of het goed is dat ik hun adres opgeef en of zij dan misschien die cheque bij de bank af zou willen geven. Die is bij hen om de hoek en het scheelt mij een reis naar Basingstoke. De makelaar vindt het geen probleem. Vervolgens laat ik het energiebedrijf weten dat ze de cheque naar de makelaar kunnen sturen.

Een paar dagen later krijg ik een telefoontje van de Lloyds Bank. Ze hebben een cheque ontvangen, maar de te naamstelling is niet juist. Het is uitgeschreven aan mevrouw Kapteijns-Kuiper, maar ik sta bij de bank ingeschreven met mijn meisjesnaam. Officieel mogen ze het niet overmaken op mijn rekening. Ik geef aan dat ik overal met mijn getrouwde naam sta ingeschreven, dus ook bij het energiebedrijf. De bank doet gelukkig niet moeilijk en zegt dat ze het voor deze keer accepteren. Ik krijg wel het advies bij een volgende keer te zorgen dat mijn meisjesnaam op de cheque staat.

Een dag later staat het bedrag op mijn rekening. Het blijkt een aardig bedrag. Energiezuinig zijn loont.

Niet veel later krijg ik een e-mail van de makelaar. Er is een inspectie van het appartement geweest en ze hebben een aantal kosten in rekening gebracht.

Zo zijn er een aantal spijkergaatjes die we dicht hadden moeten smeren, maar ik krijg ook een foto van de groentelade die beschadigd is en er zijn twee stopcontacten in de slaapkamer verwijderd en dichtgesmeerd. De kosten hiervoor zullen ze van mijn borg afgehouden. Ik heb echter nooit stopcontacten verwijderd en ik mail terug dat dit niet klopt. De spijkergaatjes hadden we misschien even dicht moeten smeren, maar die twee stopcontacten zijn echt nog van de vorige bewoner geweest. De beschadiging van de groentelade moet ook bij de vorige bewoner gebeurd zijn, maar dat kan ik niet bewijzen. Het is me tijdens mijn verblijf niet opgevallen, anders had ik dat uiteraard wel gemeld.

Ik ben echter niet van plan de kosten voor de stopcontacten op me te nemen. Ik pak de brochure die ik destijds gekregen heb er nog eens bij. Er zit geen foto van deze stopcontacten bij. Die blijken achter de slaapkamerdeur te hebben gezeten en die zijn mij niet opgevallen. Op de foto die ze me hebben gestuurd, zie ik dat deze op dezelfde manier zijn afgesmeerd als de twee plekken in de gang: net zo slordig. Ik laat de makelaar weten dat ik de kosten voor de spijkergaatjes en de groentelade accepteer, maar dat die stopcontacten absoluut niet door mij zijn verwijderd. Ik verwijs ze naar de foto in de brochure en laat zien dat dit bijna identieke plekken zijn. Ze gaan akkoord met mijn bewijsvoering en laten de kosten voor de stopcontacten voor wat ze zijn.

Helaas krijg ik dus niet mijn hele borgsom terug. Wel weer een les voor een eventuele volgende keer: alles goed nalopen en elke beschadiging of mankement fotograferen en doorgeven aan de makelaar.

Praktische Informatie

Registratienummer

Het aanvragen van de registratie bij *Nursing and Midwifery Council* was een behoorlijke kluif. De NMC is de Britse tegenhanger van de Nederlandse BIG-registratie. Evenals in Nederland mag je in Groot-Brittannië niet werken als verpleegkundige als je niet in het register staat ingeschreven.

Toen ik het aanvraagformulier ontving, dacht ik die wel even in te gaan vullen. Nou, dat viel tegen. Van het detacheringsbureau heb ik daar wel enige hulp bij gekregen, maar het meeste heb ik toch zelf op moeten zoeken.

Het formulier bestond uit een aantal onderdelen: persoonlijke gegevens, werkervaring, medische verklaring, verklaringen omtrent gedrag en vakbekwaamheid, referenties van huidige en vorige werkgever(s), BIG-registratie en andere instanties waar ik mogelijk nog ingeschreven stond.

Voor de registratie moesten al mijn diploma's en behaalde certificaten vertaald worden door een beëdigd vertaler en vervolgens, net als mijn paspoort, gelegaliseerd worden door een notaris. Dit had ook bij iemand anders gedaan kunnen worden die daarvoor bevoegd is, maar ik woon naast een notariskantoor dus die keuze was snel gemaakt.

Vervolgens moest ik een gezondheidsverklaring van mijn huisarts hebben en een bewijs dat ik ingeënt ben tegen bof, mazelen en rodehond (BMR), en tegen difterie, kinkhoest, tetanus en polio (DKTP). Aangezien dat voor mij wel even geleden is en mijn ouders het inentingsbewijs niet hadden bewaard, kon ik dat dus niet opsturen. Ik heb de bof, de mazelen en rodehond als kind doorgemaakt, maar ja, daar had ik geen bewijs van en dus moest ik weer een afspraak maken bij de GGD voor een bloedonderzoek.

Vervolgens moest mijn huisarts ook nog bevestigen dat ik een BCG-litteken had. Als kind zou ik tegen tuberculose ingeënt moeten zijn met het BCG-vaccin. Deze inenting laat een klein litteken achter. Echter, bij mij was dat litteken niet te zien, of in ieder geval niet duidelijk. Daar kwam bij dat ik, toen ik in 2002 weer in het ziekenhuis ging werken, een positieve reactie kreeg op de mantouxtest. Ik ben daarvoor twee jaar onder controle geweest bij de GGD, maar alle onderzoeken bleken goed: geen tekenen van tuberculose. Ook deze documentatie moest ik opsturen met een in het Engels geschreven verklaring. Hierop kreeg ik het verzoek om een quantiferontest te laten doen: een bloedtest die bewijst dat je inderdaad geen TBC hebt.

Sommige documenten mochten ook niet ouder zijn dan een paar maanden. De VOG bijvoorbeeld, mocht niet ouder zijn dan drie maanden. En ook de verklaring van de huisarts had een houdbaarheidsdatum. Dat was een van de dingen waardoor mijn inschrijving in eerste instantie niet goedgekeurd werd. De verklaring van mijn huisarts bleek net iets ouder te zijn dan drie maanden. Die moest dus weer opnieuw aangevraagd worden.

De VOG was wel binnen de tijd, maar daarvan hadden ze de Engelse vertaling onderaan de verklaring niet gezien. Na een paar keer over en weer bellen was dat gelukkig ook opgelost.

Kortom, het heeft alles bij elkaar behoorlijk wat tijd, maar zeker ook geld gekost: aanvragen van documenten, vertalen en legaliseren, afspraken bij huisarts, GGD en notaris, inentingen, bloed- en röntgenonderzoeken.

Het spreken van de Engelse taal is natuurlijk een must als je daar gaat werken. Voor de registratie bij de NMC is dit zelfs een vereiste. Dat was het enige onderdeel waar ik weinig voor hoefde te doen. Vlak voor de aanvraag heb ik een cursus Engels voor gevorderden gedaan ter voorbereiding op het examen Advanced English (CAE) van de British Council. Het examen heb ik vervolgens met goed resultaat afgelegd en een certificaat ontvangen. Dat certificaat kon ik nu mooi meesturen.

Over het communiceren in het algemeen zat ik dus niet in, maar onderwerpen als gezondheidszorg en dialyse werden in de cursus niet behandeld. Ik heb daarom ter voorbereiding het boek *Engels voor Verpleegkundigen* (Ank van de Wiel, Bohn Stafleu van Loghum, 2002) gekocht. Voor het werken in een ziekenhuis is dit boek ideaal, maar als dialyseverpleegkundige kon ik alleen de informatie over bloedsuikerslagen en vitale functies gebruiken. Op internet had ik echter een Engelstalige informatiefolder gevonden over dialyseren en de termen die daarin staan kon ik wel prima gebruiken.

Zorgverzekering

Ik was in de veronderstelling dat ik mijn zorgverzekering gewoon kon aanhouden als ik naar Engeland ging, maar dat bleek dus niet het geval te zijn. Mijn zorgverzekeraar vertelde me dat ik mijn zorgverzekering moest opzeggen en weer opnieuw afsluiten zodra ik in Nederland terug was.

Nederland heeft met een aantal landen afspraken gemaakt omtrent medische zorg, de zogenaamde verdragslanden:

EU-landen, EER-landen (landen die niet tot de EU horen maar waar wel EU-regels gelden) en verdragslanden buiten de EU/EER.

Wat je met je Nederlandse zorgverzekering moet doen, hangt dus af van het land waar je gaat werken. In eerste instantie is het belangrijk of je naar een verdragsland, een eerste-werkdagland of naar een niet-verdragsland gaat. Vervolgens is het belangrijk om te weten hoe lang je in dat land gaat werken en/of wonen. Tot slot is er nog een verschil of je voor een Nederlandse werkgever in het buitenland gaat werken of voor een buitenlandse werkgever.

Ga je, net als in mijn geval, langer dan drie maanden tot een jaar in een *verdragsland* werken voor een buitenlandse werkgever, dan moet je je zorgverzekering opzeggen en een nieuwe zorgverzekering afsluiten in het betreffende land. Ga je echter voor een Nederlandse werkgever in dat land werken, dan kun je gewoon in Nederland verzekerd blijven.

Blijf je langer dan een jaar in dat land, dan moet je contact opnemen met de Sociale Verzekeringsbank (SVB). De SVB verzorgt wetten en regelingen in opdracht van de overheid, zoals de AOW en de kinderbijslag. Op de website van de SVB kun je hierover uitgebreide informatie vinden.

In een *eerste-werkdagland* vervalt je Nederlandse ziektekostenverzekering vanaf je eerste werkdag en moet je een zorgverzekering in dat land afsluiten. Landen die tot de eerste-werkdaglanden behoren, zijn o.a. Japan, Tunesië, Turkije, Marokko, Canada en de Verenigde Staten.

Ook in een *niet-verdragsland* bepaalt de lengte van je verblijf of je wel of niet in Nederland verzekerd kunt blijven. Verblijf je korter dan drie maanden in dat land, dan blijf je gewoon in Nederland verzekerd. Als de lengte van je verblijf echter nog niet definitief is en de kans bestaat dat je langer dan drie maanden in dat land gaat verblijven, sluit dan een verzekering af in dat land. Wordt je verblijf namelijk langer dan drie maanden, dan ben je met terugwerkende kracht niet meer verzekerd in Nederland.

Bij het schrijven van dit boek was nog niet bekend wat de regels voor de zorgverzekering van Europeanen in Groot-Brittannië zijn als de Brexit een feit is.

Pensioen

Om zes maanden in Engeland te kunnen wonen en werken heb ik vrij genomen van mijn werk. Hiervoor heb ik al mijn overuren, restant vakantiedagen, compensatie-uren en PLB-uren (Persoonlijk Levensfase Budget) opgenomen. Daarmee kan ik drieënhalve maand overbruggen. Voor de resterende tijd heb ik onbetaald verlof opgenomen. Dat heeft consequenties voor mijn pensioenopbouw. Deze is namelijk stopgezet, omdat ik voor een buitenlandse werkgever ga werken. Ik had me

kunnen laten bijverzekeren, maar voor die twee maanden onbetaald verlof vond ik dat niet nodig. Wellicht scheelt het in jouw situatie wel veel, dus laat je hierover informeren. Je kunt hiervoor terecht bij diverse verzekeringsmaatschappijen.

Gezondheidszorg in Groot-Brittannië

De gezondheidszorg in Groot-Brittannië is anders geregeld dan in Nederland. De NHS (*National Health Service*) is het Britse overheidsorgaan dat daar alles omtrent de gezondheidszorg regelt. In tegenstelling tot Nederland is het in Groot-Brittannië niet verplicht om een zorgverzekering af te sluiten. Iedereen heeft er recht op gratis gezondheidszorg en ze hoeven daarom geen zorgpremies, eigen risico of aanvullende kosten te betalen voor de meeste specialistische behandelingen. Deze kosten worden betaald uit belastingen en overheidsinkomsten. De hoogte van deze belasting hangt af van het inkomen en wordt direct van het loon ingehouden.

Daar staat tegenover dat de gezondheidszorg in Groot-Brittannië weinig luxe kent en men te maken heeft met vaak lange wachttijden bij de huisarts en in ziekenhuizen. De meeste ziekenhuizen kennen ook niet de luxe zoals wij in de ziekenhuizen in Nederland gewend zijn.

Het is in Groot-Brittannië wel mogelijk om je extra te laten verzekeren door een particuliere verzekering te nemen, maar dit wordt over het algemeen weinig gedaan omdat de zorg al zo toegankelijk is. De meeste voorzieningen zijn gratis, dus het is overbodig om je daar nog eens extra voor te verzekeren. Met een particuliere verzekering heb je echter wel de mogelijkheid om gebruik te maken van een privékliniek. De wachttijden zijn hier korter en de zorg iets exclusiever.

Een ander verschil met Nederland is de keuze in huisarts. In Nederland kun je voor een eigen huisarts kiezen met een eigen praktijk heeft of deze samen met een andere arts deelt. In Groot-Brittannië hebben ze groepspraktijken en kies je niet voor een huisarts, maar voor de

groepspraktijk. Van hieruit wordt alles geregeld. Alleen als er een nadere diagnose gesteld moet worden, word je doorgestuurd naar een specialist. De huisarts of GP (*General Practitioner*) regelt dan vervolgens weer de medicatie. Medicatie kan alleen door een arts worden voorgeschreven, tenzij het gaat om pijnstillers en medicijnen tegen verkoudheid. Deze middelen kun je gewoon overal kopen. Voor voorgeschreven medicatie moet je een kleine bijdrage betalen. In Nederland ga je alleen voor algemene klachten naar een huisarts, of voor de controle van diabetes, hartfalen en chronische longkwalen. Heb je verder onderzoek nodig, dan word je doorverwezen naar een specialist die vervolgens de verdere behandeling overneemt.

Om in Groot-Brittannië gebruik te maken van het zorgstelsel, moet je jezelf dus eerst in laten schrijven bij een huisarts, een *General Practitioner*. Na het invullen van een inschrijfformulier invullen volgt een kennismakingsgesprek. Vervolgens krijg je een NHS-nummer, een beetje te vergelijken met onze ziekenfondsnummers. Met dat NHS-nummer kun je dan naar een tandarts bij jou in de buurt gaan zoeken. Die vind je op de website van de NHS. Kleine tandheelkundige ingrepen zijn over het algemeen gratis, maar grotere behandelingen niet.

Communicatie

Tijdens mijn verblijf in Engeland heb ik met een bont gezelschap van collega's mogen werken. Soms leek het of de hele wereld vertegenwoordigd was op de unit. Het verdient aanbeveling om je van tevoren te verdiepen in de culturen die je tegen kunt komen en de valkuilen die dat met zich meebrengt. Hoewel de meesten al lang in Groot-Brittannië wonen en werken, hebben ze toch hun eigen gewoonten en manieren van omgaan met zaken. Dat kan soms voor verwarring of onbegrip zorgen.

Veranderingen sinds 2016

Er zijn sinds 2016 wel wat dingen veranderd. Zo verloopt het aanvragen van de registratie bij het Britse BIG-register nu iets anders. Je krijgt geen formulier meer toegestuurd, maar alles gaat via de site van het NMC (Nursing and Midwifery Council) en alle documenten moeten online verstuurd worden.

Met een Europese Beroepenkaart (European Professional Card of EPC) zou het zelfs sneller moeten gaan. Dit is een elektronische procedure waarmee je sneller door de aanvraag voor registratie heen kunt komen. Via de website van de Europese Unie kun je uitgebreide informatie vinden over de EPC en een account aanmaken om de EPC procedure op te starten.

Sinds 2015 is er ook een geheel nieuwe verpleegkundige functie bijgekomen in Engeland, namelijk die van *nursing associate*. Het is een functie tussen zorgassistent en verpleegkundige. Een *nursing associate* heeft meer bevoegdheden dan een zorgassistent, maar minder verantwoordelijkheden dan een verpleegkundige. Hij of zij mag bijvoorbeeld wel medicatie toedienen, maar alleen onder supervisie van een verpleegkundige. De zorgtaken zijn ook uitgebreider dan die van een zorgassistent. Misschien zou je het kunnen vertalen als verpleegkundig-assistent. De opleiding in Engeland voor *nursing associate* duurt twee jaar en dit wordt alleen nog maar in Engeland gedaan, dus niet in de rest van Groot-Brittannië. Sinds eind januari 2019 moet je ook voor deze functie geregistreerd staan in Engeland.

Epiloog

Mijn moeder is een half jaar na haar tachtigste verjaardag plotseling overleden. Dat kwam hard aan in onze familie. Ze stond nog zo vol in het leven. Na de zware jaren van zorg voor mijn vader hadden we haar nog zoveel jaren gegund waarin ze weer aan zichzelf toe kon komen, maar dat is haar helaas niet gegund geweest.

Ik ben heel blij dat we haar verjaardag nog met zoveel familie en vrienden hebben mogen vieren.

Met een aantal collega's in Basingstoke heb ik nog steeds contact en ik heb de kliniek in de afgelopen jaren een aantal keer bezocht om te zien hoe het nu met iedereen gaat. Zoals ik al verwacht had, is Jakub op zoek gegaan naar ander werk. Hij werkt nu bij de spoorwegen en heeft het daar beter naar zijn zin.

In 2018 kreeg ik nogmaals de kans om een paar maanden in Basingstoke te gaan werken, in dezelfde kliniek. Het voelde als thuiskomen. De patiënten die mij nog van de vorige keer kenden, vertelden dat ze de klompjes nog steeds hebben.

Mijn registratie heb ik na de vorige keer laten verlopen. Als ik ingeschreven had willen blijven, had ik elk jaar een aantal uren in Engeland moeten werken. Bovendien moet je voor het onderhouden van de registratie jaarlijks betalen en ook de nodige assessments doen. Dat was voor mij niet te realiseren.

Daarom heb ik ervoor gekozen om deze keer als dialyse-assistent te gaan werken en dat is heel goed bevallen. Voor een eventuele volgende keer zal ik zeker weer voor deze optie kiezen. Het salaris is weliswaar lager dan dat van een verpleegkundige, maar nog steeds prima om het verblijf te kunnen bekostigen.

Helaas was de periode te kort om weer een appartement te huren. Tijdens mijn speurtocht naar accommodatie vond ik de site van Spareroom.com. Dit lijkt een beetje op AirBnB, alleen worden er

kamers, appartementen of huizen te huur aangeboden voor een langere periode, voor meer permanente bewoning.

Via de site van Sparerroom kwam ik op de site van Optivo, een grote vastgoedorganisatie die onder andere kamers verhuurt aan *key workers*: mensen die in een ziekenhuis of in de gezondheidszorg werken. Thuis had ik op die site een aanvraag gedaan en die werd geaccepteerd. Ik kon meteen reserveren en ik hoefde dus niet van tevoren te gaan kijken. De locatie was ideaal. Iets verder dan mijn vorige verblijfplaats, maar ook weer op loopafstand van de kliniek. De kamer was niet supergroot, maar ik had een eigen badkamer en toilet. De keuken en huiskamer deelde ik met drie andere bewoners, maar door hun onregelmatige diensten heb ik ze weinig getroffen.

Van Mandy heb ik nooit meer iets gehoord. Sinds het akkefietje met haar begin ik elk bericht aan mijn Engelse collega's stevast met een *"hello, how are you"*. Zo ook in een berichtje aan Cynthia die ik bij mijn laatste verblijf in Basingstoke onverwachts tegenkwam. Ze had inmiddels een andere baan, maar zei het wel leuk te vinden om bij te kletsen. In het weekend was ze altijd vrij. Ik moest maar even een appje sturen om iets af te spreken. Toen ik dat echter de dag erop deed, netjes beginnend met *"hello, how are you"*, kreeg ik vervolgens geen antwoord meer. Aan de blauwe vinkjes kon ik echter zien dat ze het bericht wel gelezen had. Anders dan ik verwacht had, was haar *"ja leuk, dat moeten we doen"* waarschijnlijk niet meer dan een beleefdheid.

Mijn verhaal over wifi en internet is ondertussen achterhaald. In 2015 liep ik nog te stoeien met internet en wifi, terwijl ik nog geen jaar later in heel Europa gebruik kon maken van een databundel op mijn telefoon zonder extra kosten. Het zoeken naar wifispots is niet langer meer nodig, tenzij je een abonnement zonder databundel hebt.

Bronnen

Onderstaande websites heb ik geraadpleegd om antwoorden te vinden op de vragen die ik had, voor het vinden van woonruimte of voor aanvullende informatie:

www.gov.uk

www.vertreknaarengeland.nl

www.werkeninhetbuitenland.nl

www.sirelo.nl

www.zorgwijzer.nl

www.rijksoverheid.nl

www.optivo.org.uk

www.hetcak.nl

www.vgz.nl

www.geld.nl

www.culturescope.nl

www.independer.nl

www.svb.nl

www.nibud.nl

www.zowerktpensioen.nl

www.werkenvoorinternationaleorganisaties.nl

www.pricewise.nl

www.justis.nl

www.martijnmureau.nl

www.bigregister.nl

www.rcn.org.uk

www.england.nhs.uk

www.europa.eu

www.nederlandwereldwijd.nl

www.spareroom.com

www.thelondontester.com

LOI Bacheloropleiding Vertaler Engels (2016/2017):

Module communiceren met Engelstaligen

Module Intercultureel communiceren

Module Zakelijk Engels